

A movie poster for the film 'Bombardier' (Spanish title 'Bomba-Gó!'). The poster features a collage of images: a soldier in a black balaclava holding a large golden trophy, a military helicopter in a fiery sky, and several soccer players in yellow jerseys. The name 'GABRIEL BOOTH' is written in white capital letters across the middle. At the bottom, the title 'BOMBA-GÓ!' is written in large, stylized letters with a red outline and a soccer ball integrated into the letter 'O'.

GABRIEL BOOTH

BOMBA-GÓ!

Gebriel Booth: Bomba-gól

FEBRUÁR

2002. február 22. péntek, 05 óra 23 perc (helyi idő)

Kalattól nyugatra, Pakisztán

A férfi hajnalban ébredt.

Mintha puskalövés dördült volna a súlyos csendben, de lehet, hogy csak képzelete játszott vele. Nem történt semmi, mindössze az agy rejtett zugaiban játszódott le szemvillanásnyi folyamat, amelyre később nem is fog emlékezni tán. Miért is emlékezne? Megannyi megfejtethetlen titok lappang olykor, megannyi kérdés vetődne fel az emberben a miértekre vonatkozólag. Miért olyan a világ, amilyen? Miért olyanok a benne élők, miért olyan az ember...? Sokmilliárdan élnek ezen a bolygón, amely egyszerre kicsiny, parányi porszem a világmindenségben, ugyanakkor hatalmas tér az egyén számára. Mi az élet értelme? Vajon mennyien teszik fel ezt a kérdést nap mint nap?

A válaszokat csak Allah tudja – gondolta a férfi. És ez így van rendjén. Egyedül az ő mindenható dicsősége fontos. Meg kell küzdeni, meg kell harcolni azért, hogy az egyszerű halandó is az öröklét birodalmába juthasson. Ahol nem számítanak a hiúságok, ahol csak a tettek ítéltetnek.

Sohasem kellett nélkülöznie, sohasem kellett mások utasításait végrehajtania. Ez is Allah döntése volt, ő akarta, hogy így legyen, ő szánta neki ezt a sorsot. Inkább maga adott utasításokat, ő próbálta formálni a világot olyanná, amilyennek látni szerette volna.

Nem mindig tudta, mi a feladata. Előbb fel kellett nőnie, érnie hozzá. Minden nap, amellyel közelebb került céljaihoz, csak újabb és újabb bizonyágot jelentettek számára. Hite sosem hagyta el, és ő sem hagyta el sosem a hitét. Belőle táplálkozott, abból merített erőt akkor, amikor sikereket ért el, és akkor is, amikor kudarcok miatt torpant meg az úton. A megtorpanás azonban sosem tartott sokáig. Egy-egy útjába kerülő akadály csak erősítette kitartását, a feltornyosuló kihívások csak harci szellemét edzették acélosabbá. Megtanult számtalan leckét, és valahonnan mindig visszaigazolást kapott, hogy csak az a helyes ösvény, amelyen ő jár.

Bár maga sosem harcolt, sosem ragadott fegyvert a kezébe, mégis nagyobb harcos volt bárkinél a világon. Ezrek felett volt uralma. Láthatatlan, mégis

borzasztóan erős szálai behálózták az egész világot. És a szálak mind hozzá futottak be, valamennyit ő tartotta kézben, ő irányította tetszése, illetve a szent törvény útmutatás szerint. Azért kaphatott hatalmat, mert jól bánt vele, és nemes célokat szolgált tetteivel – erről meg volt győződve. Szilárdan hitt benne. Miért is ne hitt volna, hiszen azáltal, hogy létezhetett, tehetette, amit hite diktált, azáltal, hogy Allah nem söpörte el őt a világból, bizonyosságot nyújtott arról, hogy nem hiábavaló az léte.

Mesés vagyónát, tudását, erejét, hitét – valamennyi dolgot az életében csak a szent cél, a szent harc érdekében használta. Saját maga boldogulása sosem foglalkoztatta – az természetes volt számára. Amikor jelt kapott, tudta, hogy indulni kell. Tudta, hogy Allahnak szüksége van rá, és ő készen állt bármire. Akár az életét is feláldozta volna. De erre nem volt szükség. Rá élve volt szükség, így tudott a legtöbb hasznot hozni az ügynek.

Akár a jó hadvezér, folyamatosan fejlesztette hadseregét. Akkor támadott, amikor arra a legalkalmasabb lehetőség kínálkozott, és visszavonult, amikor úgy látta jónak. Sosem gyávaságból, vagy fondorlatból. És sohasem támadott vaktában. Mit ér hősi halált halni egyes csatában, amikor neki a teljes és mindent átfogó háborúra kell koncentrálnia?

Az ellenség nem volt gyenge. Alaposan ismerte – ezért élhetett még, ezért nem maradt alul vele szemben. A hosszú harc, ugyanakkor a biztosan elérhető végső győzelem sosem volt kétséges számára. Az eszközök nem számítottak, csak a végeredmény. A világ számos olyan csatát ismert, amelyben a győztes erők dicső halottai mártírokká váltak. Mártírok akadtak hát bőven. Az ő szemmel láthatatlan, de fizikailag nagyon is érezhető hadseregében is. Szüksége volt ezekre a mindenre elszánt harcosokra, nélkülük a szent háború céljai talán elérhetetlen távolságba kerültek volna.

Nagy tetteket hajtott már végre. A világ gyávábbik fele számtalanszor összerezzent már ezek hallatán. Voltak, akik félték tőle, voltak, akik közömbösek voltak iránta – talán ez utóbbiak többen. Ez utóbbiak talán azt hitték, tőlük távol áll, sosem érheti el őket, útjaik sosem találkoznak.

Bizony tévednek – mosolygott a férfi. Régebben is voltak ilyen emberek – sok millióan – a világon, most is vannak, és mindig is lesznek. Am ő tesz róla, hogy ne legyen igazuk! Nem saját hiúsága végett, hanem csakis a cél elérése érdekében vezérelt okok miatt. Akik azt hitték magukról, hogy okosok, találgattak. Mindig találgatnak, ha történik valami. Akkor is találgatnak, ha nem

történik semmi. Egy idő után már nem is a valódi eseményekről szól a lényeg, hanem a találgatókról. Sokszor csak azért szólnak, hogy saját személyük előtérbe kerüljön, a többi nem fontos számukra sem.

Nem törődött velük. Ő csak gondolkodott, és mozgatta a szálakat. Számtalan hajnalon, számtalan átvirrasztott éjszakán latolgatott, tervezett. Azután a gondolatok és a mozaikdarabkák megoldásra váró problémákká nőttek. A megoldás pedig már csak rajta múltott. Eszközei voltak hozzá – szinte korlátlan mennyiségben. Csak utasítást kellett adnia, biztosítani a megfelelő lehetőségeket, és onnan minden haladt a maga útján, az előre kijelölt kerékvágásban.

Most sem először adott utasítást, a fogaskerekek sokadszor lendültek mozgásba. Nem csikorogtak, olajozottan gördültek. A hangtalanul áramló akarat egy irányba mozdult, az akció kezdetét vette. Újabb harcba indult egy elképzelés, egy eszme, egy hit. Az egyetlen igaz hit – legalábbis a férfi határozottan így gondolta.

2002. február 24. vasárnap, 16 óra 07 perc (helyi idő)

Nicosia, Ciprus

Alex kilépett a szálloda halljából, és az utcán a belváros felé vette az irányt. Tudta, hogy nem követik. Egész nap fel, s alá járkált a városban, csakhogy meggyőződjék róla, nyomába szegődött-e valaki. Nem kevés rutinnal rendelkezett az utóbbi évtizedekben felgyülemlett tapasztalatok alapján, hát nem okozott gondot számára az efféle feladat elvégzése. A negyedeket ismerte, akár a saját tenyerét, tudta, melyik apró, sikátorszerű utca hová vezet, és tudta, merre kell mennie, ha száz százalékig biztos szeretne lenni a dolgában. A máskor turistáktól hemzsegő nagyváros most szinte félhalott állapotban volt. Nagyváros – mosolyodott el. Rengetegfelé megfordult már a világban, nem egy tipikus metropoliszt ismert, ahol több millió ember él összezsúfolódva. Nemrégiben a pakisztáni Karachiban akadt dolga. Több mint ötmillió ember lakik ott. Az valóban nagyváros. De Nicosia, a maga alig százhetvenezer lakosával még egy kerületet is alig tenne ki abban az ázsiai államban. Már ha vannak ott kerületek egyáltalán. Karachi közigazgatását Alex nem nagyon ismerte. Nem is volt szüksége rá. Mindenről csak annyit tudott, amennyire

mindenképpen szüksége volt. Sem többet, sem kevesebbet. Negyvenhárom évéből több mint húszat a világ veszélyes helyein töltött el. Nem egyszer szabadult óriási szerencsével a pokol torkából, és azoknak az ismereteknek mindig a birtokában volt, amelyeknek hasznát vette az életben maradáshoz. Tudott például nyelveket, ismerte a fegyvereket – nagyon is jól. Értett a közelharchoz – egykor testőrként szolgált az egyiptomi kormány alkalmazásában. Igaz, az már nagyon régen volt, akkoriban fiatal volt, és lelkes. Sebezhetetlennek és legyőzhetetlennek hitte magát. Azután megtanulta, hogy az ember egymaga túl kicsi porszem az univerzumban, és egyáltalán nem sebezhetetlen.

A tapasztalatszerzés mellett megismert helyeket és embereket. A világnak is leginkább a forróbb részén. Ezeket a kapcsolatokat sokáig építgette, hogy a megfelelő pillanatban hasznát vehesse. Szolgálatot tett embereknek, elnyerte bizalmukat, hogy később ők tegyenek szolgálatot nekik, hogy kamatozzék az a befektetés, amely hosszú évek aprólékos munkájának eredményeképp jött létre. Sosem akart világpolgár lenni, mégis az lett. Kényszerből. Muszáj volt utaznia, és felfedezni embereket, helyeket. Megismerni, belakni a városokat. Mint Nicosiát. Volt, amikor hónapokat töltött itt, látszólag tétlenül. Valóban csupán látszólag. Igazából mindig, mindennek megvolt a maga oka. Komoly indok, amelyet talán senki más nem is tudott rajta kívül. Ez pedig elég is volt neki. Ha nem tudta más, mit tesz, mi a célja, az sokszor garanciát jelentett számára. A létezés garanciáját, az túlélés lehetőségét. Pontosabban fogalmazva: az életben maradás lehetőségét.

Alex a sarkon belépett egy utcai telefonfülkébe. Fejből tárcsázta a számot. Régről ismerte.

A beszélgetés mindössze huszonegy másodpercig tartott, utána helyére tette a kagylót, és folytatta sétáját.

2002. február 25. hétfő, 07 óra 26 perc (helyi idő)

Krasznojarszk, Oroszország

Amerre a szem ellátott, minden szürke és fehér volt. A park fái tetszhalottnak tűntek a téli világban, mintha az élet mementói volnának – egy elhagyott, halott táj csontváz-oszlopai. Emlékei egy talán sosem volt évszaknak, reményei az oly

távolinak tűnő tavasznak, az oly rövid ideig tartó nyárnak. Az ágakra fagyott hó helyenként jég-díszként csillogott a színtelen, némaságban. Sehol egy üde zöld, sehol egy rikító vörös, sehol egy meleg sárga.

A férfi csak saját lépteit és saját lihegését hallotta. A dobhártyája zakatolva dübörögte agyába szíve lüktetésének ritmusát. A sötét bakancs alatt ropogó szűz hó préselődve engedelmeskedett a súlynak. A nyomok messze nyúltak be mögötte a fák közé, a sorminta szabályos ismétlődéssel kígyózott utána. Akár az erdei csapáson járó farkas, amely élelem után kutat a kietlenségben. Nem fázott. Terepszínű zubbonya és a vastag pulóverek alatt erősen izzadt, lehelete forró gőzként hagyta el orrlyukát és ajkait. Úgy emlékezett, mínusz tizenöt fokot mutatott a hőmérő, amikor bő negyven perccel korábban elindult otthonról. Még szűk negyed óra, és visszaér. Ez a reggel nem is olyan hideg, hiszen kocogott ő már mínusz huszonöt fokos klímában is. Ötvenkét évesen különösen fontosnak tartotta, hogy vigyázzon az egészségére. Az orvosa is elégedett volt vele, mindig mondogatta is: Alekszandr, ha így folytatod, még száz évesen is makkegészséges leszel! Igaz, a nagy hidegben való kocogással nem mindig értett egyet, szerinte árt a tüdőnek, de ezt csak elvéve tette szóvá. A futás jót tett neki. Jót tett a testnek és a léleknek egyaránt. Miközben kellemesen elzsibbasztotta az izmokat, felfrissítette a szellemét. Rádásul ilyenkor garantáltan nem zavarták telefonokkal, kérésekkel, ilyenkor tudott igazán gondolkodni. Lábai automatikusan vitték a megszokott úton, lehetett tél vagy nyár, tavasz vagy ősz. Az is megfordult a fejében, hogy talán már csukott szemmel is le tudná futni ezt a távot, talpai ismertek minden kaptatót, minden gödröt, minden kanyart. Az sem zavarta meg, hogy a tél idején lehulló hó láthatatlanná teszi az ösvényeket, egybefüggő díszletté a máskor részletekre tagolódo parkot.

Két enyhe forduló után már feltűntek a házak, a hófödte tetők kéményein füstcsíkok szálltak az ég felé. A város lüktetése nem hallatszott el idáig, a szélcsend, és a meleg sapka a fején és a fülén amúgy is tompította volna a külvilág zajait. Néhány perccel később felkaptatott a bejárathoz vezető lépcsőn, lassította lépteit, és nagyokat zilálva lenyomta a fenyőből készült súlyos faajtó ódon rézkilincset. Amikor belépett, szinte azonnal megcsapta arcát a meleg. A homlokán gyöngyöző verejték kis cseppekben gördült végig orrnyergén, és ahogy a férfi megnyalta felsőajkát, sós ízt érzett szájában.

Dása, az alacsony, ám annál szélesebb bejárónő éppen akkor bugyolálta ki magát bundájából.

- Jó reggelt, Dása! – üdvözölte Alekszandr, miközben maga is vetkőzni kezdett.

- Jó reggelt, kormányzó úr! Látom, ma sem mulasztotta el a kocogást – nevetett az idős asszony. Széles mosolya nyomán elővillant nemrég csináltatott fogsora. Hosszú unszolásra volt csak hajlandó elfogadni a külön erre a célra szánt pénzt főnökétől, mindig mondogatta, hogy nincs szüksége neki már új fogakra, hiszen a régieket is alig használta valamire. A kormányzó mindig kételkedve hallgatta ezt, mert amennyiben igaznak tartotta volna Dása ezen állítását, elképzelése sem lett volna, mitől terebélyesedett ki ennyire az asszonyság. Jól főzött, efelől semmi kétség nem volt – ha csak tehette, Alekszandr mindig az asszony főztjéből evett. Amikor hivatali ügyei elszólították több napra, vagy Moszkvában akadt dolga, kénytelen volt nélkülözni mindenese munkáját. Felesége is elégedett volt Dása tevékenységével. Rendben tartotta a házat, és sok gondot levett kettejük válláról.

- Tudja, Dása, a nejem miatt csinálom. Ha ő nem lenne, nem fárasztanám magam ebben az átkozott szibériai télben minden reggel – mosolygott a kormányzó. Persze nem gondolta komolyan, amit mondott. Már fiatalabb korában is állandóan sportolt, és annak idején a katonai akadémián is számos érmet nyert csapatban és egyéniben különböző sportágakban. Életelemévé vált a sport. Talán már létezni sem tudna nélküle.

- Ma is a szokásos program várható? – kérdezte Dása.

- Minden bizonnyal. Hacsak nem adódik valami rendkívüli program. Sosem lehet tudni, mi vár bent a hivatalban. Péntek óta nem jártam arra, és három nap bizony hosszú idő néha.

- Mindig azok a fontos államügyek. Sosem lesz elege belőle?

- Egyenlőre biztosan nem. De nyugodjon meg, Dása, amit úgy érzem, hogy nem bírom már a strapát, megígérem, hogy többet leszek itthon. Ha egyszer majd nyugdíjba megyek, nem teszek majd mást, mint vadászom, pecázok, és mindent hazahozok magának, amit lőttem és fogtam. Csak győzze majd őket elkészíteni!

- Várhatok én arra, kormányzó úr! Én már rég nem leszek ezen a világon, maga még akkor is csak a munkájának fog élni – legyintett az asszony.

- Ne mondjon ilyet, Dása! Inkább készítsen egy jó forró teát, és valami gyors reggelit! Hamarosan indulok.

Alig tizenkét perccel később Alekszandr gőzölgő testtel lépett ki a zuhany alól. Röviddel azután, hogy felöltözött, és elfogyasztotta a bejárónő által tálalt reggelit, jelezték neki, hogy az autó előállt, és a bejáratnál várja. A mintegy húsz perces autótút elegendő időt biztosított számára, hogy végigfussa a reggeli lapokat, még a sportoldalra is maradt ideje.

A kormányzóság épülete előtt posztoló katona vigyázzba vágta magát, és szalutált a befelé siető politikusnak. Alekszandr automatikusan fogadta az üdvözlést, biccentett az őrnék, majd eltűnt az épület belsejében. Az irodája felé vezető folyosón futott össze egyik kollégájával. A vele egykorú férfi gondterheltnek tűnt. Homlokán ráncok gyűltek, amikor megpillantotta a most érkezett kormányzót.

- Mi van veled, Vologya? – kérdezte a politikus. – Úgy festesz, mint akit kidobott az asszony.

- Üdvözöllek, tábornokom! – felelt a férfi. Régi barátja volt a kormányzónak, aki a politikusi pálya előtt a seregben szolgált, és a tábornoki rangig vitte. Azóta csak így szólította barátját. Igaz, hogy Alekszandr az egyenruhát már közel tíz éve civilre cserélte, de rangja nem szűnt meg, és régi ismerősei közül sokan szólították így. – Nem az asszonnyal van gond, tegnap délután telefonhívást kaptam Nicosiából.

- Van valami fejlemény?

- A közös barátunk jelentkezett – mondta a férfi nyomatékosan hangsúlyozva a barát szót.

Már majdnem az irodához értek, de Alekszandr most megtorpant. A másik felé fordult, és megszorította a karját.

- Talált valamit?

- Még nem tudni, de úgy néz ki, jó nyomon jár. Félek, hogy nem fogunk örülni annak, amit majd hallunk tőle.

- Miért nem hívtál fel?

- Nem akartalak zavarni, úgysem tudunk semmi konkrétat. Gondoltam, nem oszt, nem szoroz, ha megvárom a hétfőt.

- Ebben igazad van. Ha semmi sürgős lépést nem kell tenni, felesleges lett volna. Köszönöm. Az elnökkel beszéltél már?

- Nem. Mindenképpen meg akartalak várni téged, hogy te dönts az ügyben.

- Rendben van. Elintéztem néhány telefont, és utána megkereslek.

Alekszandr írodája előtt elváltak, a kormányzó belépett a helységbe, és a fogasra akasztotta kabátját. Táskáját az íróasztal mellé tette, és a telefonért nyúlt. Mielőtt tárcsázott volna, arcát a tenyerébe temette, és gondolkodni kezdett. Bő hat évvel ezelőtt, amikor a Nemzetbiztonsági Tanács titkára volt, még nem gondolta volna, hogy egyszer majd olyan problémákkal kell szembenéznie, amelyekhez kevésnek érzi majd magát. Katonaként sok dolgot megtanult. Először azt, hogy a parancsot mindég teljesíteni kell. Azután, amikor egyre feljebb menetelt a ranglétrán, megtanulta, hogy csak azoknak a parancsoknak van értelmük, amelyeket teljesíteni is lehet. Tekintélyt azzal szerzett katonái előtt, hogy keménykezűsége mellett sosem veszítette el emberi mivoltát, és nem adott haszontalan, értelmetlen parancsokat embereinek. Afganisztánban, amikor egy egész zászlóaljat bíztak rá – pedig még alig múlt harminc –, rengeteg katona élete múltott azon, hogy válságos helyzetekben milyen utasításokat adott tisztjeinek. Egyetlen rossz döntés nyomán akár százak pusztulhattak volna el abban a pokolban. Ismert nem egy olyan parancsnokot, akik hiúsági kérdést csináltak a háborúból, és saját dicsőségüket többre tartották katonáik életénél. Hamarosan el is tűntek a történelem süllyesztőjében. Vagy azóta egész más helyeken és más oldalakon bukkantak fel. Oroszország szétzüllött. Szétzüllesztette a kommunista rendszer összeomlása, a hiénák megjelenése, akik csak arra vártak, hogy ez megtörténjen, és minél nagyobb hasznot húzhassanak egy birodalom haláltusájából. A politikai rendszer összeomlása elkészerítő helyzetbe kényszerítette az ország gazdaságát is, aminek szükséges következményeképp az egykoron szebb napokat is megélt hadseregen is az enyészet lett úrrá. Volt olyan időszak, amikor katonák pénz helyett szappanban kapták meg a fizetésüket. Csakhogy a szappanból nehéz élelmiszert csinálni, sőt egyenesen lehetetlen. Amit lehetett, a hadseregből elloptak. A korrupt parancsnokok mindent eladtak, ami mozdítható. Különösen a távoli területek laktanyáira volt ez jellemző. A központi irányítás nem látott el idáig, így a helyi kiskirályok szinte azt tettek a sereggel, és a seregben, amit akartak, amit nem szégyelltek. És sajnos sok mindent nem szégyelltek. Teherautószámra gördültek ki a raktárakból a fegyverek. Kicsik és nagyok. Tankok, és járművek, üzemanyag, lőszer. Voltak, akik szépen fizettek érte. Fizettek egyrészt, mert nekik még így is olcsóbb volt. Másrészt fizettek, mert másutt a világon nem is kaphattak, nem is vásárolhattak volna legálisán semmit. Így gyakorlatilag ez az üzlet bármennyi pénzt megért

nekik. Fegyver volt bőven, hiszen a hidegháború során felhalmozott fegyverarzenál ott állt titkos és kevésbé titkos raktárakban. Olyan raktárakban, amelyek létezéséről csak nagyon kevesen tudtak a világon, sőt az országban is. A Szovjetunió darabokra hullott, nem kevés laktanya, nem kevés raktár került az új határokon túlra. A káosz szinte teljessé vált, az amúgy is nehézkes ellenőrzést pedig mégjobban megbénították azok, akiknek ez elengedhetetlenül érdekükben állt. Hibáztatni kell ezeket az embereket? Igen is, meg nem is. Erkölcsi értékeiket teljes mértékben elvesztették, felelőtlenül bántak halálos veszedelemmel bíró eszközökkel. Nem kaptak pénzt Moszkvából? Sebj! Ők megtalálták a módját, hogy megkeressék a fizetésüket. A hatalmuk megvolt hozzá. És éltek is ezzel a hatalommal. Nem mindannyian, de néhányan igen. Az amúgy is felmérhetetlen arzenál egy része kikerült az országból.

Géppisztolyok, kézfegyverek, aknák, bombák – és nem csupán a kisebb tételek. Számos helyen hiányzott a leltárból helikopter és hajó. Egyes híresztelések szerint egy-egy tengeralattjáró is nyomtalanul eltűnt. Ráadásul, amikor a meglévőket sem tudják üzemben tartani, de még arra sincs pénz, hogy leszereljék őket, akkor ki foglalkozik azzal, hogy néhánynak lába kél? Legalább nincs többé gond velük. S ki tudja, a világ melyik táján, mikor, és kiknek a kezében bukkannak fel ezek a fegyverek újra? Nem roncsként, nem ártatlan játékszerekként, hanem tetre készen...

Alekszandr feje zúgni kezdett. Mindég ez történt, amikor ezek a gondolatok jutottak eszébe, amikor ezek a problémák kezdték nyomasztani. Lelkét abroncsba zárták, s nem tudott szabadulni a gyötrelemtől. Pisztolyok, teherautók, helikopterek... Ezekre még legyintene is. Bármelyik ország hadseregében megtalálhatók, de nem csak reguláris erőknél, hanem a világon el nem ismert irreguláris egységeknél is. A felek sokszor ugyanabból a forrásból beszerzett fegyverekkel gyilkolják halomra egymást. De abból a hatalmas feneketlen kútból, amit egykor úgy hívtak, Vörös Hadsereg olyan fegyverek is eltűntek, amelyekre sokkal jobban kellett volna vigyázni. Mert akár csak egyetlen ilyen fegyver is milliók halálát okozhatja, ha illetéktelen kézbe kerülnek, és azok használni is szándékoznak.

Alekszandr katona volt. Jó katona. Mindig hitt abban, hogy a hazáját védelmezi, a hazáját szolgálja. Sosem tartott semmit ennél fontosabb és szebb hivatásnak. A Szovjetunió összeomlott, megváltozott, de az emberek többsége ugyanaz maradt, aki volt, ez a föld akkor is a szülőföldje maradt. Most sem

lehet más dolga, minthogy megvédje, megóvja, a javát akarja. Elhárítsa a reá leselkedő veszélyeket. Azokat a veszélyeket, amelyek immár esetleg globálissá is válhatnak bármikor, fenyegethetik az egész világot – benne az ő hazáját is. Töltött magának az íróasztal szélén álló kancsóból egy kevés ásványvizet, majd néhány mohó korttyal felhajtotta a pohár tartalmát. Közben tárcsázni kezdte azt a számot, amelyet ebben az épületben, ebben a városban, ebben az országban, de az egész világon is csak nagyon kevesen ismertek rajta kívül. Mindössze két ember.

2002. február 27. szerda, 14 óra 49 perc (helyi idő)
Abukuma-hegység, Japán

Kodzo mintegy fél órája lapult mozdulatlanul a hóban. Alaposan beásta magát, ráadásul fehér overallt viselt, hát nem kellett tartania attól, hogy felfedezik. A kihűlés veszélye sem fenyegette még, a legújabb technológiával kifejlesztett ruha órákon át biztosította a testhőmérséklet megőrzését. Nem is érzett semmit. Igaz, arca fedetlen volt, de a sisak kellőképpen fedte fejét. Orra hegyén mindenesetre érezte a hideget, és tüdejébe is behatolt a csípős levegő, de ez egyáltalán nem volt elviselhetetlen. Ujjait sűrűn tornáztatta, hogy ne gémberejdenek el, bármikor szükség lehet rájuk. Tudta jól, hogy a kesztyű ellenére a végtagok kritikus pontok lehetnek.

Nem volt előnyös helyzetben. Amazok is ugyanilyen jó felszereléssel rendelkeznek, és többen is vannak, tehát nagyon óvatosnak kell lennie. Amikor leereszkedett a hegyoldal a völgybe, észrevették. Ez nem csupán megérzés volt a részéről. Aligha vaktában lövöldöztek a szemben lévő csúcscról. Szerencsére nem találták el. A kötelet a hegyoldalra hagyta, tudta, nem lesz már szüksége rá többé, hát nem baj, ha előbb-utóbb felfedezik. Átrohant a mintegy százméternyi kiterjedésű erdőn, de mielőtt kibukkant volna a túloldalon, megfordult, és visszairamodott. Ellenfelei biztosan arra számítanak, hogy ott bukkan fel, és ott fogják keresni. Egy rövid ideig legalábbis mindenképpen. Azután rájönnek a cselre, és az ő fejével gondolkodva biztosan kitalálják, mit okozkodott ki. Viszont így nyerhet néhány percet, talán egy negyed órányit is. Annak az előnynek pedig elégnek kell lennie. Ha eléri a völgy alján a menedékházat, nyert ügye van. Akkor már nem kaphatják el. Hányan

lehetnek? Tízenötten? Talán húszan is? Vagyis ennyivel több éberséget, ennyivel több tűzerőt kell kijátszania. Délelőtt tíz óta üldözik. Csak három ellenfelét sikerült kiiktatnia azóta – ez nagyon kevés.

Az imént rohanva megtett út ugyan nem volt több kétszáz méternél, de a térdig érő hó és a több órás menekülés már eléggé kifárasztotta. Szíve a torkában dobogott, érezte lüktető pulzusát. Próbált mélyeket lélegezni, hogy csitítsa szervezetét, és ismét visszatérjen annak normális működése. Két perc telt el. Dobhártyája lüktetett, a dübörgés egyre erősödött benne. Mi ez? Miért nem nyugszik már meg? A dübörgés egyre erősebb lett, hirtelen zakatolássá változott. Kodzo csak most döbbsent rá, mi történt.

A helikopter meredek ívben repülve bukkant ki a bal oldali hegy mögül. Ez volt tehát a dübörgés, amit hallott, nem a dobhártyája. A felismerés azonban csak nagyobb nyugtalanságot okozott benne. Ezek szerint helikoptert is bevetnek ellene. Ez azért nagyban rontja az esélyeit. Amíg amazok csak gyalogosan és motoros szánokkal üldözték, még csak-csak boldogult valahogy, de a helikopter ellen nem sokat tehet. Ha van hőkereső érzékelőjük – márpedig miért ne lenne –, pillanatok alatt felfedezik. Mindemellett valószínűsíthető, hogy egy mesterlövész is utazik azon a helikopteren. Neked aztán lőttek, ha nem találsz ki valamit sürgősen – gondolta Kodzo.

A helikopter látványosan lassított, és lejjebb ereszkedett. A pilótának könnyű dolga volt, mert a völgy fölött nem ívelt át semmiféle híd vagy vezeték, a fák nem nőttek magasra, és a kisebb szorost övező két hegyvonulat is elég messze volt egymástól ahhoz, hogy biztonsággal közéjük lehessen ereszkedni.

Szélcsend volt, a gépet tehát fuvallat sem billenthette ki egyensúlyából.

Úgy történt, ahogy Kodzo számította. Amazok valóban azt várták, hogy ő a túloldalon bukkan majd fel. Csőre töltött fegyverekkel pásztázták a környéket.

A helikopter, ahogy alacsonyabbra került, eltűnt Kodzo szeme elől. Tudta, hogy elkezdik átfésülni a fás terület másik felét. Most minden szem éberem azt a helyet vizslatja. Azután ráébrednek, hogy átverték őket. Akkor majd helikopterestül és mindenestül átjönnek ide. Illetve talán közben átkutatják a kiserdő is. Az előbbi eltart majd tíz percig, az utóbbi talán negyed órát. Az összesen huszonöt perc. A völgy alja és a menedékház pedig legalább negyven percnyire van futva. Mit tegyen?

A hőkereső... Igen, ez a megoldás! Valahogy be kellene csapnia a hőkeresőt.

De hogyan? Amikor ellenfelei rájönnek majd, hogy nincs sem a túloldalon, sem

a fák között, átjönnek majd erre az oldalra. Legelőször a helikopter ér majd ide. Elég alacsonyra tud ereszkedni, de leszállni nem tud. Viszont mutathatja az utat a többieknek, vagy tüzelhet a mesterlövész.

Kodzo már nem is gondolkodott, villámgyorsan felpattant és visszairamodott a hegyoldalhoz, ahonnan az imént lemászott. Egy sziklásabb rész közé igyekezett, amit a helikopterről csak nehezen lehet látni. Ugyanakkor távolabb akart menni a lelógó kötélről. Tudta, hogy a pilóta nem mehet túl közel a hegyhez. Közben csak egyetlen gondolat lüktetett az agyában: elérni a menedékházat!

Huszonhét perccel később az üldözők végeztek az erdőn túli és a fás terület átfésülésével. Futólépésben, csatárláncot alkotva haladtak a völgy alja felé. Egyikükben felvetődött a gondolat, hogy még egyszer vizsgálják át a szektorokat – ő nevezte így őket –, de az egység parancsnoka nem akart több időt elvesztegetni. Utasította a pilótát, hogy amíg ők odaérnek, a levegőből kezdje meg a másik szakasz pásztázását. A gép a magasba szökött, átlibbent a fák fölött, majd ismét visszaereszkedett a talaj közelébe. Nem telt bele öt perc, és a pilóta diadalittasan jelentette a rádióba, hogy megtalálta a keresett személyt; a sziklák közt lapul mozdulatlanul.

Újabb három perccel később az üldözők első szakasza elérte a sziklás rész szélét. Ketten fedezékbe ugrottak, és fegyverüket a megjelölt irányba szegezve fedezték két másik társukat, hogy azok biztonságosan behatolhassanak az embermagas kövek közé. A szakaszparancsnok utasítást kért felettesétől.

- Várjanak! Egy perc, és ott vagyok! – harsogott amaz a rádióba, és lihegve csörtetett a megjelölt irányba. Közben kétszer elbotlott a hóban, de szitkozódva pattant talpra, s rohant tovább. Amikorra a hegyoldalhoz ért, emberei már bekerítették a területet, és hermetikusan lezárták. Mintegy húsz négyzetméternyi részen lapulhatott az üldözött személy.

A felszerelésből előkerült egy hangosbeszélő, a parancsnok a szájához emelte:

- Feltartott kézzel jöjjön ki, a fegyverét hagyja ott, és nem esik bántódása! Az embereim nem fognak löni, csak ha fegyvert látnak magánál!

Semmi nem mozdult.

Ismét eltelt legalább két perc.

A parancsnok intett embereinek, hogy kezdjék meg a benyomulást. Közben megreccsent fülénél a fejhallgatós rádió.

- Uram, a keresett személy eltűnt a hőkereső kijelzőjéről – jelentette a pilóta.

- Ismételje meg! – kiáltott a parancsnok. – Mi az, hogy eltűnt?

- Jelentem, az imént még jelezte a személy ottlétét, mostanra azonban nem érzékeli a készülék.

- Hogyan nem érzékeli? – ordított az üldöző egység vezetője. – Biztosan elromlott!

- Nehezen hiszem, uram! – felelt a pilóta. – Önöket ugyanis tisztán látom rajta. A parancsnok dühösen félresöpörte embereit, és mindenféle óvatosság nélkül berohant a sziklák közé. Az egyik derékmagas, hóval és jéggel fedett kő mögött megpillantotta a fekvő alakot. Pontosabban az overallt – üresen.

- Ezt hogy a fészkes fenébe csinálta? Talán köddé vált? – ordította önkívületi állapotban a parancsnok.

Egyik embere, aki elsőnek utolérte, lehajolt a levetett ruhához, amely össze volt kapcsolva, karjai egymásba dugva, a nyaki résznél pedig egy pólóval kitömve.

- Egyértelmű, uram – felelt a katona. – Átvert minket. Itthagya a hőtároló ruháját, elgyömöszölte a nyílásokat, hogy minél később hűljön ki. Így időt nyert. Becsapta a helikopter hőérzékelőjét.

- Az átkozott! – csapott öklével dühödten a levegőbe a parancsnok. – Csak dél felé mehetett! Utána mindenki! Helikopter, hallasz?

- Tisztán hallom, uram!

- Irány a völgy alja, azonnal induljon!

- Értettem, uram!

A helikopter fara táncolt egyet a levegőben, majd a gép könnyed kecsességgel a magasba lendült, és elhúzott déli irányba.

Kodzo tudta, hogy fájni fog, de nem gondolta volna, hogy ennyire. Próbált nem törődni az érzéssel, de a bőre már szinte fájt. Teste mintha szét akarna törni. Még szerencse, hogy a csizmájától nem kellett megválnia, anélkül nem jutott volna messzire. Egy tüdőgyulladás már szinte garantált volt számára, de ez volt a legkevesebb gondja. Ha eléri a menedékházat, megmenekül. Ha eléri...

Legalább negyven perce rohant lélekszakadva egy szál vékony nadrágban, mezítelen felsőtesttel. Fegyvere ott volt kezében, a kesztyűt is megtartotta, bár nem sokra ment vele. Mit ér vele, ha ugyan ujjai nem fagynak rá a hideg fémre, de a felsőteste egy nagydarab jégkockává válik? Ötpercenként hasra esett, de nem is érzett különbséget a hó és a levegő hidege között. Egyformán kínoztta ez is, az is. Képzelete játszott vele. Azt hitte, képes kesztyűjét akkorára nyújtani,

hogyan befedheti vele az egész testét. Azután azt kezdte szuggerálni magának, hogy nem fázik, nincs hideg, nem a mínusz tíz fokos februári fagyban rohan ezernyolcszáz méteres hegyek között, hanem nyári tengerparton fut a talpát kellemesen simogató meleg homokban. Ez a képzelgés néha be is vált néhány másodpercre. Akkor azt hitte, nem fázik. Lábai gépiesen vitték előre, mintha minden lépéssel egy ezredfokkal hidegebb levegőt hagyna maga után, és mindig egyre melegebb felé haladna. Mit megadna egy forró fürdőért – az életért! Azzal bízta magát, hogy a következő száz méter után biztosan talál egy forró vízű forrást. Abba azonnal beleugrik. Lassan már az sem érdekelte, hogy utoléri, csak legyen vége. Legyen vége ennek a szenvedésnek. Ezernyi tű szurkálta a bőrét, fagyos, milliméternél is kisebb vékony jégacél. A bőre alá hatoltak, a húsát repesztették, a csontjaiba fúródtak. És minden az agyban csapódott le, minden egyes fájdalom-szíkra ott robbant szét. Vajon meddig bírja még? Mikor robban akkorát a fájdalom, hogy az végleges lesz, és szervezete felmondja a szolgálatot? Izmai lemerevednek, begörcsölnek, és nem engedelmesskednek többé...

A völgy elfordult, és kissé mintha emelkedni is kezdett volna. Hol van már az a menedékház? A megmenekülés reménye? Már rég el kellett volna érnie. Vagy mégsem? Elszámította volna magát? Vagy eltévedt volna? Nem, az képtelenség, hiszen másfelé nem jöhetett volna, ez az egyetlen irány!

Ugyanaz a hang dübörgött dobhártyájában, mint amelyiket már hallotta alig háromnegyed órával ezelőtt.

A helikopter!

Utoléri, vége mindennek! Hiábavaló volt a terv, hiába csapta be üldözőit a hőtárolós ruhával, így is beérik. Legalább ezt a fagyos kínszenvedést megspórolta volna a vége előtt. Igaz, akkor korábban felfedezték volna, hiszen nem tereli el figyelmüket az overall. De mit számít ez már? Mit számított volna öt perc vagy tíz?

Lábai gépiesen vitték előre, a küzdeni akarás nem hunyt ki lelkében. Nem adta fel tudatosan, sem tudat alatt! Mint ezelőtt soha! Élteni akart és nyerni, a vereség meg sem fordult a fejében!

Kodzo nem fordult hátra. A zaj egyre erősödött. Nem tippelte meg, milyen messze lehet az üldözők helikoptere, arra már végképp nem maradt ereje. Azt gondolta, ki kellene kapcsolnia az agyát, hogy azok az energiák is a lábát erősítsék, és nagyobb sebességre bírják. Már percek óta nem botlott meg.

Érdekes. Úgy látszik, léptei annyira rutinossá váltak, hogy már nem tud elbotlani.

Hirtelen bevillant előtte egy torta. Hatalmas, csokoládéval borított torta gyertyákkal. Harmincnégy gyertyával. A születésnapjé. De hogy jön ez most ide? Most, amikor az életéért fut? Két hete volt a születésnapja. Na és? Számít ez most? Lényeges ez most? Segít valamit ebben a kilátástalan helyzetben? Hihetetlen dolgokat tud produkálni az emberi agy a legváratlanabb helyzetekben.

A torta eltűnt, egy ház bukkant elő a semmiből. Még sosem látta korábban. Apró, egyszintes, domboldalba épített ház a hórengeteg közepén. Kicsiny ablakokkal, parányi ajtóval, füstölgő kéménnyel. Ez vajon egy mese? De mi köze ennek a tortához? Ez is a képzelet játéka vajon?

A helikopter kelepelése már az agyában dübörgött. Akár egy hatalmas daráló, amelyik az ember józan tudatát őrli apró darabokra. A ház az ablakokkal és az ajtóval!

Ez az!

Nem csupán képzelet, ez a valóság! Megtalálta a menedékházat! Megmenekült! Vagy mégsem?

A pilóta alacsonyabbra eresztette a gépet és lassított. A nyitott oldalajtón félig kilógó mesterlövész puskájának célkeresztjében egy félmeztelen alak imbolygott. Először a feje, azután a háta közepe...

Kodzo számolni szerette volna a lépéseket. Még tíz lépés... Még nyolc, még öt...

El kell érnie a menedékházat!

A mesterlövész nem várt tovább. Nem várhatott, hiszen parancsa volt. Ha az a férfi odalenn eléri a házat, vége mindennek!

- Tartsd egyenesben! – vetette oda foghegyről a pilótának.

A gép alig érezhető ringással lebegni kezdett, mint egy szitakötő a virágos rét felett.

Kodzo térdei rogyadoztak.

Még négy lépés... Három...

A lövést nem hallotta, nem is hallhatta volna, hiszen a rotorzaj elnyomott minden mást. Azt hitte, eddig is érezte a fájdalmat, de az eddigi borzalmak csak mulatságos apróságnak tűntek ahhoz képest, amit a következő pillanatban érzett a háta közepén.

Ezernyi szikra robbant szemei előtt, feje hátrabicsaklott, fegyvert tartó keze előrelendült, lábai megrogytak teste súlya alatt, és mire csúszva-pörögve elterült a friss hóban, elsötétült szemei előtt a világ.

2002. február 28. csütörtök, 08 óra 47 perc (helyi idő)

Atbara, Szudán

Halvány reggeli fény szűrődött be a repedezett emeleti üveglakon. Erejét a hosszú hónapokon át rárakódott por is jelentősen megtörte. A keretről málló, rég felhordott festékréteg is kiábrándító látványt nyújtott. Az épület nem rítt ki az utca többi hasonló házatól, nem volt sem rosszabb, sem jobb azoknál. Talán annyi különböztette meg tőlük, hogy a kopott bejárat felett még kopottabb tábla hirdette annak funkcióját. HOTEL – az egykor fehér pala mára szürkévé fakult, a mélyzöld betűkből is hiányzott itt-ott egy-egy rész.

Nenad az ablak mögött állt, félig a fal takarásában. Jobb mutatóujját végighúzta az üveg egy részén. Tisztább csík mutatta a művelet helyét, a férfi elfintorodott. Talán nincs a világon még egy ilyen mocskos szálloda, mint ez – gondolta, de valójában nem is érdekelte a dolog. A kosz jelentette hátrány mellett ugyanis az épületnek volt egy hatalmas előnye is: a létezéséről a város határán túl talán senki nem is tudott. Aki valaha is megszállt itt, minden valószínűség szerint nagyon hamar el is felejtette ezt a helyet. Fényűző pompa, patyolattiszta szobalányok, libériás portások, csillogó víztükrű medence, italbár kellemes zenével és mindig mosolygó, koktélokot keverő mixerrel errefelé csupán a mesében létezett. A földszinten, a bejárat közelében elhelyezett íróasztal volt a recepció. A szállodaigazgató, a szobaszerviz, a recepciós és minden egyéb munkakör betöltése egyetlen emberre, a tulajdonosra hárult, aki naphosszat az asztal mögötti billegő karosszékekben hevert, s amikor csak tehetett, horkolva szunyókált. Ilyenkor sokszor félrecsúszott bal szeméről a fekete kötés, amely az elmúlt évtized polgárháborújában szerzett sebesülését volt hivatott eltakarni. A szállodát egy távoli rokonától örökölte, aki több mint tíz éve veszett ott a dzsubai harcoknál, Dél-Szudánban. Aki megtalálta a helyet, és itt akart tölteni egy-két éjszakát – főleg észak-afrikai kereskedők voltak átutazóban –, könnyű dolga volt. Szabad szoba mindég akadt, a bejelentkezés procedúrája sem tartott tovább, mint amíg néhány bankjegyet gazdát cserélt. Vendégekönny nem létezett,

hivatalos papírok nem kellettek a szobafoglaláshoz, mint ahogy szabott árak sem voltak. Az itt töltendő éjszakák ellenértékére alkudni kellett, és a megszállni vágyók személyétől függött, mennyiért hajthatja itt nyugovóra a fejét. Ha szimpatikus volt, olcsóbb volt a szoba.

Nenad minden reggel hosszú percekig állt így az ablaknál, és minden reggel végighúzta ujját az ablaküvegen. A szállodatulaj úgy emlékezett, sok évvel ezelőtt valaki kézigránátot robbantott az utca végén, attól repedt meg számos üveg. Nenadot ez nem érdekelte. Csak arra figyelt, nem lát-e gyanús embereket az utcán. Olyanokat, akik nem odavalók, akik esetleg azért jöttek, hogy őt megtalálják. Tapasztalt szeme kiszűrte minden mozgást, minden olyan alakot, aki eltért a megszokottól, ami nem illett az utcaképbe. Mint egy miniatűr számítógép, agya a pillanatok tört része alatt feldolgozta a befogadott látványból nyert információkat, elemzett mindent, s ha veszélyt érzékelt, azonnal riadót fújt. Mások ezt úgy nevezik, az ösztönök működésbe lépnek. Ez mentette meg sokszor az életét. Nem csak itt, hanem a világon mindenütt, ahol az elmúlt tíz-tizenöt évben megfordult. Nem turistaként. Sosem nyaralt sehol, minden pillanatban dolgozott, még akkor is, amikor épp semmilyen feladattal nem kellett megbirkóznia. Éberén tartotta saját figyelmét, folyamatosan edzette izmait, és készenlétben tartotta fegyverét. A pisztoly hideg markolata most is ismerősen simult tenyerébe. Nem is emlékezett rá, mikor volt egy méteres távolságnál messzebb a fegyvertől. Amióta veszélyesen élt, talán soha – leszámítva azokat a nemzetközi utazásokat, amikor nem lehetett nála fegyver. Ha valamelyik repülőtéren észrevették volna, hogy pisztoly van nála, nagyobb veszélybe került volna, mint nélküle. Pillanatok alatt kiráncigálták volna a sorból, és talán már valamelyik európai vagy ázsiai börtön mélyén kuksolna. Élete végéig. Akcióban azonban mindig volt nála valamilyen fegyver. Arról nem is beszélve, hogy az efféle országokban, mint Szudán, sosem lett volna túl nagy életbiztosítás a magafajta számára, ha nem gondoskodik megfelelően önmaga védelméről.

Megkordult a gyomra – igaz is, már tegnap dél óta nem evett semmit. Ideje volt valami harapnivaló után néznie. Ráadásul ezen a napon kell átmennie a folyó túloldalára, hogy ellenőrizze, jött-e valami üzenet a számára. Minden csütörtökön ezt tette, amióta itt tanyázott. Vagyis már hozzávetőleg fél éve. Az akkori események meglehetősen felkorbácsolták a világot. Igaz ugyan, hogy neki semmi köze nem volt hozzá, de ismert olyan embereket – nem is keveset

–, akik tettek is annak érdekében, hogy bekövetkezzenek. Hát jobbnak látta, ha egy időre kivonja magát a forgalomból, ha egy időre távol tartja magát mindenfajta zűrés eseménytől. Néha nagy levegőt kell venni, és el kell merülni az árban, hogy később, a megfelelő időben nyugodtabb, csendesebb vizeken bukkanhat fel. Ez a taktika is a hosszú élet titka a magafajta fickó számára. Várt hát türelmesen.

Jó egy hónapja azonban apadni kezdett a pénze, és egyre többször eszébe jutott, hogy tennie kellene valamit, valamilyen munka után kellene néznie. Feleleveníteni régebbi kapcsolatokat, beizzítani a vonalakat – ahogy egy régi barátja mondta egykor. Barátja? – morfondírozott a szó értelmén. Ebben a világban nincsenek barátok. Bajtársak, harcostársak vannak. Persze közülük is sok olyan akad, hogy egy lyukas garasra sem értékelné bizalmas kapcsolatukat. Az a fickó is úgy végezte, hogy egy magát jóbarátnak nevező alak egyszer kést állított a hátába valahol Egyiptomban. Vagy Szíriában? Ki emlékszik már arra? Nenad elővette pisztolyát, és villámgyorsan kiürítette a tárat. Utána összeszedte a töltényeket, és újratöltötte a revolvért. Az egész nem tartott tovább néhány másodpercnél. Ezt a műveletet is kétszer elvégezte napjában, amolyan rutinszerű cselekvésvolt már. Mint ahogy lélegzik, ahogy dobog a szíve, ahogy pislog. Jobb, ha az ember sosem jön ki a gyakorlatból. Majdnem minden fegyvertípushoz értett, hiszen majdnem minden valamire való fegyverrel volt már dolga. Nem csak gyakorlat során, éles helyzetben is. Sok esetben már szinte testrészének tekintette a pisztolyt, a gépkarabélyt, a törőt, amit épp magánál tartott. Hiányérzete volt, amikor fegyvertelennek kellett lennie. Olyankor nyugtalanabban is viselkedett – vagy legalábbis azt képzelte. Lehet, hogy öregszik? Hiszen még csupán harminchat éves, nem nevezheti magát öregnek. Noha az ő életében minden egyes év szinte duplán számított, és voltak olyan időszakok, amikor naponta született újjá. Egy-egy összecsapásból, egy-egy melegebb helyzetből kikerülve hálát adhatott az égnek, hogy megúsza. Hálát adhatott... Kinek? Istennek? Nem hitt benne. Hisz egyáltalán valamiben? Ez sokszor eszébe jutott, ám mivel nem talált rá választ, nem foglalkozott tovább a gondolattal. Önmagában hitt. Igen, talán ez volt a helyes felelet. Önmagában, és a fegyverében. Az eszében, az erejében és az ösztöneiben. A pénzben. Kiábrándult a világból, ahogyan a világ is kiábrándult őbelőle. Így nem foglalkoztak egymással, csak éppen olyan szintig, ameddig szükségesnek

látszott. A férfi tudta, ameddig vigyáz a fegyverére, addig a fegyvere is vigyázni fog őrá.

Visszacúsztatta derekánál az öve mögé, ráhajtotta az inget, hogy takarja, és elindult a recepció felé. Az utcán is mindent rendben talált, ösztönei sem árulkodtak semmiféle veszélyről.

2002. február 28. csütörtök, 18 óra 10 perc (helyi idő)

Koriyama, Japán

Az est lassan közeledett, akár a zsákmányra leső tolvaj, szinte feltűnés nélkül lopódzott be a város házai közé. Az árnyékok megnyúltak, a színek kezdtek egybeolvadni a sötétséggel, csak a belváros neonreklámjai nem veszték el a homályban. Lételemük volt a közeledő fénytelen állapot, szövetségest találtak benne, hiszen nélküle ők sem érvényesülhettek volna kellőképpen. Színeik, villódzó formáik némán kiáltottak az arra járóra, de a legtöbben már nem is foglalkoztak velük. Mindennapjaik részéhez tartozott az utcakép alkotóelemeként, akár a kirakatok, a hirdetőoszlopok, vagy a jelzőtáblák.

A Kajszejzan-park országos hírvű Madártani Múzeuma nemrég zárt be. Az öreg portás végigjárta a termeket, mindent rendben talált. Ki-kipillantva az ablakon elnézte a tetszhalott fákat. Új életre készültek, a tavaszt várták. A virágzó cseresznye olyankor üde színpompába öltözteti a környéket. Madárdallal és életvidám gyönyörrel telik meg olyankor itt minden. Legalábbis kívül – a bent lévő madarak már sosem nótáznak többé, üveges tekintettel, és tartósítószerzaggal fogadják a kintről betérő látogatókat.

A parktól az Inawasiro-ko tó felé vezető út is pazar pompába öltözik ilyenkor. Erre azonban még várni kell legalább egy hónapot – a tél nem adja könnyen magát, kitart, amíg lehet, fagyos lehelete hetekig elidőz még a tájon. Az úton haladva alig lehet észrevenni a keskeny, kanyargós leágazást, amely az erdő mélyén épült földszintes klinikához vezet. Aki nem ismeri, nem is talál ide egykönnyen. A kormány gondoskodott róla, hogy az ide beutaltak a lehető legnyugalmra leljenek ezen a helyen.

A taxisofőr természetesen azonnal tudta, hová kell mennie, amikor a fiatal nő a vasútállomás előtt beült kocsijába. Most fékezett a sorompónál. Az egyenruhás őr rövid ideig tartotta csak fel az érkezőket. Papírjaira pillantott, majd intett a

taxisnak, hogy mehet. Feljebbvalója már egy órája leszólt neki a kapuhoz, hogy milyen nevű vendég érkezik a koraeste folyamán.

A sorompó vasrúdja függőleges helyzetbe lendült, az út szabaddá vált. A taxis gázt adott, hogy a néhány száz méterrel odébb álló épület előtt ismét megálljon. Keiko fizetett, és kiszállt a kocsiból. A sofőr még megkérdezte, megvárja, és visszavigye-e az állomásra, de a nő nem tartott rá igényt. Udvariasan meghajolt, és mosolyogva besietett az épületbe. Harminckét éves kora ellenére jóval fiatalabbnak látszott, és ez sokszor megtévesztette azokat, akik nem ismerték személyesen. Az elébe siető férfi azonban jól ismerte. Széles mosollyal fogadta Keikót, tiszteletteljesen meghajolt előtte, majd az üdvözlés után elindult visszafelé a folyosón. A nő is jól ismerte Kensin ezredest, a vőlegénye sokat mesélt róla, és többször találkoztak is már különböző alkalmakkor.

- Hogy van? – érdeklődött Keiko.

- Ó, egész jól! – felelte az ezredes vidáman. – Kutya baja, csak nagyon kimerült. A szervezete ennél többet is kibír, nagyon edzett. – Az alacsony termetű, lassan pocakosodó, ötvenes éveiben járó férfi apró léptekkel sietett a folyosó végén lévő szoba felé. Nem viselt egyenruhát, de mozgásán látszott, hogy hosszú ideig lehetett köze a mundérhoz.

A szobához érve Kensin intett a nőnek, hogy várjon, és halkán benyitott az ajtón. A behúzott függönyök majdnem teljesen elsötétítették a helységet, amelyben csak egy ágy és egy éjjeli szekrény állt két székkal. A falon hatalmas, bekeretezett kép függött, a narai Kófukudzsi templom egyik pagodáját ábrázolta. Az ágyon egy alak feküdt mozdulatlanul, nyakig betakarva. Lehunytt szemei arról árulkodtak, hogy ismét elaludt.

- Az imént már ébren volt – szólt az ezredes, miközben kitérte a nő előtt az ajtót, és felkapcsolta a lámpát. Halovány, cseppet sem bántó fény ömlött szét a barátságos, de egyszerű szobában.

Keiko belépett, és leült az ágy melletti székre. Az ezredes visszalépett a folyosóra, és becsukta maga mögött az ajtót.

Keiko megérintette a férfi arcát.

- Aicsi őrnagy, ébresztő! – mondta kedves hangon, mégis kissé katonásan. Próbálta egy szigorú tiszt benyomását kelteni.

Kodzo nagyon mélyről küszört felfelé ismét. Mintha bűvár lenne, aki a tenger fenekéről igyekszik a felszínre. Az imént már járt ott, pár percig lebegett is fent, de aztán ismét visszasüllyedt. Álom és ébrenlét elmosódott mezsgyéjén

lubickolt, mintha tudata nem tudná eldönteni, melyik állapot a legkellemesebb számára.

Hangokat hallott, mintha érzett is volna egy érintést, de igazából egyiket sem fogta fel teljes mértékben. Nem tudta, hol érintették meg, és a szavak értelme sem tudatosult elméjében. Aztán, amikor újra a nevéen szólították, már kezdett tisztulni agya. A hangok szavakká álltak össze, a szavakból mondatok lettek.

- Aicsi órnagy, mi lesz? Kodzo, te álomszuszék! Tudom, hogy fenn vagy!

A hang olyan kedves, és olyan ismerős volt. Mennyi, de mennyi reggelen hallotta már ugyanezt, ugyanígy. Ám valami mégis hibádzott. Egyvalami téves volt ebben az egészben.

- Aicsi órnagy, felkelni!

Kodzo kinyitotta a szemét. Keiko elhallgatott. Csak mosolygott. Boldogan és derűsen – gyönyörű volt. Hatalmas barna szemei a világmindenséggel felértek. Kodzo teljesen magához tért. Tudata kristálytisztává élesedett, a hangok, a látvány, az illatok, a melegség, ami körülvette... Minden érzékelhetővé és tapasztalhatóvá vált. Az iménti lebegés tovatűnt. A legjobb a meleg volt. Egy távoli, tudatalatti érzés keltette ezt benne: nagyon fázott akkor. De ez a hideg megszűnt.

- Olyan rég találkoztunk, hogy már el is felejtetted, hogy csak százados vagyok? – mosolygott Kodzo a nőre.

- Nagyon tévedsz, kedvesem! – nevetett Keiko. – Te voltál az, aki átaludta a saját kinevezését. A kedvenc ezredesed ma reggel telefonált, hogy egy kis baleset történt veled, de nyugodjak meg, semmi bajod, sőt, még elő is léptettek. Kodzo elismerően csettintett, és kijebbb kászálódott a paplan alól.

- Ez aztán a jó hír! – tette hozzá, majd körbekémlelt. – Farkaséhes vagyok. Jól esne valami harapnivaló, és valaki végre elmagyarázhatná, miféle baleset ért, és hogy kerülök ide... Hova is?

Keiko ismét nevetett.

- Várj, szólok, hogy hozzanak valamit – mondta, és az ajtóhoz lépett. – Amúgy a Koriyamai Klinikán vagy, és én sem tudok többet nálad.

A nő kiszólt az ezredesnek, aki azonnal intézkedett, majd ő is belépett a szobába.

- Üdvözlöm, ezredes – köszöntötte Kodzo a férfit. – Megtudhatom, mit keresek itt? Az utolsó, amire emlékszem, hogy gyakorlatra mentünk a hegyekbe, piszok hideg volt, és sikerült lelépnem a többiek elől.

- Jól emlékszik, Kodzo – felelt Kensin. – A gyakorlat kitűnően sikerült, ennek is köszönhető, hogy a minisztériumban még tegnap este úgy döntöttek, hogy előléptetik. Rendkívüli teljesítményt nyújtott tegnap. Ilyet azt hiszem, nem sűrűn láttunk eddig az embereinktől.

- A feladatra nagyjából emlékszem. Valamikor reggel indultunk, nekem volt egy hajszálnyi előnyöm, és a feladatom az volt, hogy egérutat nyerjek hatalmas túlerővel szemben. Azt hiszem, ez sikerült is. Néhányukat ártalmatlanná tettem.

- Nagyon jól sikerült. A legtöbbeket más alkalommal már két-két és fél óra után elkapták. De maga egész ügyesen csinálta a dolgát. Lejutott a völgybe, és az ellenfeleit is alaposan átverte. Az a hőtárolós ruha-trükk bejött. Rengeteg időt nyert vele.

- Ebből egy szót sem értek, miféle trükk? – kérdezett közbe Keiko.

Az ezredes mosolyogva csapott Kodzo térdére a paplanon keresztül.

- Aicsi százados... Bocsánat, őrnagy... Szóval, Aicsi őrnagynak tegnap kissé melege lehetett, mert a mínusz tíz fokos hidegben úgy döntött, hogy félmeztelenül folytatja a gyakorlatot. Levette a hőtárolós overallt, és elrejtette a sziklák között. Így megtévesztette a rá vadászó helikopteres egység teljes személyzetét. Ők ugyanis a hókeresővel kiszúrták a ruháját, és így vakvágányra futottak.

- Apropos! – emelte fel hangját Kodzo. – Helikopterről szó sem volt az eligazításon. Legalábbis arról nem, hogy bevetik ellenem.

- Ilyen az élet, őrnagy – vigyorgott az ezredes. – Tele van váratlan helyzetekkel. Különösen a mi szakmánkban. Mindenre fel kell készülni. Ha terepen van kinn, és éles bevetést hajt végre, nem mondhatja az ellenfeleknek, hogy bocsánat, de helikopterről nem volt szó!

- Ebben igaza van ezredes.

- Mellesleg a hadnagy, aki hátba trafálta a festéklövedékekkel, üdvözetét küldi, és sajnálja, hogy így alakult, de nem hagyhatta, hogy elérje a menedékházat. Az túl jó teljesítmény lett volna, ami őt nem zavarná igazán, de olyan szidást kapott volna a parancsnokától, hogy elbujdoshatott volna örökre a világ elől.

- Ezek szerint nem értem célba. Erre valahogy nem emlékszem.

- Mindössze kétlépésnyire volt a bejáratától. Ha egy picivel gyorsabb, nem érik utol. De ismétlem: ez a legkitűnőbb teljesítmény volt, amit valaha is elértek ezen a gyakorlaton.

- Gratulálok, kedves! – nyomott egy puszit Kodzo arcára Keiko. – Én meg már azt hittem, hogy összetörted magad a gyakorlaton, és kezdtem aggódni. Szerencsére megnyugtattak, hogy semmi bajod. Remélem, a meghűlést hamar kihevered. De eszedbe ne jusson még egyszer félmeztelenül rohángálni a hegyek között!

- Van még valami – folytatta az ezredes.

Kodzo és Keiko kérdően néztek rá, Kensin folytatta:

- Az előléptetéssel együtt különleges feladatot is kap a következő hónapokra. A részleteket nem én mondom el, én sem nagyon ismerem őket. Amint kipihente magát, Tokióba kell mennie. Minden további utasítást a belügyminisztertől kap meg.

MÁRCIUS

2002. március 6. szerda, 21 óra 47 perc (helyi idő)

Nicosia, Ciprus

Rég beesteledett. A külvárosnak ezen a részén a közvilágítás is meglehetősen sok kívánnivalót hagyott maga után. Helyenként csak a villanykörték csonkja maradt meg az utcai lámpákon, a kevés ép égő fénye gyengének bizonyult ahhoz, hogy minden zugba eljusson. A többi világítótestet kővel zúzták szét. Talán csavargók, talán unatkozó kölykök, talán göröggyűlölő törökök, vagy törökgyűlölő görögök. Ezernyi oka lehetett annak, hogy a poros utca miért borult sötétbe itt-ott.

Errefelé kevés lakóház állt. Inkább csak raktárak, üzemek telepei, üres telkek sorakoztak egymás mellett. Néhol felugatott egy-egy kóbor kutya, macska osont az esti homályban. Zsákmányra lesett lyukas kerítés mögé bújva, rozsdás roncs alatt lapulva. Szeme szikrákként villantak a sötétben, amikor lámpa fénye vetült rájuk.

Alex is éber tekintettel közeledett a néhány napja megbeszélt találkozóra. Hamar hozzászokott a félhomályhoz, tisztán ki tudta venni az épületek és a különböző tárgyak körvonalait. Egy nappal korábban kihozatta magát ide taxival is, a sofőrnek elég borraivalót adott, hogy többször is körbejárják a környéket, és ne kérdezzen semmit. Mindent alaposan megfigyelt, szemügyre vett. Az agyába vésődött képek most eleven emlékként villantak elő memóriájából. Tudta, hogy az a házfal, amely mellett éppen elhalad, szürkének látszik az éjszakában, de valójában piszkossárga. Ilyenkor eltűnnek a színek, minden beleolvad a feketeségbe – különösen, ha semmi fény nem jut a zugokba.

Könnyű, de kellően vastag kabátja alatt sötét garbót viselt. Nadrágja is sötét színű volt, kényelmes, gumitalpú cipőjében akár a szigetet is képes lett volna körbегyalogni, ha arra lett volna szükség. Zsebében pisztoly lapult, teli tárral. Jobb kezes volt, hát a fegyvert is a jobb zsebébe tette. Két teli tár volt még a bal zsebben. Sosem lehet tudni, mi vár rá, jobb, ha mindenre felkészül. Bal cipője talpába is rejtett egy apró revolvért, amolyan vész tartaléknak. Ha netán olyan szituációba kerülne, hogy lefegyvereznék, hasznos holmivá válhat.

Régebben nevetségesnek, és túlzó elővigyázatosságnak tartotta volna az efféle rejteket, de visszagondolva a múlt egyes eseményeire, néhány szorult helyzetben bizony jól jött volna egy pótfegyver. Az ötletet egy olcsó kémtörténetből kölcsönözte, a speciális cipőtalpakat pedig egy kairói cipész barátjával készítette el évekkel ezelőtt. Az öreg még viccelődött is vele. Paranoiás vagy? – kérdezte kacagva. – Vagy James Bondnak képzeled magad? – Az egyiptomi cipész még sosem készített ilyen talpakat senkinek. Alexről úgy tudta, nyomozó, és ennyi elég is volt. Valójában nem is járt olyan nagyon messze az igazságtól, hiszen az utóbbi időben valóban olyan feladatot teljesített, amelyet akár a 007-es ügynök is végezhetett volna valamelyik filmjében. Vagy végzett is? Csak ő nem látta azt a részt? Ki tudja? Nem nézett meg valamennyi epizódot, és olvasni is csak néhányat olvasott a legújabb kalandok közül.

Szerette a kémtörténeteket. A legtöbb ember megmosolyogta, és bugyutának tartotta őket, ám Alex sokat tanult belőlük. Igaz, nagyrészt tapasztalataira támaszkodott, amelyből volt része bőven, hiszen nem egy rázós helyzetet átélt már élete során. De ezt a cipőtalp-trükköt éppenséggel egy könyvből csente el. Maga választotta ezt az életformát, és soha nem is panaszkodott senkinek, hogy gondja akadna vele. Ha úgy tetszik, bármikor visszavonulhat. Negyvenhárom éves, nyugdíjba mehet, amikor akar. Bankszámláján szépen sorakoztak a nullák egymás után. Mindegy volt, milyen szám van előttük.

Befordult a sarkon, már közeledett ahhoz a telephez, ahol várnia kellett rá valakinek. Még sosem találkoztak személyesen, csupán telefonon beszéltek meg ezt a randevút. Alex három órán át ült egy belvárosi bárban, mire a pultos végre telefonhoz hívta. Tizenöt másodpercig tartott az egyeztetés, csak három lényeges információ hangzott el: egy cím, egy időpont és egy összeg. Az utóbbi elég magasnak tűnt, de Alex nem vitatkozott, nem alkudozott. Nem lett volna helyénvaló, elronthatott volna vele mindent. Majd kiderül, mit kap a pénzéért – gondolta. Pontosabban a megbízója pénzéért. Az utóbbi években csak neki dolgozott, és amikor különböző összegek kerültek szóba, azok sosem okoztak problémát. Még csak egy kurta megjegyzést sem kapott válaszul, hogy sok lenne a rezsi-költsége. A legfontosabb beszélgetés szavai azért évek elteltével is ott csengtek a fülében: „Mindet úgysem találhatja meg, hiszen mi sem tudjuk pontosan, mennyi tűnt el, de azért törekedjen rá!”

Még mintegy negyven méter választotta el a megjelölt helytől. Baljós érzés kerítette hatalmába. Ez nem csupán az ismeretlen jövő miatti izgalom volt, hanem egy határozott intuíció. Nem egyszer érzett már hasonlót, és ezek az előjelek ritkán hazudtak neki. Zsebébe nyúlt, és megmarkolta a hideg fegyvert – ez némileg megnyugtatta. Könnyen lehet, hogy éppen egy csapdába sétál be, és csak remélhette, hogy kifelé is élve jön majd, nem pedig egy rideg fémdobozban, holtan. Ciprus lenne a végállomás? – Elhessegette a gondolatot magától. Igyekezett inkább a külvilágra koncentrálni, tompítani a benső hangokat, az aggályokat. Kockázat nélkül nincs üzlet – mondogatta magának olykor. Márpedig az ő szakmájában sokszor muszáj kockáztatni, különben meglehetősen keservesen lehet csak eredményt produkálni.

Próbált a zajokra figyelni. Ha valami gyanúsat hall, azonnal cselekednie kell. Ám csak a szokásos hangok szálltak az éjben. A város tompa moraja, a kutyák csaholása. Szeme úgy járt körbe-körbe, akár a sebzett vadé. Mindent igyekezett megfigyelni, a másodpercek tört része alatt elemezni. Oson-e valahol egy árny, mozdul-e valami mégsötétebb a sötétben?

Csak ez a gyanú ne motoszkálna ott tudata legmélyén. Mintha egy vörös lámpa villogna agya rejtekén: veszély, veszély, veszély!

Olykor az is megfordult a fejében, hogy már öregszik, és olyankor is rosszra gondol, amikor semmi oka nincs rá. Az utóbbi években talán kétszer fordult elő ilyen, többször nem. Egyszer, amikor hazalátogatott, egyik unokatestvérét csapta állon, mert az váratlanul bukkant fel mögötte. Szerencsére nem lett komoly baja a rokonnak. Egy másik alkalommal pedig egy jeruzsálemi étteremben rántott fegyvert, pedig csupán egy petárda durrant az utcán. Mindenesetre azt vallotta, hogy inkább kétszer reagáljon hiába, minthogy egyszer ne tegye olyankor, amikor valóban szükség lenne rá.

A telepnek nem volt kerítése, csak egy vastag dróthuzalt feszítettek ki két faoszlop között, nagyjából derékmagasságban. A dróton fény csillant helyenként, így nem gyalogolt neki. Lehajolt, és átbújt alatta. A bontott lécekből összetákolt rozoga viskónak nem az utcafront felől, hanem hátul volt a bejárata. Dohos szag áradt belőle.

Alex megállt az ajtóként szolgáló méternyi széles deszka előtt, és megfordult. Jobbnak látta, ha még egyszer alaposabban szemügyre veszi a környéket, mielőtt belépne. A telep udvarának hátsó negyedében teherautók sorakoztak

egy más mellett. Ki tudja, üzemképesek-e, vagy régóta ott állnak mozdulatlanul, enyészetre íteltetve? Ez pillanatnyilag mindegy – gondolta.

A teherautóktól jobbra kiselejtezett ócskaságok heverték egy kupacban. Horpadt olajoshordók, ismeretlen rendeltetésű gépalkatrészek, vasrudak és törött, meghajlott csővezetékek. A szomszédos telkek épületeinek falai jelentették a kerítést. Ha valaki egy távcsöves puskával lapul valamelyik tetején, könnyű célpontot jelentek számára – villant át a férfi agyán a lehetőség. – A hatvan-hetvenméternyi távolság még egy kezdőnek sem jelenthet különösebb problémát, főleg, ha infravörös távcső is van a puskán...

Alex elővette pisztolyát, és csövél megkocogtatta az ajtót. Érdekes, hogy belülről semmi fény nem szűrődik ki. Ha valaki vár rá odabent, miért ücsörög a vaksötétben? Miért nem gyújt legalább egy asztali lámpát, vagy ha nincs áram, egy gyertyát?

Nem érkezett semmilyen válasz.

Alex várt.

Néhány másodperccel később megismételte a műveletet, ezúttal hangosabban és hosszabban kopogtatott. A fegyver élesen érintkezett a fával.

Mivel ismét nem kapott feleletet, döntött. Elindult az utca felé, de még kétlépésnyire sem távolodott el a viskótól, amikor megfordult, és egy szökkenéssel lendületet véve vállal rontott az ajtónak. Az roppanva engedett. Alex számított rá, nem vesztette el egyensúlyát, talpon maradt. Ezt a trükköt máskor is alkalmazta már. Ennek csak akkor volt jelentősége, ha valaki, vagy valakik odabent vártak rá, és lecsapni készültek. Mivel a legtöbben arra számítottak, hogy kopogás után benyit, és nem arra, hogy egyszerűen otthagyja a helyszínt, igencsak meglepődtek. De leginkább az jelentett meglepetést, amikor azt tapasztalták, hogy két lépés múlva bulldózerként ront be a helységbe. A bulldózer kifejezés még helytállóan is tűnt, hiszen százkilencven centiméteres magasságához száztizenöt kiló párosult – ennek javarészt izomkötegek tették ki. Egy ilyen alkalommal eltörte egy pasas orrát, aki túl közel volt az ajtóhoz, és későn kapcsolt.

Most azonban nem törött orr, legfeljebb csak az ajtó deszkája. Legalábbis mögötte nem állt senki. Hanem feküdt. Alex ezt inkább csak érezte, mintsem látta, hiszen a következő lépésnél belerúgott valami puha, de mégis súlyos testbe. Az illető nem jaidult fel.

Alex elővett egy öngyújtót, és leguggolt az alak mellé. Harminc körüli férfi volt, sűrű, drótszerű, fekete hajjal, bajusszal, és sötét szemekkel. Üveges tekintettel bámult vissza rá. A torkát vágta el, a fejet majdnem lemetszették a nyakról, a gyilkos kés olyan mélyen hatolt keresztül rajta.

Ezért nem felelt hát a kopogásra – amikor meghalt, tán kiáltani sem volt már ideje. De ugyan kinek is kiálthatott volna, nincs a környéken senki, csak a gyilkosa járt erre – vagy a gyilkosai, ha többen voltak. Nem most történt. A halott mellett tócsába gyűlt vér jóideje megalvadt már. Tehát az illető hamar érkezett a találkozóra. Talán már koradélután. Ki tudja?

Alex átkutatta a férfi nadrágjának zsebeit, de semmit nem talált nála. Se egy tárca, se igazolvány, se papírok. Az is lehet, hogy támadói vittek el mindent tőle. Megtapogatta az áldozat ingének felső zsebét is, abban sem talált semmit, csak keze lett lucskos és ragacos a vértől. Jobb hüvelykujja azonban valami keményet érzékelt. Odanyúlt. Egy amulett nyakláncan. Nem látta, csak érezte. Alex rántott egyet a medálon, a lánc könnyen engedett. Gyorsan megtörölte kezét és az ékszer a halott nadrágjának szárában. Az amulettet gyorsan zsebre vágta, majd világosban alaposabban szemügyre veszi.

Épp felállt volna, amikor zajt hallott odakintről. Mint amikor megráznak, vagy megpendítenek egy fémhuzalt, jellegzetes hang volt. A kerítésdrót! – ismerte fel Alex azonnal. Visszafojtotta lélegzetét, és közelebb osont a beszakadt ajtóhoz. Kilesett a nyíláson, de nem látott semmit. A telep udvarán semmi sem mozdult. Alex várt.

Ismét megpróbált az ellenfelek fejével gondolkodni. Mire számítanak amazok? Mindenképpen arra, hogy mielőbb el akar tűnni a helyszínről. Igazából ez így is volt, de a lehető legrosszabb taktika lenne a részéről, ha viszonylag rövid időn belül elhagyná a viskót. A dolognak nagyon csapda-szaga volt, és Alex sejtette, hogy ami jelen helyzetben csapdának látszik, az minden bizonnyal az is. Várt.

Nem egy percet, nem tízet. Negyven percen át lapult az ajtónál, és nem moccan semerre. Kíváncsi volt rá, mennyire profik amazok, akikkel a sors összehozta ezen a ciprusi éjszakán. A láthatatlan ellenfelek – mert semmi kétség nem fért hozzá, azok voltak – azt hitték, ő van lépéskényszerben. Tévedtek. El akart innen menni, de élve. És tudta, ezt csak úgy teheti meg, ha összezavarja, elbizonytalanítja őket. A meglepetés ereje a legfontosabb.

Óvatosan beljebb kúszott a viskóban, milliméterről milliméterre csúsztatta odébb a lábát, gondosan ügyelt arra, hogy ne csapjon semmiféle zajt. Azzal azonnal elárulná magát – noha a kint rá várók nagyon is jól tudták, hogy odabent van.

Közel egy órája tartózkodott ott, amikor elérte a viskó túlsó falát. Hasonlóan a többi oldalhoz, ez is használt lécekből volt építve. Helyenként egy, helyenként két rétegben. Ahol egy réteg van csupán, nem lehet túl erős, nagyobb nyomásnak engednie kell! – remélte Alex.

Amikor másfél órája lapult már odabent, alig hallható suttogásra lett figyelmes. A beszédfoszlányok a teherautók felől érkeztek, de el is haltak még azelőtt, mielőtt bármit megérthetett volna belőle. Már amennyiben olyan nyelven folytatták, amit megért. A törökkel nem állt valami fényesen, a göröggel inkább boldogult.

Vajon mire készülnek? Ha őt akarják, miért nem rohamozzák meg a viskót? Talán kevesen vannak? Alex még gondolatban sem szeretett volna tippeket adni, de tulajdonképpen rá is gyújthatnák az építményt. Két percükbe sem telne megoldani a problémát, hamar kifüstölnék innen. Géppisztolyokkal vagy gránáttal is gyorsan végeznének vele – nem lenne kiút innen. Vagy nem akarnak feltűnést kelteni? Igaz ugyan, hogy a külvárosban vannak, de a közelben azért lakóházak is állnak, ahonnan esetleg értesíthetnék a rendőrséget. Tehát lövöldözésről, tűzről szó sem lehet. Gyorsan, és halkán kell végezniük vele, mint azzal a szerencsétlennel, aki már órák óta itt feküdt vérbe fagyva. Alex hamar megkapta a választ a kérdésére. A telephely végében feldübörgött az egyik teherautó motorja. Bármennyire is éjszaka van, ez itt nem feltűnő. Egy telephelyről bármikor elindulhat egy sofőr. Alex sejtette, mi fog történni. Ha kilép az ajtón, lelövik. Egy magányos lövést biztosan elnyom a teherautó motorjának zaja. Aki beült, ráadásul túráztatni kezdte azt, amitől annak hangja még zakatolóbbá vált.

Alex várt.

Újabb tíz perc telt el. Bent is tisztán hallotta, hogy odakint az ismeretlen sebességbe kapcsolja a járművet, és gázt ad. Mennyi ideje maradt? Öt másodperc, talán hat? A teherautók nem álltak messze a viskótól, a távolság nem lehetett több százhusz-százötven méternél. Ha a sofőr jól startol, mire a viskóhoz ér, a teherautó akár ötven-hatvan kilométeres sebességet is elérhet. És akkora sebesség bőven sok is, hogy letaroljon vele egy ilyen rozoga építményt.

Három másodperc telt el, a dübörgés egyre erősödött, a sofőr a teherautó fényszóróját is felkapcsolta, hogy jobban lássa a megsemmisítendő célt. A fénycévek be-beváltak az illesztéseknél, végigsöpörtek a benti lomon. Alex még kivárt. Az utolsó előtti pillanatot akarta felhasználni a cselekvésre. Ha mégsem engednének a lécek... – futott át a gondolat egy pillanatra agyán, de el is hessegette azonnal. Minden erejét és lendületét összeszedte, és nekiugrott a viskó oldalfalának. A lécek könnyebben engedtek, mint gondolta. Ezúttal elvesztette egyensúlyát, a földre esett az utcán. Ösztönösen azonnal továbbgurult, és ezt jól is tette. A teherautó úgy hatolt keresztül az építményen, mint forró kés a vajon. A viskó összeomlott, akár egy kártyavár.

Alex a kövezeten gurult, pisztolyát egy pillanatra sem engedte el. Amikor a hátára gördült, bal kézzel megtámasztotta jobb csuklóját, és tüzelni kezdett. A teherautó irányába lőtt, oda célzott, ahol a vezetőfülkét, és azon belül is a volán mögött ülő sofőrt sejtette. Először nem is tudta, eltalálta-e a fickót, de néhány másodperccel később rájött, hogy minden bizonnyal igen, mert a szállítójármű lelassult, motorja köhögni kezdett, majd le is fulladt. A hatalmas kocsit megállt az utca közepén keresztben.

Alex felpattant, és görnyedt tartással futni kezdett a teherautó felé. Közben oldalra pillantott, benézett a telepre. Két alakot látott feléje rohanni. Amazok persze nem tudták, hogy ő lehet, arra számítottak, hogy odaveszett a törmelékek alatt. Bizonyára a lövést sem hallották, így nem értették, miért fulladt le a teherautó motorja, és társuk miért nem száll ki a volán mögül. Alex féltérdre ereszkedett, és tüzelni kezdett. A jobboldali alakot az első lövéssel leterítette. Nem látta, hol találta el, de ez nem is számított. Remélte, hogy végérvényesen harcképtelenné tette. A másik férfi a földre vetette magát, és visszalőtt. Már nem volt fontos, hogy az akció csendben folyjék. A lövés célt tévesztett, Alex is hasra vetette magát, hogy minél kisebb felületet mutasson önmagából ellenfelének. Sebesen kúszni kezdett a teherautó felé. Tudta, ha eléri, nyert ügye van. A jármű fedezéket is nyújt neki, és menekülési eszközként is szolgálhat. Csak két alakot látott az imént, az egyiket lelőtte. Valószínűleg a sofőrrel is végzett, de egy célpont még mindig maradt. Hacsak nincsenek többen is a környéken.

A kérdésre hamar választ kapott, a teherautó felől löni kezdtek rá. Egy golyó súrolta Alex bal vádliját, egy másik a kövezeten szikrázott. Csak ezt ne! – kiáltott némán, mintegy önmagának. Két tűz közé került, ráadásul fedezék

nélkül. A veszélyesebb ellenfélre kellett koncentrálnia. Felemelte jobb kezét és az egész maradék tárat a teherautóra lőtte ki. A harmadik golyó az üzemanyagtartályt lyuggatta ki, a gázolaj ömleni kezdett az utcára. Alex alig volt hat-hétméternyire tőle. Gondolkodás nélkül nyúlt zsebébe az öngyújtóért. Szerette ezt az öngyújtót. Nyolc éve kapta egy régi bajtársától, akivel egy régebbi közös akciójuk során sebesült meg – mindkettőjüket vállon lőtték. Kis híján mindketten otthagyták a fogukat Mozambikban. Újjászületésük második évfordulóján kapta tőle ezt az öngyújtót, még a nevét is belegravírozta az ezüst oldalába. Most búcsút kellett vennie a tárgytól, de jól tudta, hogy ez a búcsú talán az életét is jelentheti. Ha mégsem, úgysem lesz már szüksége rá. Az öngyújtónak ráadásul volt két jó tulajdonsága is: csak akkor aludt el, ha visszacsukták rá a fedelet, és amíg égett, nem lehetett elfújni a lángját.

Alex letörte a fedelet, miután meggyújtotta. A következő pillanatban elhajtotta az égő öngyújtót, és karjával gyorsan eltakarta az arcát. Az útra ömlő gázolaj azonnal belobbant, egy másodperccel később a lángnyelvek felkúsztak a teherkocsi tankjáiig, hogy újabb pillanat múlva robbanás vesse szét a járművet. Valaki ordított, sístergő fémdarabok sivítottak el Alex mellett, néhány apróbb roncs felsebezte a tarkóját, egy beleállt a combjába. Fájt, de nem érdekelt – most nem foglalkozhatott vele. Villámgyorsan tárat cserélt a pisztolyban, és máris a megmaradt ellenfelet kereste.

Az ég felé törő lángnyelvek nappali világossággal árasztották el a környéket. A telep udvarán lévő alakot semmilyen fedezék nem takarta. Feküdt ugyan, de Alexnak még így sem jelentett gondot a kiiktatása. Ilyen távolságból semmiképpen nem véthette el. Csak egyetlen golyót kellett elhasználnia.

Amikor a férfi felkönyökölt, hogy tüzeljen, már elkéssett. A robbanás okozta döbbenet miatt időt veszített, és ez a kihagyott pillanat az életébe került. Alex pontosan a homloka közepét találta el.

A távolban sziréna sivított fel, rendőrök, vagy tűzoltók – vagy emezek és amazok is – igyekeztek a robbanás felé.

Alex talpra ugrott, pisztolyával pásztázta az utcát lehetséges célpontok után kutatva, és sántikálva elhagyta a környékről.

2002. március 8. péntek, 09 óra 07 perc (helyi idő)

Moszkva, Oroszország

Az éjszaka megint fagyott. A szikrázó napsütésre ébredő metropolisz lakóit nem csapta be a kinti derűs idő, jól tudták, hogy ettől a levegő hőmérséklete még éppen csak nulla Celsius fok fölé került, mindenki kabátba bújva sietett a dolgára. A Gorkij park didergő fáinak ágaira vastag dér telepedett az éjszaka folyamán, a kibújni készülő rügyek még csak apró, bátortalan kezdemények voltak végeiken. A Tudományos Akadémia épület közelében lévő sugárúton sötét füstöt eregető, kopott autóbusz igyekezett a Cserjomuski kerület felé, a munkába igyekvők kapaszkodva szorongtak a zsúfolt járművön.

A busz megállt a hatemeletes lakóház előtt, éppen akkor szálltak le róla az erre a környékre igyekvők, amikor Vlagyimir kilépett a kapun. Csak egy pillantást vetett a buszra, majd elindult a ház mellett parkoló autója felé. Remélte, hogy az öreg Volga nem hagyja cserben, és nem kell neki is busszal mennie. A kocsit már legalább tíz éve vásárolta, de már ezerszer elátkozta azt a napot, amikor úgy döntött, megveszi. Rengeteg benzint fogyasztott, és az utóbbi időben egyre többször robbant le – természetesen mindig olyankor, amikor éppen sietnie kellett valahová. Kollégái mindig kérdezték, miért nem cseréli le az ócskavasat, és Vlagyimir számtalanszor el is határozta, hogy túlad rajta. Ám muszáj lett volna valamilyen más autót vennie helyette, a munkájához egyes esetekben nélkülözhetetlen volt, de manapság sosem állt úgy anyagilag, hogy megengedhette volna magának. Mindig másra kellett a pénz. Először a felesége lépett le egy másik pasassal. Ez másfél éve volt – akkor minden megtakarított pénzét ügyvédre költötte a válás miatt. Később a fia járt állandóan hozzá segítségért, mert az egyetem mellett végzett munkája megszűnt, és nehéz anyagi helyzetbe került. Persze, hogy segített, hiszen ki más is tudta volna megtenni, ha ő nem? Rádásul most, amikor kezdene egyenesbe jönni, a tévénél vannak változások. Előző főnökét menesztették valamilyen csalási ügy miatt, a mostani pedig új klientúrát kezdett építeni maga köré a régi embereiből. Még nem dőlt el, hogy vele mi a terve.

Vlagyimir odaért a Volgához. Az egykoron a kerületi pártbizottság titkárát szolgáló autó szélvédőjére ráfagyott a pára, a napsütésben szabálytalan minták csillogtak a teljes felületen. Még ez is – bosszankodott a riporter. Táskáját hóna alá fogta, és megpróbálta kinyitni az ajtót. A zár azonban befagyott. Vlagyimir

nem esett kétségbe, ezzel a problémával nem egyszer meg kellett küzdenie reggelente a téli hidegekben. Térdei közé kapta aktatáskáját, hogy másik keze is szabaddá váljon, majd zsebéből előkotort egy öngyújtót. Néhány hosszú másodpercig először a kulcsot melegítette, majd a zár környékét. A módszer, mint mindig, most is bevált, a zár engedett, végre bejutott a kocsiba.

Az igazi kérdés csak most következett: vajon beindul-e? Talán le kellene az akkumulátort cserélni, biztos javítana valamicskét. Vlagyimir elfordította az indítókulcsot, az önindító köszörülni kezdett.

Valaki megkocogtatta az oldalsó ablakot, és egy vigyorgó fej nézett be rajta.

- Megtoljam? – kérdezte a fiatal férfi. Igor volt az, a két emelettel feljebb lakó szomszéd. Régebben csak futólag ismerték egymást, de amióta Vlagyimir felesége elköltözött, néha összejártak beszélgetni, vagy leugrottak egy pofa sörre a közeli bisztróba. A harminchat éves Igor, húsz évvel volt fiatalabb nála, de azért jól kijöttek egymással.

- Remélem, nem lesz rá szükség – válaszolt a riporter.

A harmadik próbálkozás után végre felberregett a Volga motorja.

- Ugye, megmondtam? – vigyorgott Vlagyimir is. Örült, hogy nem kell buszoznia. – Elvigyelek valamедdig?

- Jó lenne – felelt Igor.

A riporter előkotort egy jégkaparót a kesztyűtartóból, és a másik felé nyújtotta.

- Akkor kapard le légy szíves a szélvédőt, mert ha leveszem a lábam a gázpedálról, leáll a motor. Vacak az alapjáratom.

Öt perccel később már a sugárúton robogtak a belváros irányába.

- Nem jó a fűtésed? – kérdezte Igor dideregve, mert észrevette, hogy a ventilátor még mindig hideg levegőt fúj az utastérbe.

- Szerinted mi jó ebben a kocsiban?

- Egy haverom olcsón megcsinálja, ha gondolod.

- Autószerelő?

- Nem, állatorvos. De ért ehhez is. Amikor megvolt még az autóm, abban is ő csinált meg ezt-azt. Arany keze van a fiúnak.

- El kellene már adnom ezt az ócskavasat – panaszkodott Vlagyimir bosszankodva, de mintha csak füle lett volna az autónak, hirtelen rángatni kezdett a motor. – Akarom mondani, csodamasinát. – A kocsi ismét simán gurult tovább. Igor elkerekedett szemekkel pislogott a riporterre.

- Mi van? Ez az orosz Knight Rider?

- Úgy látszik.

- Akkor vigyázz, miket beszélsz! Végülis még Koreaába amúgy?

- Még nem tudom. De nem Koreaába megyek, ha megyek, hanem Japánba. Ott lesz a kezdés.

- Mikor dől el?

- Elméletileg egy-két héten belül, de ezeknél sosem lehet tudni. Az utolsó pillanatban is kitalálhatnak bármit.

- Szerintem biztos menni fogsz. Három éve minden bajnokin ott vagy, és a válogatott mérkőzéseket is javarészt te közvetíted. Nem hagyhatnak ki, én mondom.

- Remélem, igazad lesz – sóhajtott a tévés, és közben megállította a kocsit egy piros lámpánál.

Igor körülnézett, hol járnak.

- Már itt vagyunk? Én kiugrom, mert még be kell szaladnom valahová. Este ugorj fel, bedobunk valamit!

- Rendben.

Gyors kézfogás után a szomszéd kilépett az autóból, és elsietett a járdán. A jelzőlámpa zöldre váltott, a kocsisor a Volgával együtt meglódult a Moszkva-folyó felett átívelő híd irányába.

Vlagyimir húsz perccel később már a televízió épületének folyosóján lépkedett az iroda felé. Épp benyitott volna, amikor a csinos Tamara viharzott ki bentről.

- De jó, hogy jössz! – csillant fel a lány szeme. Amolyan mindenesként dolgozott a sportműsorok szerkesztőségénél, most is egy hatalmas papírköteg volt nála. Rossz nyelvek szerint már a fél vezetőséget boldoggá tette domboruló bájaival. Most sem volt rajta melltartó, ezt tisztán lehetett látni a blúz nyitva hagyott felső gombjainak köszönhetően. – Zsivjov már keresett, beszélni akar veled.

Vlagyimir szíve gyorsabban kezdett kalapálni. Egy pillanat alatt megfedkezett a látványos dekoltázsról. Vajon mit akarhat az a félnótás? Valami miatt nem tudta megkedvelni az új főszerkesztőt, állandóan belekötött mindenbe, érvek nélkül kritizálta a közvetítéseit, és soha nem volt egy jó szava senkihez.

- Mikor?

- Körülbelül tíz perce. Kérdezte, miért nem vagy még itt.

- Az irodájában van?

- Igen. Azt mondtam, telefonáltál, hogy nem indult az autód.

- Te egy angyal vagy, Tamara! – mosolyodott el Vlagyimir. Noha a fiatal teremtés jószerivel a lánya lehetett volna, nem bánta volna, ha őt is elvarázsolja egy alkalommal – vagy többször is netán – azokkal a formás dombocskákkal. Különösen most, hogy a felesége faképnél hagyta.

- Tudom – mosolygott a lány, és elviharzott a dolgára.

Vlagyimir ledobta az irodában a táskáját és a kabátját, majd felsietett a következő emeletre. Visszafogottan kopogott a főszerkesztő ajtaján.

- Bújj be! – hallatszott egy rekedt hang odabentről.

A riporter benyitott a helységbe. A hatalma asztal mögötti párnázott forgófotelben alacsony, köpcös alak ült, és egy magazint lapozgatott. Alig látszott ki a színes magazin lapjai mögül. Vlagyimir sosem értette, minek ennek az embernek ekkora asztal, úgysem dolgozik rajta soha – sőt, egyáltalán nem látta még dolgozni. A saját munkáit is másokkal végeztette – a dirigáláshoz értett, abban nem volt szemernyi hiba sem.

- Jó reggelt! Tamara mondta, hogy kerestél – lépett be a riporter.

- Igen. Lenne itt egy meló, amit meg kellene csinálni.

Vlagyimir kíváncsian hallgatott, a főszerkesztő fel sem nézett a magazinból, úgy folytatta.

- Jön valami amerikai terrorista szakértő a jövő hónapban, vele kellene egy stúdióbeszélgetést folytatni. Nem élő adás, felvétel lesz.

- Terrorista szakértő? – kerekedtek el Vlagyimir szemei. – Mi köze annak a sporthoz?

- Tudod, szeptember tizenegyedike miatt be vannak tojva a vágottszeműek, és ott lesz a vébé. Ennek kapcsán kellene beszélgetni a pasassal.

Vlagyimir akadékoskodott volna, de jobbnak látta, ha nem kekeckedik a kis köpcössel, mert nem szeretné, ha bármilyen konfrontáció alakulni ki köztük.

Különösen, hogy az ő sorsa is a kezében van.

- Ahogy gondolod – bólintott rá a riporter.

Zsivjov letette a magazint, és felnézett az asztal mögül.

- Mi van a tragacsoddal?

- Ó, semmi, elindult végül, csak küszködni kellett egy kicsit – válaszolt Vlagyimir habozás nélkül. Nem is mondott valótlanúságot.

- Remélem, a nyáron, amikor visszajössz Japánból, lecseréled valami használhatóbbra...

- Én is – mondta a riporter, miközben alig tudta leplezni örömét. Ezek szerint megoldódott a kérdés. Ugyan hivatalosan még nem közölték vele, hogy repülhet Japánba, de ha Zsivjov már így hozta szóba, ez aligha lehet kétséges. Most nagyon fontos volt számára ez a Japán kiküldetés, anyagilag sokat jelentene. És persze a helye is stabilabbá válhatna a tévén belül, ami nem egy utolsó szempont hosszú távon. Összességében mégsem indul olyan rosszul ez a nap! – gondolta elégedetten.

2002. március 18. hétfő, 05 óra 52 perc (helyi idő)
Manchester, Nagy-Britannia

Az éjszaka folyamán mozdulatlanságba és némaságba burkolózott város éledezett lassan. Akár egy hatalmas polip, amely vadászatra indulva megmozdítja csápjait. Manchester utcái – a csápok életre keltek. Teherautók járták az utakat és szállítottak friss árut az üzletekbe, autóbuszok, vonatok teltek meg munkába készülő emberekkel.

A pályaudvar közelében kinyitott egy élelmiszerbolt, mentőautó sivitott valahol, magányos férfi sétáltatott egy kutyát, fázósan gyújtott rá egy cigarettára. Hűvös volt még ez a kora tavaszi reggel.

Danny is arra ébredt, hogy fázik. Mindemellett a fekhely is nyomta a derekát. Este kapott ugyan egy agyonhasznált, szebb időket is látott pokrócot, de választania kellett: vagy maga alá teríti, és akkor nem lesz mivel takarózni, vagy magára húzza. Így viszont csak a kemény fa maradt alul. Az utóbbit választotta, mert gyűlölt fagyoskodni. Otthon más lenne, kényelmesen alhatott volna, és ma a munkából sem késne el, de az előző napi események után nem ő választhatott arról, hol tölti az éjszakát.

A csapat kikapott, ő nem kevés sört ivott, és amikor valaki lekevert neki egy pofont a mérkőzés utáni kisebb dulakodásban, az ellenfél híveivel történt csetepaté során, elvesztette az önkontrollját. Nem először. Néhány évvel ezelőtt volt már ilyen helyzetben, igaz, akkor az orra is eltörött. Most megúsza néhány horzsolással, de a korán kikerkező rohamrendőrök megint elkapták. Néhány percre talán az eszméletét is elvesztette, amikor a földre döntötte valaki, és már csak a rabomobilban tért magához, megbilincselte kezekkel. A rendőrörsön órákig tartott, mire mindnyájukat kihallgatták, és jegyzőkönyvet

vettek fel – lehettek vagy tizenöt, akiket behoztak – így késő éjszaka volt, amikor végeztek. Félférszegen el sem akarták engedni, hát bedugták egy cellába, hogy reggel aludja ki magát.

Danny a maga huszonzét évével egyébként nem volt egy alávaló csirkefogó. Csak sokszor volt rossz helyen, rossz időben – erről persze leginkább ő tehetett. Ha valahol balhé kerekedett, és kihívták a zsarukat, őt egyből kiszúrták, ami nem volt nehéz, hiszen hatalmas termetével, és cseppet sem bizalomgerjesztő ábrázatával messze kirítt a többiek közül. Egy sokat tapasztalt bíró is minimum éveket sózna rá csak ránézésre. Erre nem került sor, maximum pénzbírságot kapott rendbontásért és huliganizmusért. Az utóbbi időben egyre szigorúbban vették ezeket a dolgokat, Danny néha attól félt, egyszer olyasvalamibe keveredik, hogy a nézőtérről is kitiltják örökre. A nézőkén bekukkantott a fogdaőr, majd csörrent a kulcs a zárban, és az ajtó feltárult.

- Na, szedje össze magát, Higgins! – vetette oda foghegyről az egyenruhás, és megvárta, amíg az alkalmi lakó feltápáskodik a priccsről.

- És a kávé hol marad, őrmester? – próbált viccelődni a United-rajongó, de az ő nem volt vevő a humorára.

- Tűnés – felelte mogorván –, amíg jókedvemben találsz, mert visszacsukom rád ezt az ajtót, és egy egész hétre eldugom valahová a kulcsot!

Danny szuszogva baktatott a folyosón. Mielőtt az utcára léphetett volna, még alá kellett írnia egy-két hivatalos papírt, és az igazolványát is visszakapta.

- Remélem, ezen a héten nem találkozunk megint! – búcsúzott tőle az ügyeletes tiszt.

- Ha nem jönnek ki a meccsre, biztosan nem – válaszolt Danny. – Amúgy most vasárnap idegenben játszunk – így mondta: játszunk, pedig ő csak drukolt a csapatnak, de ennyire azonosult velük. Mint általában a hű szurkolók többsége, akik meccsről meccsre, hétről hétre buzdították kedvenceiket. Lehetett eső, vagy hőség, hó, vagy fagyos szél, ők ott álltak a lelátókon, lengették a zászlót, nótákat, verseket skandáltak, szidták az ellenfelet, vagy a bírót – mikor melyik szolgált rá szerintük – és istenítették, már-már a mennyekbe emelték sajátjaikat. Danny kilépett a kapitányság kapuján, és nagyot szippantott a harmatos reggeli levegőből. Végre kitisztult a feje. A karórájára nézett, de az képtelen időpontot mutatott: nem lehet fél tíz. A füléhez emelte – nem ketyegett. Biztosan akkor állt meg, amikor előző este a földre esett.

Mennyi lehet az idő? Hét óra, fél nyolc? A munkahelyére már biztosan nem ér be, de majd betelefonál, hogy szabadságot vesz ki aznapra. Az alkatrészüzemben nem örülnek majd a váratlan bejelentésnek, de kirúgni biztosan nem fogják. Ahhoz túl jó munkaerő, és már öt évet húzott le náluk. Összébhúzta magán a kabátot, és fázósan elindult a közeli autóbusz-állomás felé.

Ez a hét is jól kezdődik – a sitten ébredt. Ha az öccse megtudja – és erre jó esély van, hiszen sokszor találkoznak – fél évig ezzel fogja őt szekálni.

2002. március 22. péntek, 10 óra 12 perc (helyi idő)
Maszkattól délre, Omán

A terepjáró motorja köhögve birkózott meg a homokdűnével. A kerekek mély nyomot hagytak a puha homokban, a gumiabroncsok redőibe beletapadt a millió apró szemcse, hogy aztán a centrifugális erő hatásának engedelmeskedve repüljön tova néhány méterrel odébb. A kopott fényezésű, szebb napokat is látott jármű ideális közlekedési eszközként szolgált a sivatagban.

Tulajdonosának tellett volna a legkorszerűbb, légkondicionált változatra, vagy akár luxuslimuzinra is, de nem szerette a feltűnést. Jobbnak látta, ha olyan járműveket használnak emberei, amelyek tucatszám megtalálhatók erre, amelyek nem keltik fel a figyelmét senkinek.

A kocsis lassítás nélkül futott be a hegyek közé. A sofőr jól ismerte az utat, nem kellett váratlan veszélytől tartania. Látszólag sehová sem vezetett a helyenként alig kétméternyi szélességre szűkülő ösvény, a körengeteg végeláthatatlan útvesszőnek tűnt, de a terepjárón utazók tudták, hogy nem céltalanul robognak a kihalt táj közepén. A sofőrön kívül még ketten ültek a nyitott dzsipben, valamennyien szigorú arcú, szakállas férfiak. Gépkarabélyt markolt kezük, nem beszéltek. Szavakra most nem volt szükség, amúgy sem voltak szószátyárok. A rázkódó kocsin amúgy sem biztos, hogy szót értenének egymással, túl kellene kiabálniuk a motorzajt.

A Herceg testőre messziről hallotta már a zúgást. Ha nem is hallotta volna, akkor is tudta volna, hogy közelednek valakik, hiszen a néhány kilométerrel távolabb posztoló őrszem már jelentette a terepjáró közeledtét. Amikor puha járással belépett a hegyoldalba épített szürke erőd legbelső helységébe, hatalmas

termete megtörte a kintről beszűrődő amúgy is gyér fényt. Az építményen belül egyébként is félhomály uralkodott.

A Herceg behunyt szemekkel, mozdulatlanul ült a fekvőhelyként szolgáló priccsen. Nem aludt, ébren volt régóta. Talán még napkelte előtt, korahajnalban felkelt, ha egyáltalán aludt valamit az éjszaka – gondolta a testőr. Megállt urától távolabb, és csendben figyelt. Nem kellett szólnia, hiszen azzal, hogy belépett a szobába, máris közölte a várva várt információt. Ennek is üzenet értéke volt. Ha nem történt volna semmi, nem zavarná a Herceget, akkor nem kellene bejönnie hozzá.

A puritán módon berendezett helységben a priccsen kívül csak egy asztal és egy szék állt. Az asztalon papírok, jegyzetek – jelentéktelen dolgok. Az összes lényeges információ úgyis csak a Herceg fejében, agya legrejtettebb zugaiban létezett. Valódi nevét senki nem ismerte már, de nem is tartotta senki lényegesnek. Akik kapcsolatba léptek vele, csak úgy emlegették, a Herceg. Tudták róla, hogy nagyon gazdag, hiszen egy régebben mesés vagyonnal rendelkező ősi család leszármazottja, aki nem kótyavetyélte el saját kis birodalmának értékeit. Senki sem tudta, hány ember dolgozik neki, de ez ugyancsak nem is érdekelt senkit. Hiszen legtöbbjük nem is tudta, hogy kinek is dolgozik valójában. A világ számos országában éltek olyan emberek, akik soha nem is hallottak még a Hercegről, közvetett módon mégis az ő alkalmazásában álltak, az ő érdekeit szolgálták.

Régebben maga is sokat járt a világban, ügyeit maga intézte legbizalmasabb embereivel, mára azonban visszavonult. Neve, arca, személye már legalább két évtizede ismertté vált bizonyos körökben, hát bölcsebbnek találta, ha további terveit már inkább alattvalóira bízta. Hűséges és megbízható katonákban pedig sosem szenvedett hiányt. A pénz, a hatalom, és a hit hármas egysége misztikus erőt, különös felsőbbrendűséget biztosított számára. Mindig a hitre alapozott, és amit akart, elérte. Vagy pénzzel, vagy hatalommal, esetleg mindkettő alkalmazásával.

Ugyanakkor furcsa paradoxona volt sorsának: a pénzt gyűlölte, majdhogynem megvetette. Egyszerű eszköznek tartotta céljai eléréséhez. A célokat pedig hite diktálta. Hatalmát is csak ennek érdekében használta.

Ismert sok más herceget, akik feleannyire sem voltak gazdagok, mégis fényűző, csillogó életet éltek. Ők járnak luxuslimuzinokon, mesébe illő jachtokon rendeznek egymásba érő partikat. Tucatszám hozatnak lányokat Kelet-

Európából és Dél-Amerikából, akik aprópénzért bármire hajlandók. Aprópénz – relatív az értéke a pénznek, hiszen ami ebben a világban csekélynek számít, az másutt emberek egész életét képes megalapozni.

A Herceg megvetette ezeket az alakokat, akik vagyonukat és lehetőségeiket csak önmaguk boldogulására fordították. Semmi más nem érdekeltte őket, csupán a szép nők, a jó ételek – a világ otromba hiúságai. Néha az is eszébe jutott, hogy ellenük is harcot indít, haragos bosszúval törli el őket a föld felszínéről, hogy hírmondó se maradjon belőlük, de ezek a gondolatok már rég eloszlottak. Nem mintha elnézőbbé vált volna velük és életmódjukkal szemben, csak ötvennyolc éves korára már tudja, energiáit nem szabad mellékes dolgokra pazarolnia. Allah majd lesújt rájuk a kellő időben, az Ő büntetése elől senki sem menekülhet.

- Hívd be őket! – szólt a testőréhez a Herceg.

Amaz csak némán bólintott, és kihátrált a szobából.

A terepjáró fékezett a bejárattól, a nyomában járó homokfelhő utolérte a járművet és utasait, majd a mozgás megszűntével lassan aláereszkedett. A gép fémesen kattogott még, miután a sofőr leállította, a motorháztető felett remegett, vibrált a száraz, forró levegő.

A fegyveresek leugráltak a dzsipről, üdvözlésképpen némán biccentettek a kilépő testőr felé, aki egyetlen laza, de határozott mozdulattal mutatta, hogy menjenek be, parancsolójuk már várja őket. A férfiak külön utasítás nélkül letámasztották fegyvereiket az építményen kívül – tudták, hogy bent úgyszemint lesz szükségük rájuk, és egyébként sem vihetnék be őket –, majd egyesével léptek a sziklaházba.

A Herceg megvárta, amíg emberei némán helyet foglalnak vele szemben. Arcukat ugyan csak félig láthatta a félhomályban, ám mindegyikükről tudta kicsoda. Hosszú évek óta együtt dolgozott velük, ők hárman voltak a legjobbak, legmegbízhatóbbak azok közül, akikkel valaha is közös ügylete volt. Ezt persze ők is tudták. Külön-külön havonta, kéthavonta megjelentek a Hercegnél, együtt nagyon ritkán rendelte magához uruk őket.

- Mostantól nincs nevetek – kezdte a Herceg mindenféle bevezető nélkül. – Egyszer volt már ilyen alkalom, biztosan emlékeztek rá.

Amazok némán bólintottak, a Herceg folytatta.

- Egyes, Kettes, Hármas... Csak ennyi. Ma este teljesen új, hamis papírokat kaptok Maszkatban. Útlevelet, repülőjegyet és pénzt. Elegendő pénzt. A címet

ismeritek. Nem egyszerre mentek oda, hanem külön-külön. Mindnyájatoknak önálló feladata lesz. Egyikőtök sem fogja tudni, mit tesz a másik, de jól tudjátok, erre miért van szükség. Egyrészt saját érdeketekben, másrészt az akció teljes sikerének érdekében. Így ha valaki elbukik, nem rántja magával a többieket. Kevesen fogtok cselekedni, ám hatékonyan. Hívhattalak volna egyesével is titeket, de azt akarom, hogy tudjátok: nem vagytok egyedül. Az egészt úgyszem ismeritek majd, csak a rátok tartozó részleteket. És most egyesével akarok beszélni veletek, a többiek addig kint várjanak! Ketten felálltak, és kimentek a szobából. Csak Egyes maradt ülve. Mintegy kettő és fél órával később a dzsip délelőtt érkezett utasaival visszaindult Maszkatba. A fegyveres férfiak most sem szóltak semmit egymáshoz.

2002. március 27. szerda, 15 óra 42 perc (helyi idő)
Párizs, Franciaország

Kisütött a nap. A klinika parkjának fáin a levelek hamar megszáradtak a játékony sugaraktól. A növények számára egyformán fontos volt a csapadék és a napfény is. A tavasz az újjászületés ünnepe. Ilyenkor mindenütt megpezdül az élet, a fakó színek élénkké válnak, az elfeledettnek hitt rügyek virágot bontanak a fákön, bokrokön.

Gerrard éppen kilépett az épületből. Tüdejét teleszívta a friss levegővel. Imádta ezt az illatot, és imádta ezt az évszakot. A parkoló felé indult volna, amikor asszisztensnője utána szólt a nyitott ablakból.

- Saillant professzor!

Az orvos megfordult, és felnézett.

- Telefonon keresik! – folytatta a kolléganő.

Gerrard kissé bosszúsan tárta szét karjait.

- Nem ér rá holnap? Mondja, hogy már elmentem!

- De Brazíliából érkezett a hívás...

- Brazíliából? – húzta össze a szeméit a professzor. Hirtelen nem tudta mire vélni a dolgot, elképzelése sem volt, ki telefonálhat Dél-Amerikából. Talán egy távoli kolléga, akivel valamelyik konferencián ismerkedett meg. Órájára nézett – már így is késésben van, a barátja biztosan megint szóvá fogja tenni. Örökké

ezzel húzza: amilyen pontos és precíz a munkájában, éppolyan pontatlan a baráti találkozókön.

Kettesével vette a lépcsőfokokat, közben azon törte a fejét, hogy a lehető legrövidebbre fogja majd a beszélgetést. A másik – akárki legyen is az illető – biztosan meg fogja érteni. Mindenki tudja róla, hogy elfoglalt ember. Vannak olyan napjai, amikor egy pillanat nyugta sincs, minden perce szigorúan be van táblázva.

- Ki az? – fogta be a kagylón a beszélőt. Súgva kérdezte a kolléganőt.

- Nem tudom, valami Luíz nevű ember – rántotta meg vállát a nő. – Azt mondja, Braziliából telefonál.

Gerrardnak csak most ugrott be, ki az. A homlokára csapott, és a füléhez emelte a kagylót. Egykori betegén, aki világhírű sportoló volt, három éve és két éve is végrehajtott egy-egy műtétet. Azóta három-négyhavonta beszéltek telefonon, vagy amikor Párizsban jár, meg is szokta látogatni. Olaszországban sportol, így ez nem olyan nagy távolság, mintha Dél-Amerikából utazna ide.

- Üdvözlöm, Luíz! Hogy van? – szólt a professzor kedélyesen a készülékbe.

Már el is felejtette iménti kis dühét. Ez a két perc már nem oszt, nem szoroz a késést illetően.

- Jó napot, professzor úr! Hála magának, egyre jobban! Csak azért hívom, mert képzelje, holnap ismét pályára lépek a válogatottban!

- Ez igazán nagyszerű, gratulálok! Ki ellen játszanak?

- Jugoszlávia az ellenfél.

- Otthon?

- Nem, Európában vagyok.

- Akkor nem értem. A kolléganőm azt mondta, Braziliából keres valaki.

- Biztosan félreértette. Csak annyit mondtam, hogy a brazil vagyok. Lehet, hogy erre hitte, hogy onnan hívom.

- Igen, valószínűleg. És hogy érzi, hogy fog menni?

- Szerintem nem lesz gond. A klubomnál is visszatértem már a csapatba, igaz, sokkal óvatosabb vagyok. A párharcokban kímélem magam.

- Jól teszi, Luíz. És ez nem megy a teljesítménye rovására?

- Remélem, nem. De majd később kiderül. Maga is tudja, hogy az utóbbi években elég sokat kihagytam. Szeretném visszaszerezni a régi formámat.

- Ahogy magát ismerem, biztos vagyok benne, hogy sikerülni fog. Ha legközelebb Párizsban jár, ne felejtse el felhívni előtte. Látogasson meg a klinikán!
- Megígérem, professzor úr. És drukkoljon nekünk holnap!
- Mi mást tennék? – mosolygott az orvos, és még egyszer sok sikert kívánva búcsúzott el a fiatalembertől.

2002. március 28. csütörtök, 10 óra 56 perc (helyi idő)

Atbarától nyugatra, Szudán

A folyó sárgásbarna kígyóként tekergett medrében, partjain fás ligetek álltak őrt, mintha csak tisztelegnének a méltóságteljes vízvonulat előtt. Datolyapálmák és tömjénfák váltakoztak, mögöttük-közöttük kisebb nagyobb falvak sorakoztak. A partokon túl a szavanna uralkodott, amíg szem ellátott. A településektől távolabb kis- és nagyvadak jöttek inni reggelente és esténként. A nap már magasan járt a látóhatár fölött, a hőmérséklet még nem érte el, de már megközelítette a harminc Celsius fokot. Afrika közép-keleti részén csak ezekben a hónapokban volt elviselhető a hőmérséklet, noha ez is viszonyítás kérdése volt. A bennszülötteknek majdnem teljesen mindegy volt, milyen hónapot mutattak a naptárak, az éves hőingadozás itt nem volt akkora, mint a Ráktérítőtől északra vagy a Baktérítőtől délre. Az itt élők legunalmasabb, és legkevésbé nézett televíziós műsora az időjárás jelentés lehetett, amennyiben az itt élők rendelkeztek volna televíziójuk.

Európai ember ritkán járt erre, leszámítva azokat a kalandorokat, orvosokat, régészeket, és egyéb nem mindennapi foglalkozást vagy hivatást űző csodabogarakat, akiknek elégük lett az rohamritmusban létező mindennapokból, és valami másra vágytak. Ezeket az embereket nem érdekelték a trópusi betegségek, a szegénység, a kényelem hiánya, az olykor mindent és mindenkit elsöprő polgárháborúk. Pusztán tették a dolgukat, és járták azt az utat, amelyet a sors jelölt ki számukra.

Nenad is ilyen volt. Egy évtizede harcolt a világgal és másokkal. Háborúkat vívott egyenruhában és nem egyenruhában, hadseregek és szervezetek oldalán és ellen. Számталanszor volt üldözött és üldöző, vadász és vad. Az érzelmek meghaltak szívében, a véres mindennapok kiölték belőle azt, ami egykor volt:

az embert. Önbecsülését már csupán saját léte fenntartásának szemszögéből vizsgálta. Ami segített élni, az jó volt, ami nehezítette a sorsát, az nem. Feketen-fehéren szemlélte a világot, s bár annak mindig a zűrösebb körzeteiben mozgott, meg tudta különböztetni a rosszat a jótól. Nem erkölcsi értelemben véve – hiszen az erkölcsökkel már réges-rég nem foglalkozott –, hanem önnön boldogulásának szempontjából szemlélve.

Barátai sosem voltak, ellenségei igen. Ezek nem személyes ellenségek voltak, hiszen ritkán érzett gyűlöletet bárki iránt. Mint ahogy szeretetet is – ezt talán soha. Talán kisgyermek korában anyja iránt. De az olyan távolinak tűnt már, hogy úgy érezte, az nem is az ő élete volt egykoron. Más személyiséggé vált. Az ellenségek a pillanatnyi aktuális ellenfelet jelentették, akiket le kellett győzni, meg kellett semmisíteni. A szövetségesek csak szövetségesek voltak, sosem barátok.

Pedig békében született, békében nőtt fel, huszonéves koráig nem ismert semmit, amely ennek ellenkezőjét jelentette volna. De a sors gondoskodott róla, hogy megismerje a háborút, a pusztítást – és ő könnyen beletanult. Áldozatból tettessé vált, s maga sem vette észre a folyamatot, ahogyan napról napra, hétről hétre, hónapról hónapra alakult, formálódott. Nem törődött a lelkével. Azután már nem is akart törődni vele, nem is érdekelte, hogy van-e egyáltalán, vagy nincs. Megtanult harcolni, megtanult túlélni, a teste erős lett, a lelke elsorvadt. Nem tartotta igaznak a mondást, miszerint ép testben mindig ép a lélek. A hús ellenállt a hitnek, és a hit nem kért bebocsátást, nem okozott vívódást. Örökre kinn rekedt, akár egy koldus, aki leül a lépcsőn, miközben tudja, a bentiek még csak ki sem néznek a házból az ablakon, nemhogy azon tűnődnének, hogy ajtót nyitnak neki.

A kopott motorcsónak lomhán táncolt az apró hullámok hátán. Dízelmotorja belebúgott a délelőttbe, miközben utasaival a túlpárt felé igyekezett. Nenad hátul ült, a két fekete elől helyezkedett el. Nem szóltak egymáshoz, nem volt miről beszélniük. Két dollár fejében minden csütörtökön megtették az utat a fehér emberrel a két part között oda és vissza. Biztos bevételi forrás volt számukra az ismeretlen, aki első találkozásukkor is három-négy szóval kötött velük üzletet. Elmondta, mit akar, és hogy mennyit fizet érte. Nem volt alku, vagy egyéb kifogás. Csak igennel vagy nemmel lehetett felelni. Amikor a két helybéli mutatta, hogy foglaljon helyet középén, a férfi szó nélkül hátra ült.

Nem szerette, ha a háta mögött vannak, jobban kedvelte, amikor szemmel tarthatta az embereket, és biztonságos pozícióból szemlélhette az eseményeket. Nenad sosem mutatta meg pisztolyát a két feketének, de azok biztosak voltak benne, hogy van neki. Ebben az országban ez egyáltalán nem volt meglepő. A közbiztonságért minden egyén maga volt felelős. Vannak ilyen helyek a világon. Nem is kevés. És Nenad a legtöbb ilyen helyen megfordult már az utóbbi években. Mikor hová szólította egy megbízatás.

A csónak lassan elérte a túlsópartot, a földszintes viskók sziluettjei kivehető, és egymástól jól megkülönböztethető építményekké váltak. A motor zúgása halkabbá vált, a lendület is megtört kissé. Egy perccel később kikötöttek egy stégnél, az egyik fekete kötelet tekert egy vízbe vert facölöpre.

Nenad csak intett, hogy néhány óra múlva visszatér, várják meg, és elindult a parti kaptatón fölfelé. A házak közé érve egy másik fekete fogadta, és egy kulcsot nyomott a kezébe.

A rozoga dzsip egy árnyasabb helyen parkolt, Nenad belendült a volán mögé. Az első néhány alkalommal még a tulajdonos szállította őt a megadott helyre, de néhány hete már megbízott az európaiban, és kölcsönadta neki a kocsiját. A tank úgysem volt tele, és üzemanyagot sem lehetett tisztességes távolságon belül szerezni, úgyhogy nem kellett attól tartania, hogy az idegen ellopja egyetlen értékét. Ráadásul tudta róla, ha igazán szüksége lenne egy dzsipre, viszonylag kevés pénzért jobb állapotban lévő is kaphatna a városban.

A motor hörögve indult, a műszerfalon egyetlen mutató sem moccant, a kijelzők már évekkorábban jobblétre szenderültek ebben a járműben, amely ha éppen állt, a környékbeli gyerekek játékszere volt. Nenad egyesbe lökte a váltót, a tengelykapcsoló nagyot pendülve reagált, de a dzsip mozgásba lendült. Bő félórányi hepehupás autózás után feltűnt előtte az úti cél. A kerekek fák közé futottak be, szabályos kis erdő következett – mesterségesen telepítették ide.

Egy balkanyar után terepszínű egyenruhát viselő géppisztolyos őr állta útját. Már ismerte az érkezőt, de szokás szerint elkérte a pisztolyát, mielőtt továbbengedte volna. Nenad nem szívesen adta oda neki, de voltak olyan helyzetek az életben, amikor kénytelen volt megbízni másban is önmagán kívül. Kinyújtotta a fegyvert, majd szó nélkül továbbhajtott.

Távolabb, a fák takarásában hófehér falú kétszintes villa bújt meg. Az ember mintha egy másik bolygóra, de mindenesetre másik földrészre csöppent volna:

feszített tükrű, kristálytisza vizű úszómedence, naponta nyírt pázsit, nyugágyak, jéghideg koktélok szolgálták az itt lakó kényelmét. Nagy létszámú személyzettel, és édes semmittevésben őgyelgő lányokkal – lehetek négyen-öten.

Ügyet sem vetettek az érkező dzsipre, békésen heverésztek tovább a parton, egyikük éppen kimászott a medencéből. Fekete bőrén megcsillant a napfény, domború keblei kis híján szétfeszítették a hófehér bikini felső részét. Hegyes mellbimbói látványosan szúrták belülről a vékony anyagot. A huszonéves lány barátnői sem jelentettek rosszabb látványt.

Nenad rájuk sem hederített. Lefékezte a dzsipet, ledobta ingét, és nekifutásból ugrott fejest a medencébe. A kicsapó vízszög lefröcskölt két lányt, azok sikítva ugrottak fel, majd nevetve magyaráztak valamit helyi dialektusban, amit az európai nem értett. Nem is figyelt rájuk, néhány erőteljes karcsapással igyekezett a medence másik vége felé. Hihetetlenül jól esett neki ez a felfrissülés, a szállodában, ahol lakott nem mindig volt víz, és azt az állapotot nagyon gyűlölte.

Mire a túloldalon partot ért, a házigazda is elébe sietett. Magas, izmos fekete volt, talán néhány évvel lehetett idősebb Nenadnál. Bal arcán rút heg ékeskedett, egy elmúlt háború örök nyoma. Koktéllal kezében, mosolyogva üdvözölte vendégét.

- Későbbre vártalak, barátom – mondta, miközben a hideg italt átnyújtotta Nenadnak.

- Teljesen mindegy, mikor jövök, Baskar, úgysem csinálsz semmit – vette el a koktélt az európai. – Csak mereszd itt a segged naphosszat, ahelyett, hogy tennél valami értelmeset.

- Nekem ez is elég értelmes – biccentett a lányok felé a fekete. – Mellesleg ezerszer mondtam már, hogy hagyd ott azt a koszos szállodát, és költözz be a vendégszobába.

- Hogyanis! Hogy valamelyik éjjel arra ébredjek, hogy az amik lekaszabolnak mindenkit?

- Tudod jól, hogy a bűdös életben nem találhatnak meg, teljesen felesleges aggódnod.

- Én azért inkább aggódom, ha lehet. Azt a buldogot ott a kapunál megtaníthatnád már arra, hogy ne vegye el a pisztolyomat. Utálok, amikor fegyvertelen vagyok, tudod jól.

- Sajnálom, a szabály az szabály. Rád is vonatkozik. Látod, nálam sincs fegyver – tárta szét karjait ártatlanul Baskar.

- Ha azt akartam volna, hogy kipurcanj, hagytam volna, hogy kicsináljanak Szomáliában.

- De nem hagytad, úgyhogy most kénytelen vagy a fekete pofámat bámulni a házamban. És tudom, hogy csak azért nem hagytad, mert szükséged volt rám.

- Ez volt a te szerencséd.

Nenad felhajtotta az italt, majd a medencébe dobta az üres poharat, és elindult a villa felé.

- Fura egy vendég vagy te, Nenad – bosszankodott a fekete, de már hozzászokott, hogy az európai így bánik mindenkiel. És ő tartozott neki. Nem kevesebbel, mint az életével. Ez persze senkit nem jogosított volna fel arra, hogy így viselkedjen és így beszéljen vele, de az európai valahogy más volt. Nem is tudta volna kedvesnek vagy barátságosnak elképzelni. Soha nem látta mosolyogni, soha nem tapasztalt részéről egyetlen barátságos gesztust sem.

Baskar még magának sem merte bevallani, hogy olykor bizony félt tőle.

Mégsem kerülte a társaságát, mégsem kérte, hogy ne jöjjön többé. Pedig őt sem úgy ismerték a világban – már amennyien ismerték, hogy lágyszívű vagy megbocsátó lenne. De neki legalább volt humorérzéke, és tudta élvezni az életet. Nenad szemében nem látott fényt. Csak tompa sötétséget, mintha egy gépember szemébe nézne. Sok ilyen emberrel találkozott már, de azok általában mind meghaltak – nem ritka esetben éppen az ő keze által.

Baskar az utóbbi években már nem szívesen dolgozott. Összegyűjtött pénzéből vett egy farmot, és meseországot varázsolt belőle Afrika közepén. Erre vágyott mindig, hát elérte. Megharcolt érte, és úgy érezte, megérdemelte. Nem érdekelte, hogy milyen áron kapta meg mindezt, mit kellett tennie kis birodalma létrejöttéért, de megszerezte. Csak a jelen számított, a múlt sohasem.

Nenad belépett a félhomályos szobába, és leült az asztal mögé. Megnyomta a számítógép kapcsolóját, mire a monitor kivilágosodott. Tizenkét másodpercebe tellett, mire a rendszer felállt, majd újabb huszonkettőbe, mire a gép a ház műholdvevőjének segítségével rákapcsolódott az Internetre. Nenad elektronikus leveleit egy mexikói szerver fogadta és küldte tovább.

Három hónap után végre ismét a rég várt jelzés fogadta: önnek egy új üzenete érkezett.

ÁPRILIS

2002. április 1. hétfő, 15 óra 07 perc (helyi idő)

Moszkva, Oroszország

A kapunál szolgálatban lévő biztonsági tiszt sokáig lapozgatta az útlevelet. Gyanakodva nézett annak tulajdonosára, majd a telefonért nyúlt. Tárcsázta a melléket, és utasításokat kért a vonal túlsó végén lévő férfitől. A beszélgetés nem tartott tovább tizenöt másodpercnél. A tiszt a helyére tette a kagylót, összecsukta az útlevelet, és visszaadta gazdájának. Katonásan szalutált, majd megnyomott egy gombot, amely működésbe hozta a bejáratú ajtót.

Alex intett a tisztnek, majd besietett az épületbe. Nem először járt itt, de mivel nem volt sűrűn vendég itt, nem ismerték meg arcról. Emellett a biztonságiak is sokan voltak, értelemszerűen nem mindig ugyanaz a tiszt volt szolgálatban – ez is csökkentette annak esélyét, hogy valamelyikük megjegyyezze. Alex ennek csak örült, szerette volna, ha minél kevesebb emberben hagy nyomot – legalábbis ebben az országban, és a világnak még néhány sarkában.

Az emeleten már várták, udvarias hölgy kísérte a tárgyalóba. Alex nem szerette ezt az épületet, jobban kedvelte, ha maga választhatja meg találkozóinak helyszínét, de erre nem mindig volt lehetősége. Megbízója, akinek már évek óta dolgozott, fontos ember volt, ismert szereplője az orosz politikai életnek, így nem találkozhatott vele tetszése szerint bárhol. Az ördög soha nem alszik – gondolta. Itt is éppúgy lehallgathatnak bármit a titkosszolgálat emberei, de ezt a kockázatot is vállalni kell néha. Sosem létezett száz százalékosan biztonságos helyzet.

A tábornok már várta, és jelezte is, hogy jobb, ha egyelőre nem beszélnek semmiről. Ilyet még egyszer sem tett. Ezek szerint a megérzés benne is ott motoszkálhatott, mert a tekintete is nyugtalanságot tükrözött. Csak intett Alexnek, hogy kövesse.

Egy másik lifttel visszamentek a földszintre, majd egy lépcsősoron le az alagsori garázsba. A tábornoknak volt saját sofőrje, ő hozta be a repülőtérről is reggel, miután megérkezett Krasznójarszkból, de most nem tartott igényt a szolgálataira. Kettesben akart maradni emberével.

Alex vezetett, nem volt konkrét úticéljük, csak keresztül-kasul akartak furikázni a főváros utcáin, hogy nyugodtan beszélgethessenek. A tábornok biztos volt benne, hogy az autóban nincs lehallgatókészülék – ezt már ellenőriztette délben egy megbízható tiszttel. Amióta valamelyest visszavonult a nagypolitikai élettől, és nem Moszkvában dolgozott, egyre több furcsaságot hallott. Kevés embert tartott megbízhatónak.

Alexben maradéktalanul megbízott. Az egyiptomi származású egykori testőr több mint öt éve dolgozott neki, és ezalatt az idő alatt megtanultak bízni egymásban. A tábornok tudta, hogy a férfi nem pusztán a pénzért végzi a munkáját, bár nem kevés összeg vándorolt alkalmanként a bankszámlájára. Ezt persze cseppet sem sajnálta tőle, hiszen nem egyszer vitte vásárra a bőrért.

- Mi történt Cipruson? – kérdezte a tábornok, amikor kikanyarodtak az épületből.

- Valakik tudhattak az informátorról, mert mire a megbeszélte találkozóra értem, hidegre tették. Nem ismertem a pasast, úgyhogy nem tudom mennyire volt óvatos természetű. Csak egy medált találtam nála, de hiába néztem meg egy ismerős ékszeréssel, nem sokat tudtunk meg. Csak annyit, hogy valami arab jelkép, de ez jelenthet bármit. Nincs jelentősége. Rólam is tudhattak, vagy legalábbis tudták, hogy valaki még érkezik, mert vártak rám. Megpróbálták engem is megölni, de szerencsém volt.

- Azért remélem, több volt az puszta szerencsénél – jegyezte meg az orosz. – Mire mennék magával, ha csak a szerencséjében bízhatnánk. Eddig három elveszettnek hitt nukleáris fegyver nyomára bukkant rá. Ahhoz is több kellett szerencsénél.

- Jó nagy zűrt csinált ez a Gorbacsov – ironizált Alex. – Biztos, hogy erre vágyott annak idején? Korábban nem volt ennyire korrupt és romlott ez az ország. Vagy legalábbis nem látszott annak. Mindenesetre a bombáikra jobban is vigyázhattak volna.

- Túl gyorsan történtek a változások. A gazdaság szinte egyik pillanatról a másikra ment tönkre, kezdett átalakulni. Mindenki a hatalmat akarta. Oroszország egyáltalán nem érett meg a demokráciára. Diktatúra volt a cár idején, és diktatúra Sztálin idején. Talán furcsán hangzik az én számból, de ez a nép nem tud erős kezű politikusok nélkül, igazi szabadságban élni. Még nem. Talán eljön majd az ideje annak is.

- Nem hangzik furcsán egy volt tábornok szájából.

- A politikai életnél talán csak a hadsereg helyzete lett zűrösebb. A legtöbb laktanyában a katonák hónapokig nem kaptak fizetést. Emellett a sereg a saját közüzemi díjait sem tudta fizetni. Egy leningrádi, azaz most már szentpétervári hadikikötőben az áramot is kikapcsolták többször. Ez önmagában is veszélyes. A központi irányítás a saját harcaival volt elfoglalva, így a Moszkvától távol eső laktanyák parancsnokai szinte kiskirályokká váltak. Azt tehettek, amit akartak. A levált egykori tagköztársaságokban még rosszabb lett a helyzet.

- És a tisztí becsület?

- Egy demoralizált és szétzüllesztett hadseregben? – legyintett a tábornok keserűen. – Maga viccel? Csoda, hogy nem tört ki polgárháború.

Kilencvenegyben majdnem puccsot hajtottak végre, aztán nem sokkal utána ott volt a csecsenföldi háború.

- A bombák már jóval korábban kikerültek a seregből. Azokat, amiket megtaláltam tavaly és tavaly előtt, még a nyolcvanas évek végén, és a kilencvenes évek elején lopták ki a szigorúan őrzött laktanyákból. Ha nem magától hallottam volna, hogy jónéhányról azt sem tudják, hol van, el sem hiszem.

- Kénytelen voltam nyilvánosságra hozni kilencvenhatban a dolgot, mert a vezérkar a füle botját sem mozdította, hiába ostromoltam őket beadványokkal és jelentésekkel. Azt hitték, amiről nem vesznek tudomást, az nem létezik. Nem értem ezeket az embereket. Mi lett volna, ha valamelyik örült csecsen kezébe kerül egy ilyen bomba, és felrobbantja mondjuk Moszkvában? De nem is kell csak a csecsenekre korlátozni ennek a lehetőségét. A világ tele van örültekkel. Oroszország tíz éve olyan, akár egy tizenhétmillió négyzetkilométeres feketepiac: mindennek van valamilyen ára, vagyis nincs olyan dolog, amit ne lehetne megvásárolni. Repülőgépek, tankok, tengeralattjárók, atombombák. Mint egy hatalmas zsisbvásár. A befolyó összegek persze nem az államkasszába, hanem az ügyeskedők zsebébe vándorolnak. Őket pedig nehéz elcsípni utólag, minden irányba lefedezik magukat. Néhány éve még egy vicc is járta errefelé a harceszközök leltárát illetően. A poénra már nem emlékszem, de őszintén megmondom, semmi derűset nem találok a dologban. Néha inkább sírni tudnék az emberi butaság és felelőtlenység láttán. De megint csak én panaszkodom – szabadkozott a tábornok. – Ahelyett, hogy maga beszélne. Biztosan unja már, hogy állandóan ezekkel a siralmakkal jövök.

- Nem unom én, tábornok. Ezeken már úgysem változtathatunk. Ami megtörtént, megtörtént. Legalább húsz évet kellene visszarepülni az időben ahhoz, hogy elejét lehessen venni ennek a szabadrablásnak. Hogy visszatérjek a jelenlegi helyzetre... A ciprusi vonatkozású ügy, attól tartok, zsákutcába került. Hónapok munkájával jutottam el a fickóhoz, de most, hogy elhallgattatták, az a nyom egyenlőre teljesen átláthatatlanná vált. Jövő héten Minszkben találkozom egy volt elhárító tiszttel. Évek óta próbálom befűzni, hogy segítsen. Elég sokat tud, de eddig nem merete vállalni a kockázatot. Most a jelek szerint minden pénze elfogyott, úgyhogy hajlik az egyezségre. Majd meglátjuk, mire jutok vele.

- A nevét most sem árulja el, gondolom – tippelt az orosz.

- Megegyeztünk az elején, tábornok. Csak a legszükségesebb információkat mondom el, és azokat, amiket én jónak látok. Így mindkettőnknek jobb, azt hiszem.

- Tudom, tudom. Csak gondoltam, talán ismerem az illetőt.

- Nincs jelentősége. Nem az számít, ki ő, hanem hogy mit tud. A tudása is csak akkor érdekes, ha hasznunkra válik. Amint beszéltem vele, jelentkezni fogok. Remélem, jutunk valamilyen eredményre ezen a vonalon is.

Alex elbúcsúzott a tábornoktól, és megállította a kocsit a járda mellett. Miután kiszállt, az orosz átült a volán mögé, és visszahajtott a hivatali parkolóba.

2002. április 2. kedd, 12 óra 40 perc (helyi idő)

Venta, Spanyolország

A hegyek között jóval hűvösebb volt, mint a fővárosban. A magasabban fekvő területeket fátyolfelhők borították, itt-ott az eső is eleredt egy rövid időre, ami jót tett a réteknek és a legelőknél. A kihajtott állatok legalább belakmározhattak belőle – persze csak azután, hogy a nedvességet felitta a nap, nehogy felfújódjanak tőle.

A fekete sportkocsi féklámpái felgyúltak a kanyar előtt, az autó széles íven fordulva vette a kanyart, kissé át is lógott a szembe jövő sávba, ahol most senki nem közlekedett. A kanyaron túl sem gyorsított, helyi parasztember terelte öszvéreit az út mentén.

Luis nem volt türelmetlen, nem kezdte azonnal a kürtöt nyomni. Óvatosan manőverezve kikerülte a lomhán baktató szürke állatokat.

Yazid mellette ült, széthajtott autóstérképet fogott az ölében. Még sosem jártak ezen a környéken, pedig már sokfelé megfordultak Spanyolországban. Egyikük sem ennek az országnak a szülőtte volt, csak munkájuk kötötte ide mindkettejüket. Vagy inkább hivatásuk? Sokszor nehéz eldönteni, hogy a sportot hová is sorolják ezek közül a megnevezések közül.

Az állatok közben elmaradtak mögöttük, egy újabb kanyar után barátságos kisvárosba futott be a kacskaringós aszfaltút.

- Itt kell letérni? – kérdezte Luis, miközben visszaváltott egy sebességfokozatot.

- Nem, a kisváros után kell a kereszteződésnél jobbra fordulni – magyarázta Yazid, miközben fel sem nézett a térképből. Nem volt bonyolult eljutniuk ideig, talán térkép sem kellett volna hozzá, de ha már kéznél volt egy a kesztyűtartóban, miért ne használta volna.

Hamar keresztülhajtottak a településen. Itt már nagyobb volt a forgalom, néha feltűnt egy-egy kis furgon szemből, egy nagyobb teherautó építőanyaggal megrakodva ment valahová.

Néhány perccel később a két férfi elérte a keresett kereszteződést. Luis elengedett egy öreg Mercedest, majd rákanyarodott a keresett útra. A folyamatosan emelkedő útszakaszon még húsz kilométert kell megtenniük, hogy elérjék úticéljukat.

- Biztos, hogy ott lesz az öreg? – kérdezte Yazid szkeptikusan.

- Helen beszélt vele telefonon, az időpontot is ő egyeztette. Azt üzenté, ma nem megy sehová, mehetünk bármikor.

- Daniela meggyógyult már? – érdeklődött Yazid Luis kislányáról. Hallotta, hogy a gyerekek láza volt a múlt héten.

- Még egy kicsit fáj a torka, de amúgy már semmi baja. Remélem, egy-két nap és rendbejön. Helen haza akar repülni pár napra a szüleikhez Svédországba, és Danielát is szeretnék már látni a nagyszülők. Nem lenne jó, ha úgy utaznának, hogy beteg.

Luis hat éve ismerkedett meg a svéd lánnyal Barcelonában. Nem sokkal később összeházasodtak, és megszületett Daniela. Yaziddal ellentétben – aki csak egy éve költözött Madridba – ő már 2000 nyara óta a spanyol fővárosban élt. Sok egyéb mellett az is közös volt bennük, hogy egyikük sem otthon házasodott, és mindkettőjük külföldi lányt vett feleségül. Yazid Véronique nevű kedvese egy spanyol származású táncosnő volt, aki már két utódot is szült neki. A harmadik éppen útban volt, az előrejelzések szerint valamikor május végén látja majd

meg a napvilágot. Úgy volt, hogy erre a kis kiruccanásra Helen és Véronique is velük tart, de Daniela betegeskedése miatt Luis neje nem akart jönni, a másik nőnek pedig az orvos javasolta, hogy inkább pihenjen, az oda-vissza háromszáz kilométeres út nem biztos, hogy kényelmes lesz számára. Így a férfiak kettesben vágtak útnak.

Luis szenvedélyes óragyűjtő volt, már jópár tucatot őrzött belőlük otthonában. Egy-egy ritkaságért képes lett volna a világ végére is elmenni. Most szerencséje volt, hogy csak a főváros közeli hegyekbe kellett kiatóznia. Az ígéretesnek tűnő darabra egy barátja hívta fel figyelmét, és legalább két hétbe telt, mire megszerezte a vidéki öregúr telefonszámát. De végül sikerült, így ma reggel útra keltek, hogy becserkésszék a ritkaságot.

Hamarosan éles hajtűkanyarokhoz érkeztek, a sportautó motorféke visszafogta a lóerőket, a kocsí simulékonyan vette a fordulókat. Luis kikerült két alig vánszorgó, törmelékkel megrakott teherautót, majd lassított ismét, mert már el is érték úticéljukat. Félig-meddig hegyoldalba épített régi téglaházak között haladtak tovább, majd egy tágasabb térre érkeztek. Helyiek ültek egy kávézó kinti asztalánál, és nyugodtan beszélgettek. Errefelé minden olyan nyugodt és lassú volt, mintha az idő megállt volna. Az emberek nem siettek, itt nyoma sem volt a nagyvárosi élet rohanásának, nyüzsgésének.

A levegő is tisztább volt, mint Madridban – ezt Yazid azonnal érezte a tüdejében, amikor kiszállt a kocsiból, hogy az öregektől kérjen útbaigazítást. A Luistól kapott cetlin mutatta a nevet és a címet, amazok azonnal tudták, kiről van szó. Egyszerre mutattak a tér végénél egy szűk utca irányába, amely meredeken vezetett a hegycsúcs felé.

Luis leparkolta a kocsit – azzal nem tudtak volna felhajtani a göröngyös földúton, vagy ha mégis, alacsony építése miatt az alváz minden bizonnyal megsínylette volna a mutatót – majd gyalogosan együtt indultak felfelé a kaptatón. Nem kellett sokáig menniük, bal oldalon egyszintes, málló vakolatú házat pillantottak meg.

- Ez lesz az – mutatott Yazid az épületre.

A kapu nyitva volt, a vaszárat már régóta mardosta a rozsda, az ápolatlan kertben gaz nőtt, látszott rajta, hogy évek óta senki sem gondozza. Az ajtó csukva volt, odabentről nem szűrődött ki fény, sem hangok.

Luis kopogott, de nem kaptak választ.

- Lehet, hogy nincs itthon – tűnődött, miközben megpróbált belesni egy ablakon.

- A téren azt mondták, itthon van – felelt Yazid.

Luis ismét kopogtatott az ajtó korhadt fáján, ezúttal erősebben.

- Senor Robledo! Itthon van? – kiabálta.

A házból motoszkálás hallatszott, majd két zár kattant, és végül kitárult az ajtó. Apró, ősz szakállú, meghatározhatatlan korú bácsika állt velük szemben, a fénytől hunyorogva pislogott az idegenekre.

- Luis vagyok Madridból – mutatkozott be az óragyűjtő. – Ő a barátom, Yazid – mutatott társára, aki mosolyogva biccentett az öregnek. – A feleségem, Helen beszélt önnel az óra ügyében.

- Melyik hivatalból? – krákolta senor Robledo.

- Öregem, ez tök süket – állapította meg Yazid.

Luis megismételte az imént mondottakat, ezúttal valamivel hangosabban. Az öreg hosszú másodpercekig nem szólt, csak fürkészve bámulta Yazidot.

- Magát láttam már a tévében – bökte ki végül rekedten.

- Az lehet – mosolygott Yazid szerényen. – Előfordulok benne néha.

- Maga az a színész... - az öreg a szavakat kereste, de Luis elterelte a szót.

- Az órát szeretnék megnézni, ha megvan még.

Senor Robledo szemeiben fény csillant.

- Ó! Az órát – mondta szinte énekelve. – Nagyon szép óra! Már nagyon sokan meg akarták venni, de nem adtam oda, mert az a kedves hölgy a telefonban...

No, mit állnak itt az ajtóban, jöjjenek csak beljebb!

Luis elképzelte, ahogy Helen telefonon próbál szót érteni a félig süket bácsival, és így utólag már nem irigyelte őt. Sőt, kifejezetten zseniális eredménynek értékelte, hogy sikerült ilyen pontosan letárgyalni a címet. Nem lehetett egyszerű dolog.

Yazid és Luis összenéztek, majd követték az öreget, aki egy félhomályos folyosón tipegett előttük. Egy fekete kandúr nyávogva ugrott el az útjukból, valamelyik feltornyozott dobozkupac mélyéről kerülhetett elő.

A házban hatalmas rendetlenség volt, az öreg vélhetően egyedül lakott benne. Senor Robledo, mintha csak gondolatolvasó lenne, mesélni kezdett.

- Tudják, fiúk, amióta a feleségem meghalt, nincs valami nagy rend. Nagy ez a ház, és nyolcvanöt évesen az ember nehezen mozog már. – A bácsika a szoba előtt megtorpant, majd ismét Yazidra meredt. – Nem maga vezeti azt a politikai

műsort? – majd válaszra sem várva tovább tipegett. Luis csak legyintett barátjának, hogy hagyja rá az öregre, bárkinek is nézi. A következő pillanatban úgyszólván elfelejti.

Beértek egy szűk belső szobába, ide valamivel több fény jutott be a maszatos ablakokon át. Señor Robledo kotorászni kezdett egy hatalmas szekrény aljában, amely legalább a fél szobát elfoglalta. Néhány perccel később előszedett egy spárgadarabokkal körbetekert papírdobozt, és letette a keskeny, ablak előtti asztalra. Remegő ujjakkal kezdte bogozni a csomókat, majd hirtelen abbahagyta, és Luis barátjára nézett. Yazid felhúzott szemöldökkel várta, hogy vajon most mire ismer rá benne az öreg.

De amaz most egy szót sem szólt, bár ajka először szóra nyílt, aztán mégsem beszélt. Csak bogozta tovább a csomókat. Luisék türelmesen vártak, a rejtegetett holmi lassan végre kiszabadult fogságából.

Törött üvegű, hiányzó számlapú, egyszerű, fa falióra volt díszítés nélkül. Az egyik mutatója elhajlott, az akasztója letörött. Első ránézésre látszott rajta, hogy értéktelen kacat, amely újkorában sem ért túl sokat, bármelyik üzletben különbet lehetett és lehet kapni nála.

- Apámé volt valamikor, az ő szobájuk falát díszítette – mesélte reszkető hangon a bácsika. – Amikor kisfiú voltam, ezen tanította meg a számokat egytől tízig. Nagyon értékes darab.

Yazid tátott szájjal bámulta hol az órát, hol az öreget, hol pedig Luist.

- Te is látod, amit én? – kérdezte barátjától félig sűgva.

- Persze.

- Szerintem tűnjünk innen.

Senor Robledo úgy tartotta a használhatatlan, működésképtelen tárgyat, mintha a világ legszentebb ereklyéje volna a kezében.

- Várj egy kicsit! – csitította Luis Yazidot, majd fennhangon az öreghez szólt. –

Ha ilyen szép emlékek kötik hozzá, miért akar túladni rajta?

- Nézzen rám. Olyan nagy szükségem lesz még erre az órára?

Luis csak elhúzta a száját.

- Mít kér érte?

- Húszezer pesetát.

Yazid megszorította Luis karját.

- Ez bolond! – mormogta suttogva.

- Ma már euró a fizetőeszköz, señor Robledo – világosította fel az óragyűjtő az öregét. – Húszezer peseta, az majdnem kétszáz euró.

A bácsi csalódottan kezdte visszacsomagolni a kacatot a papírba.

- Ha nem kell, más elviszi többért is.

Luis gyorsan döntött. Hirtelen nagyapját látta maga előtt, aki szerencsére nem ilyen körülmények között volt kénytelen élni.

- Ne tegye el, megveszem! – mondta. – De csak euróval tudok fizetni, ha nem baj.

Tíz perccel később, amikor lefelé baktattak a hegyről, Yazid nem szólt egy szót sem. Mintha személyes sértésnek vette volna, hogy barátja elrángatta őt magával ide az isten háta mögé, csakhogy egy félnotás öregtől horribilis összegért megvegyen egy olyan kacatot, ami a szemétkukába való. Ráadásul a téren, mielőtt az autóhoz értek volna, Luis valóban egy szemetesbe hajította az imént vásárolt portékát. Yazid ekkor már nem állhatta meg szó nélkül.

- Valahol azt olvastam rólad, ha nem az lennél, aki, kereskedelemmel foglalkoznál. Jobb, hogy nem teszed, öregem, pillanatok alatt csődbe mennél.

Luis szó nélkül beült a kocsiba, és indított.

- Szerintem te is megvetted volna a helyemben.

Yazid hosszasan eltűnődött.

- Lehet, hogy igazad van – felelt, amikor kértek a faluból. – Bár Véronique biztosan megfojtana miatta.

2002. április 3. szerda, 17 óra 11 perc (helyi idő)

Damaszkusz, Szíria

A szieszta ideje már véget ért. A kényelmesebb boltosok még csak most nyitották üzleteiket, mert néhány turista már felbukkant a belvárosban. Ők főleg a Közel-keletről, és Európából érkeztek. Persze fő úti céljuk nem a főváros volt, hanem a jó állapotban fennmaradt ókori romvárosok, mint például Palmira. Ennek ellenére sokan Damaszkuszt is meglátogatták, több időt töltöttek el a szír fővárosban.

Nenad nem turistaként érkezett, és nem is első ízben járt a városban. Korábban már több alkalommal megfordult itt, akárcsak valamennyi környező országban. Otthonosan mozgott ebben a miliőben. Az elmúlt fél év kényszerpihenője után végre ismét kilátásban volt valamilyen munka. Akikkel üzletelni szokott,

megbízta benne. Tudták, rá mindig számíthatnak. Biztos volt benne, hogy nem felejtették el. Nem olyan világ az övék, ahol könnyen felejteneék. Nenad arcát sűrű szőrzet borította. Egy hete nem borotválkozott, hogy vonásai ne legyenek felismerhetőek, ne tűnjön ki a tömegből. Sötét napszemüveget viselt, amely ugyancsak segített neki az álcázásban, és emellett abban is, hogy gond nélkül megfigyelhessen bármit vagy bárkit anélkül, hogy ez feltűnő vagy észrevehető lenne.

Egy napja érkezett Libanon át egy bérelt kocsival – a repteret, ha tehetne kerülte, noha olykor kikerülhetetlen volt, hogy nagyobb távolságokra repülővel utazzék. Rádásul a szíriai hatóságoktól tartania sem kellett, velük még sosem gyűlt meg a baja. Mindenesetre jobb a biztonság – gondolta. Sosem szabad felesleges kockázatokat vállalni. Amikor olyan városba készült, ahol dolga akadt, rendszerint igyekezett korábban, és nem egyenes úton érkezni, hanem kisebb kerülővel. Az elmúlt félévben elszokott ugyan a nyüzsgéstől, a mozgástól, de nem felejtett semmit.

Damaszkuszban egy külvárosi szállodában vett ki olcsó szobát, a városon belüli közlekedésre nem használta a bérelt autót, inkább gyalogosan indult útnak. Bebetért mellékutákba, megállt egy-egy kereskedőnél, mintha vásárolni akarna, egy kávéház utcai asztalánál ülve hosszan elidőzött. Újságot olvasott, forró teát ivott, s közben alaposan megfigyelt mindent. Nem lát-e gyanús embereket, olyan arcokat, akik a nap folyamán esetleg már felbukkantak mögötte, mellette, körötte. Nem talált ilyet, és általában véve sem tapasztalt semmi gyanúsat. Személye elvegyült a másfélmillió nagyváros forgatagában, azonosult a helyiekkel. Látszólag közékük tartozott, velük élt, együtt lüktetett velük. Részévé vált a kelet színes forgatagának, agyában képek peregtek és raktározódtak, illatokat érzett, hangokat rögzített.

Önmagát tesztelte elsősorban. Felelevenítette az íratlan szabályokat, az életben maradás törvényeit. Fegyvere ott lapult most is öve mögött a derekánál. Amikor az üzletbe lépett, a kereskedő éppen egy német házaspárral foglalatostkodott, akik egy háromágú, aranyozott gyertyatartót akartak vásárolni. Pusztán élvezetből alkudoztak, látszott rajtuk, hogy egyáltalán nem jelentene számukra gondot a legmagasabb összeg kifizetése sem.

A falakat hatalmas, színes szőnyegek borították, de az agyonzsúfolt helységben ezernyi más dolog is felhalmozódott. Kegytárgyak, festmények, ékszerek, vázák, apró, turistákat kábító csecsebecsék.

Nenad úgy tett, mintha maga is vásárolni szeretne, hosszasan nézelődött egy tálakkal és korsókkal megrakott polc előtt. Meg akarta várni, amíg a németek kimennek a boltból. Magától értetődően ösztönösen úgy helyezkedett, hogy szemmel tarthassa a bejáratot, és a kereskedőt is. Sosem lephették meg váratlanul.

Bő öt perc elteltével a házaspár fizetett, és a frissen vásárolt gyertyatartóval, amit a kereskedő gyűrt papírba csomagolt, kiment az üzletből.

Nenad odalépett az arabhoz, és egy cetlit tett le elé. A papírdarabon csupán egy név állt. Ritka név, kevesen használták a világon. Talán mert nem volt divatos, talán mert túl hosszú volt. Mindenesetre kellőképpen különbözött az átlagtól, és ez volt a lényeg. A név az Interneten egy hete kapott elektronikus levél feladóját jelölte. Biztosan csak fantáziánév, de ez most mellékes volt. Az e-mail sem tartalmazott túl sok szöveget, csak a leglényegesebb információkat. Egy városnevet, egy utca és egy üzlet meghatározását, és egy időpontot.

Nenad ebben az időpontban érkezett meg. Az e-mail küldője nem tudta, hogy a címzett a világ mely pontján fogadja az üzenetet, így hagynia kellett időt, hogy az illető el is jusson a megadott helyre. Nenadnak majdnem egy hete volt rá. És az egy hét bőségesen elegendőnek bizonyult számára, hogy Szudánból Egyiptomon át megérkezzen ide.

Az arab elolvasta a nevet, fel sem nézett a papírból. Mielőtt mobiltelefonjáért nyúlt volna, darabokra tépte a cetlit. A hívott fél hamar felvette, mert három másodperccel azután, hogy a kereskedő kezdeményezte a hívást, már beszélt is.

Nem mutatkozott be, a másik nyilván jól ismerte azt, aki hívta. Az arab csak három szót mondott a készülékbe, majd tüstént meg is szakította a beszélgetést. Nenad nem értette, mit mond, pedig jól tudott arabul.

A kereskedő becsukta az üzletet belülről, majd intett látogatójának, hogy kövesse. Két ajtón, és egy besötétített kisebb szobán keresztül az épület mögötti hátsó udvarra érkeztek, ahol egy helyi rendszámú szedán parkolt. Az arab mutatta Nenadnak, hogy várjon ott, majd visszament az üzletbe.

Percek múltán két hatalmas termetű férfi érkezett. Mosolyogva üdvözölték a kocsni mellett ácsorgó idegent. Nenad sosem keverte össze a szívélyességet az őszinteséggel. Különösebben nem rajongott az arabokért, de muszájból együtt dolgozott velük. Megbízni is csak kényszerből bízott meg bennük. Nem volt más választása.

A szokásos procedúrán hamar átestek. Az arabok megmotozták, elvették pisztolyát, és egy fekete kendővel bekötötték a szemét. Ők sem bíztak senkiben, amit Nenad is meg tudott érteni.

Beültették az autó hátsó ülésére, az egyik kísérő mellé telepedett, a másik a volán mögé.

Legalább húsz percen át kanyarogtak a városban, képtelenség lett volna megjegyezni az útvonalat. Nenadnak nem is állt ilyesmi a szándékában. Néha lassítottak, egyszer álltak is fél percig valahol, majd a kocsit továbblódult. Az arabok nem beszélgettek egymással, vele sem. Nem volt miről. Az üzletet úgysem velük kell kötnie, ők csak közkatonák egy láthatatlan, és sokak számára nem is létező hadseregben. De egy nagyon is létező erőben.

Éles jobbkanyar után lejtős részen haladtak tovább, majd megálltak. Nenad hallotta, hogy a sofőr leállítja a motort, és kiszáll. Rögtön utána őt is kíségtették az autóból. A kötést nem oldották le szeméről, de ügyeltek arra, el ne botoljon. Valahová bevezették, talán egy épületbe. Erre abból következtetett, hogy talpa alatt padló reccsent, a hangok is megváltoztak, mintha visszhangzottak volna léptei, és áporodott levegőt szívott tüdejébe. Leültették egy székre, majd levették róla a kendőt.

Nenadnak nem kellett hunyorognia, a helységben nem volt erős a fény. Egy asztal volt előtte, az asztal mögött ugyanolyan széken alacsony termetű, negyven év körüli, szakállas arab férfi ült. Nenad találkozott már vele korábban is, legutóbb talán egy vagy másfél éve.

A férfi egy hófehér, négyrét hajtogatott lapot vett elő a zsebéből, és letette Nenad elé.

- Üdvözöllek! Ezekre lenne szükségünk – tért rögvést a tárgyra.

Nenad elvette a papírt, és olvasni kezdte a listát. Más helyzetben minden bizonnyal elkerekedtek volna a szemei, de itt és most gondosan ügyelt rá, hogy az arab, aki árgus tekintettel figyelte minden rezdülését, ne vegyen észre semmit reakciójából. Akár egy pókerparti – ezek a tárgyalások mindig így zajlottak. Mindegy volt, ki, milyen pozícióból indul, a tény vitathatatlan volt: szükségük van egymásra – hiszen ezért akarnak üzletet kötni.

- Ilyen kérésed még sosem volt – felelt kurtán az európai, miután összehajtotta, és az asztalra tette a listát tartalmazó papírt. Mindent megjegyzett, amit az imént olvasott.

- Problémát okoz? – kérdezte az arab.

- Nem könnyű.
- Úgy hírlík rólad, bármit megszerzel.
- Ezt beszélík...

- Csak a választ szeretném hallani. Igen vagy nem?

Nenad tudta, hogy ezek az üzleti ajánlatok nem olyanok, mint amilyenek a civil életben szoktak megkötteni. Itt nincsenek versenytárgyalások, nincs írott szerződés, nincsenek garanciák, és nincsenek hosszú napok a gondolkodásra. Nem ad tanácsot senki, és mint annyi más helyzetben, itt is csupán önmagára számíthat. A megállapodások szóban kötöttek, így az adott szónak jóval nagyobb az értéke, mint másutt – életekben mérhető. Ugyanez vonatkozott a garanciákra is: aki megpróbálta átverni a másikat, könnyen pórul járhatott. Noha sokszor meg sem kellett próbálnia, mert bármelyik fél dönthetett úgy, hogy egyoldalúan felrúgja a játékszabályokat, és aki lépéselőnybe tudott kerülni, gyakorlatilag bármit megtehetett. Régi ismeretségek, pénz nem számított – csak a szándék. Csak az érdekek diktáltak.

Nenad számára az ilyen tárgyalások során csak egyetlen dolog jelenthetett némi megnyugvást: hogy máskor is szükségük lesz rá. Ez volt az egyetlen józan érv, ami miatt úgy érezhette, hogy minden zökkenőmentesen működik majd.

- Nagy valószínűséggel lehetséges. De nem lesz olcsó, és nem megy máról holnapra. És nekem sem veszélytelen. Sőt, ez sokkalta veszélyesebb, mint eddig bármi bármikor.

- Öt, maximum hat heted van rá. Pénz nem számít.

- Hová kell szállítani az árut?

- Amikor megvan, üzenj! A többit utána.

- Lesz egyéb teendőm is a beszerzésen kívül?

- Még nem tudjuk.

- Rendben. A szokásos módon tartjuk a kapcsolatot?

- Igen.

- Előleg a költségekre?

- Tízezer dollár készpénzben.

- Mikor?

- Még ma, ha igent mondasz.

Nenad most töprengeni kezdett. Ezúttal megengedhette magának, hogy a másik lássa rajta: komolyan fontolgatja az ajánlatot. Fegyvereket, robbanószert szerezni nem okozott problémát, ahhoz nem feltétlenül lett volna szükségük rá.

Őt legtöbbször összetettebb jellegű feladatok végrehajtásánál keresték meg. Vagy akkor, amikor nagyon speciális igény merült fel. És ez az eset most az utóbbi kategóriába tartozott. Ha ijedős ember lett volna, valószínűleg falfehérré vált volna, miután elolvasta a listán lévő igényt, de neki már régóta nem okozott lelkifurdalást semmi.

Nenadot csak az érdekelte, hogy a kérésnek eleget tud-e tenni, milyen haszna származik belőle, és milyen esélyei vannak arra, hogy nem verik át.

- Vannak ötleteim. És kapcsolataim is – felelt végül.

- Ezért hívtunk téged. Tehát vehetem úgy, hogy megszerzed, amit kérünk?

- Megteszek mindent az ügy érdekében. De beláthatod, hogy ez néha kevés.

- Tudod jól, hogy nem hibázhatsz – mondta az arab.

Nenad szúrós szemmel nézett vissza rá. Ez most fenyegetés akart lenni?

Nagyon annak tűnt. A szavak jelentése, a hangsúly... Az európai türtőztette magát, pedig legszívesebben torkon ragadta volna a másikat. Annak azonban semmi értelme nem lett volna. Onnantól fogva nem kötnének több üzletet, sőt, nagyon valószínű, hogy ő már semmi mást sem tehetne ebben az árnyékvilágban. Inkább válasz nélkül hagyta a megjegyzést.

Az arab látta a másik tekintetében a szikrát, de komolyan gondolta, amit mondott. Élete legfontosabb akcióját készítette elő. És ez arra kötelezte, hogy minden egyebet kitoröjljön a tudatából. A múltját, a jövőjét, az emlékeit, még a nevét is. Ő most csak Kettes volt. Nem egyedül indult az úton, két másik társa is dolgozott az ügyön – bár nem ismerték egymás feladatát.

2002. április 4. csütörtök, 11 óra 41 perc (helyi idő)

Waha-tól keletre, Líbia

A sivatagban nincsenek színek. A homok csak a képeken és a rajzokon üde és gyönyörű, a valóságban sohasem. Szürke, fehér, sárga, és ezek ezernyi árnyalata. Amikor az ember a sivatagban jár, ömlik róla a verejték, a szeme és a szája telemegy az apró szemcsékkel, amelyek a fogai közt csikorognak.

A férfi jól tudta ezt, nem volt idegen számára ez az érzés. Maga is ilyen tájakon született, nőtt fel, és élte életét. Nem a természet alkalmazkodott hozzá, ő alkalmazkodott a természethez. Ösztönösen, tudat alatt – nem kellett hozzá

gondolkodnia, vagy tennie érte. Az agya, a teste, a sejtjei megtanultak mindent, amit kellett.

Hármas kora reggel érkezett a néhány kisebb, és egy nagyobb sátorból álló táborba. A millió homokbucka között nem talált volna ide. A táj itt napról-napra változik. Nincsenek viszonyítási pontok, nincs semmi, amihez igazodni lehetne. Vagy mégis van? Az itt élő emberek is tájékozódnak valahogy.

A sofőr dzsippel jött érte a városba, onnan autóztak ki a semmibe. A táborban pedig már vártak rá. A kiképzéseket vezető parancsnok a testvéreként fogadta, a sátorba invitálta, forró teával kínálta.

Odakint, a tábor mellett férfiak gyakorlatoztak – közelharcot vívtak egymással pusztá kézzel és késsel. Lőgyakorlatot tartottak géppisztollyal, pisztollyal, elméleti oktatáson vettek részt, hogyan kell egyszerűbb bombákat elkészíteni, szétszerelni, és elrejtteni úgy, hogy különböző ellenőrzések során ne találjanak rá.

- Hány emberre van szükséged? – kérdezte a parancsnok.

- Csak kettőre, de a legjobbakra – felelt Hármas. – Tégy javaslatot, de magam akarok választani.

A parancsnok utasította egyik emberét, hogy a harcosokat sorakoztassák fel a központi sátor előtt. Az altiszt elsietett, odakint vezényszavak osztogatott, majd néhány perccel később visszatért, és jelentette, hogy az utasítást végrehajtották. Hármas a parancsnok kíséretében kilépett a sátorból. A kinti szabad téren két sorban huszonnégy harcos sorakozott fel, átlagéletkoruk nem volt több huszonöt évnél. Mindenre elszánt, kemény férfiak voltak, akik a szent háború céljai érdekében bármire hajlandók voltak.

- Olyan emberekre van szükségem, akik tudnak teherautót vezetni, és értenek a robbanószerkekhez – mondta hármas.

- Alapfokon mindannyian értenek hozzá.

- Nekem a legjobbak kellene. És nem árt, ha értenek angolul. Nem szükséges az anyanyelvi szint.

A parancsnok kétszer elsétált emberei előtt, végigmérte mindet.

Valamennyiüket ismerte, nem volt szüksége dossziéokra vagy jegyzetekre, hogy felidézze azokat az információkat, amelyek megkönnyítették a választást.

Hónapok óta dolgozott velük, ismerte gyengéiket, előnyeiket. Villámgyorsan mérlegelt és szelektált, majd rámutatott hat férfire.

- Ti hatan! – szólt a parancsnok. – Lépjete ki! A többiek menjenek vissza, és folytassák!

A kiválasztottak előléptek, harcostársaik pedig visszatértek korábbi elfoglaltságukhoz.

- Külön-külön beszélek velük négyszemközt – mondta Hármás, és rámutatott az egyik férfire. – Gyere velem! – szólt hozzá, majd visszament a sátorba.

A többiek vártak, a harcos követte Hármást. Odabent leültek egy asztal mellé.

- Szalam, testvér! – váltott hangnemet Hármás.

- Szalam! – felelt kurtán amaz. Szél-, nap-, és szenvedés cserzette arcán sebhely húzódott a bal szemétől a füléig. Ez nem valami előnyös – gondolta Hármás. A fiú húsz év körüli lehetett, de sokkal idősebbnek tűnt első ránézésre.

Tekintetében szigorú fény csillant.

- Mennyi idős vagy? – kérdezte a fiút.

- Huszonegy leszek.

- Honnan érkezted?

- Libanonból.

- Mióta vagy a szervezetben?

- Öt éve.

- Vettél már részt valamilyen akcióban?

- Híreket szállította, megfigyeléseket végeztem.

- Jártál már Európában, vagy másutt? Amerikára gondolok, vagy valamilyen nem arab államra.

- Izrael minek számít? – kérdezett vissza a fiú.

- Ellenségnek. De értem a válaszodat. Menj, folytasd a munkát!

A fiú szó nélkül felállt, és kiment a sátorból. Nem kérdezett, nem ajánlkozott, vasfegyelemmel tette a kötelességét. Tudta, ha úgy hozza a sorsa, mennie kell.

Amikor rá van szükség, őt fogják hívni, de annak idejét nem ő dönti el, hanem a hatalmas Allah.

Hármás tudta, hogy nem rá lesz szüksége. Nem is kérdezte hát tovább.

Lehetett akármilyen talpraesett, vezethetett bármilyen jól, érthetett akár mennyire a robbanóanyagokhoz, sosem járt még arab államokon kívül, ami nem szerencsés olyan fontos küldetés esetén, amelyre készültek. Ráadásul az arcán lévő sebhely jellegzetessé tette a vonásait, ami nehezítette az álcázást. Egy ilyen sebhelyet bárhol megjegyezhet valaki, akinek nem kellene, aki veszélyeztetheti az akciót. Sosem lehet tudni, az ilyet jobb elkerülni.

- Mennyi idős vagy? – kérdezte Hármas már a negyedik embert. Az előző két jelölt egy testvérpár volt. Hármas nem akarta, hogy az akcióban részt vevőket rokoni szálak fűzzék egymáshoz. Igaz ugyan, hogy a táborban, és általában a szervezetben valamennyien testvérek voltak, de ez alapján véve mást jelentett.

- Huszonhat – felelt a negyedik jelölt. Arcát körszakáll vette körbe, jobb szemével néha hunyorított rövid ideig.

- Honnan érkezted?

- Palesztinából.

- Mi a neved?

- Omar.

- Családod van?

- Apámat, anyámat és a húgomat izraeli katonák gyilkolták meg négy éve. Az öcsém tavaly ősszel robbantotta fel magát Jeruzsálemben. Egyedül vagyok.

- Vettél már részt akciókban?

- Mindenféleképpen. A megszállókkal nem egy tűzharcot vívtam már odahaza. Szállítottam fegyvert egy ideig. Kétszer voltam osztagparancsnok.

- Kész vagy az életedet áldozni a szent ügy érdekében?

- Nem félek a haláltól. Rendelkezz az életemmel!

A meghallgatások egy óra alatt befejeződtek. Hármas Omart választotta, és egy Halib nevű férfit, aki Jordániából csatlakozott a sejtéhez. Harmincegy éves volt, harcával kettős célt szolgált: hitt a szent háborúban, amelyet a hitetlen világ ellen kellett vívnia, és korábban munkája nem lévén, így tudta támogatni családját. A szervezet rendszeres pénzádományokkal segítette harcosainak családját.

Hármas nem árult el semmit, erre nem volt szükség. Emberei minél kevesebbet tudnak a részletekről, az akció annál nagyobb biztonságban tudható. Mindig mindent a maga idejében – ez az elv eddig is bevált, hát nem tartotta érdemesnek változtatni rajta. Logikus sem lett volna. Egyenlőre el kell jutniuk az akció helyszínére – ez nem jelentett problémát, és idejük is volt rá bőven. Sokkal nagyobb feladatok is voltak még, amelyeket végre kellett hajtani. Persze tudta, hogy nem egyedül dolgozik az ügyön, ő is csak egy láncszem a gépezetben.

2002. április 5. péntek, 12 óra 33 perc (helyi idő)
Lyon, Franciaország

Eleredt az eső. Az égi áldás jeleit már korábban látni lehetett, hiszen az égbolt még kora délelőtt szürke köpönyeget vont magára, a nap ezen a reggelen nem is tűnt fel a horizonton. Koratavaszi, hideg eső volt, senki nem nevezte volna könnyed zápornak. Igaz, a naptár szerint már elmúltak a hideg hónapok, ám nem ritka eset, hogy az időjárás nem vesz tudomást az ember alkotta naptárról. A belváros forgalma lelassult, a türelmetlenebb autósok vad túlkölésbe kezdtek, amikor úgy érezték, egy-egy útszakaszon gyorsabban is haladhatna a kocsisor. A lépésben araszoló járművek szélvédőin szinte egy ritmusra jártak az ablaktörlők, mintha egy láthatatlan karmester lebegett volna a város felett, aki briliáns pontossággal vezényelte volna e néma táncot. Balról jobbra, aztán vissza. A gumicsíkok unos-untalan letörölték a vizet az üvegről, mintha így akarnának helyet adni az újonnan érkező esőcseppeknek. Az esőcseppek pedig, akár a deszantosok, puhán koppanva landoltak az autókon, háztetőkön, az utca kövén, a parkok fáin, a Rhone folyó víztükrén, az emberek feje tetején, esernyőjén. Mindenhová jutott belőlük bőven.

Bernard úr régimódi kalapjára is ugyanígy hullottak a cseppek, miközben a sajtüzletből hazafelé igyekezett. Nadrágja szára már csupa víz volt, és bosszúságát csak növelte, hogy bal cipője is beázott. Hiába mondta unokájának, hogy gyűlöli az olasz cipőket, azokkal mindig csak a baj van, Julie-t nem érdekelte. Kénytelen volt ezt hordani. Pedig a francia lábbelikkel sosem volt semmi baja.

Az egyik sarkon sétabotjára támaszkodva megállt, és felnézett a szürkéségbe, mintha csak azt kémlelné, vajon mennyi víz ömlik még odafentről. Ők is odafentről érkeztek, amikor hazatért egykor végre. Dicsőséges hazatérés volt, ejtőernyővel, fegyverrel. Csak egyszer hagyta el Franciaországot, 1940-ben. Akkor sem önszántából. Muszáj volt – elüldözték a németek. Dunkerque-nél az összes akkori barátját elvesztette. Rég volt, tizenhét éves volt mindössze. Amikor négy évvel később visszatért hazájába, megfogadta, sosem hagyja el többé. Inkább meghal, hogyszem ilyen tetre kényszerítse bármilyen akarat, és ő engedelmeskedjék annak az akaratnak.

Bernard úr tovább indult, nem szerette volna, ha frissen vásárolt sajtja elázik a papírcsomagolásban. Természetesen francia sajtot vett. Választhatott volna a

holland termékek közül is, de ilyet sosem tett volna. Otthon szemen köpné magát a tükörbe nézve, ha a falábúaktól vásárolna. Csak ő hívta a hollandokat falábúaknak, a fapapucs miatt. Fapapucsban járni - ilyen ostobaságot is csak egy holland találhat ki! Kényelmetlen, kopog, és csúf is. A sok agyalágyult turista meg tonnaszámra hordja haza a használhatatlan kacatot. Mire jó az? Csak porfogónak... Az unokája is hozni akart ajándékba, amikor Amszterdamba ment egyetemi barátjaival, de ő megmondta neki, hogy akkor be sem teheti hozzá a lábát a lakásba. Az olasz cipőt is csak azért nem vágta utána, mert nem akarta megbántani.

Bernard úr nagyon zsémbes tudott lenni mindenkivel, egyedül Julie vidám nevetése volt képes meglágyítani a szívét. A szívét, amely egyre rendetlenebbül ketyegett, de az ő korában ez már nem volt meglepő. Az orvos is több pihenést javasolt neki. Rövid, nyugodt sétákat a parkban, kellemes zenehallgatást, könnyű ételeket, és semmi cigarettát. Három éve szokott le, pedig egész életében dohányzott. Meg is lepődtek a családban, amikor megtudták, hogy nem gyűjt rá többé. Mindenki makacs embernek ismerte, és képtelenségnek tartották, hogy holmi orvosi utasításra ő leszokik majd. Julie viszont arra tartotta képtelenségnek, hogy megállja a cigarettát. Bernard úr azonban elhatározta, hogy csakazértis megmutatja a világnak: ha ő elhatároz valamit, az úgy is lesz!

Az öregúr befordult a sarkon. Már közel járt a házhoz, ahol lakott. Egy szemétszállító teherautó dübörögve hajtott el mellette, a sofőr nem is törődött a járda mellett összegyűlt tócsával. Jobb első kereke hatalmas áradatot zúdított Bernard úrra. A háborús veterán krémszínű kabátján sárfoltok tarkállottak. Az áldozat arca paprikavörös lett a dühtől. Felemelt bottal igyekezett a tovarobogó szemetes után, még a becsomagolt sajt is kiesett kezéből. A lehető legválozatosabb szitkokat szórta az ellene vétkezőre, a közelben haladó járókelők sajnálkozó pillantásokat vetettek rá, de jobbnak látták, ha félreállnak útjából. Csak akkor ugrott oda két fiatalabb férfi, amikor látták, hogy a bácsi megtántorodik, arca téglavörösről hirtelen hamuszürkévé válik, és az éppen aktuális káromkodás néma hápogássá szelídül. Még idejében sikerült elkapniuk, Bernard úr nem esett el. Talán ezért is nem vesztette el eszméletét, néhány mély levegővétel után pulzusa lecsitult, a szín visszatérni látszott arcára. Ahogy elkapták, kalapja is félrebillent kissé.

- Jól érzi magát, uram? – kérdezte az egyik segítségére siető fiatalember.

Bernard úr csak hosszú másodpercek múltán volt képes felelni.

- Az átkozott! Látták, mit csinált? Most vihetem a tisztítóba!

- Ne izgassa fel magát, kérem! – csitította a másik férfi. – Úgysem tehet semmit.

- Ez a baj ezzel az országgal! – prédikált tovább az öreg. – Minden jöttmentet beengednek ide, akik kuplerájt csinálnak mindenhol! Biztosan egy mocskos bevándorló volt! No nem baj, majd Le Pen ellátja a bajukat! Remélem, hazazavarja őket mind egy szálíg!

A két fiatalember lassan elengedte az öregurat. Látták, hogy már nincs szükség rájuk, a bácsi elég hamar túljutott a pillanatnyi rosszulléten. Még visszavisszanéztek, miközben továbbmentek, az egyikük még meg is jegyezte, hogy valószínűleg nincs ki a négy kereke, a másik csitította:

- Hagyd már! Te is kiakadnál, ha így lefröcskölné valamelyik barom autós!

Bernard úr komótosan hazaballagott, meg is feledkezett a sajtról, amit elejtett az utcán. Nem is érdekelte, hiszen az általa mocskosnak tartott bevándorlók sokkal jobban dühítették, mint az, hogy le kell mondania a finom falatokról. Pedig a kedvenc sajtja veszett oda.

2002. április 9. kedd, 14 óra 39 perc (helyi idő)

Szöültől délre, Dél-Korea

Egyes vezetett. Az autót Ibrahim Al Faddah néven bérelte a fővárosban, érkezésük napján. Ez a név állt szaúd-arábiai útlevelében is, amely természetesen hamis volt, de tökéletes kivitelezésű munka. Nagyon jó szakértőnek kellett lenni ahhoz, hogy az illető megállapítsa annak homályos eredetét. Ahogy a herceg parancsolta, Egyes erre az akcióra ismét elfelejtette, hogy hívják valójában, honnan érkezett, és mi a célja. A Herceg mintegy másfél héttel ezelőtt ezt parancsolta, hát ezt tette. Csak legbelül tudta, lelke mélyén őrizte a titkokat. Ha lenne a világon olyan gép, vagy szerkezet, amely képes volna kimutatni az emberi agy rejtett emlékeit, bizony nem szívesen használná ezt a gépet. Nem önmaga, vagy társai elől akarná elrejtetni múltja eseményeit, hanem ellenségei elől, akik ha tudnák mindazt, amit ő, azonnal végeznének vele.

A valóság most egy szerep volt, mint az elmúlt néhány évben annyiszor már. Volt ő már egyiptomi üzletember, algériai orvos, vagy éppen török dohánykereskedő. Nem esett nehezebbre más bőrébe bújni, különösen, ha ezzel hasznot jelentett a társainak, a szervezetnek. Most éppen rijádi építési vállalkozót alakított, aki feleségével félig-meddig turistaként érkezett Koreába, hogy új lehetőségeket keressen vállalata számára.

Nem vitte túlzásba a szerepet, mint ahogy máskor sem tette. Társával igyekeztek a lehető legkevésbé kitűnni a tömegből. Nem öltözködtek hivalkodóan, mindenhol mindenkivel csak annyit beszélgettek, amennyit muszáj volt. Nem voltak sem túl udvariasak, sem mogorvák – csak átlagosak. Hogy minél kevésbé lehessen megjegyezni őket, minél kevesebben emlékezzenek rájuk egy vagy két hét, mi több, két-három hónap múlva. Ez nem is fordult elő soha. Nagy, forgalmas szállodákban szálltak meg, ahol sok ember megfordul. Ott sem maradtak tovább három-négy napnál, időben odébbálltak. Taxival vagy bérelt autóval közlekedtek mindenütt, de leginkább az utóbbival. Az autó nem tudja elmesélni, merre jártak, mit csináltak, míg egy sofőr igen.

Mellette Fatima ült, és éppen filmet cserélt a fényképezőgépben. A harmincéves nő sötét hajához illett a fekete ruha, és a divatos napszemüveg. Három napja dolgoztak együtt, az ázsiai országba látszólag mint férj és feleség érkeztek. Korábban is volt már ehhez hasonló munkakapcsolatuk, amikor a szervezetben úgy döntöttek, hogy őket küldik bizonyos feladatok elvégzésére. És ők habozás nélkül mentek, mert hittek abban, amit tettek.

Fatima szinte még gyerekként került a szervezetbe. Sosem fogadták el teljes tagként, hiszen az ő világukban a nőknek nem sok szerepet szántak. Nem bíztak rájuk fontos feladatokat, nem szólhattak bele döntésekbe. Vele kényszerből tettek kivételt, hiszen szükségük volt rá. Férfiként kezelték, nem kivételeztek vele, de ezt nem is bánta. Vonzó külseje ellenére úgy is élt, akár egy férfi. Sok olyan dologhoz értett is, amelyet az átlagember nem is feltételezett volna róla. Mindezt csak néhányan tudták – azok, akik kiképezték, és azok, akik irányították.

Ezen a délelőttön már számtalan tekercset készítettek Szuvonban. A közel egymillió lakosú város mintegy másfél órányi autóútra feküdt Szöultól déli irányba. Ottjártukkor mindent lefényképeztek, amiről feltételezték, hogy szükséges. Talán még olyan létesítményeket is, amelyek nem lesznek fontosak a

későbbiek során. Hozzávetőleg három hónap múlva. Noha sosem lehet tudni. A filmekben épületek, szálláshelyek, stadionok, utcák szerepelnek. Egy építési vállalkozó esetében ebben semmi feltűnő sem lehet. A biztonság érdekében mindenesetre a filmeket nem Koreában hivatják majd elő, hanem valahol egész máshol. Vannak erre megfelelő laborok a megfelelő országokban. Minden felesleges kockázat kerülendő. Ez örök érvényű szabály volt az életükben, és igyekeztek is betartani.

Nem kapkodtak, nem siettek semmivel. Pontos utasításokat kaptak, és pontos terv szerint hajtottak végre mindent – ahogyan régebbi akcióik során is. Szuvonnal már végeztek, a következő hónapok folyamán nem térnek már vissza abba a városba. Az is lehet, soha többé nem teszik. Szöulban hasonló feladat várt rájuk, ugyanazt a munkát kellett elvégezniük. Maximum két napjuk lesz rá. Tizenkettedikén este átrepülnek Teguba, Dél-Korea harmadik legnépesebb városába, amely a félsziget középső, délkeleti részén fekszik. Két nappal később hajóval átkelnek Japánba, ahol Yokohamában április végére be is fejeződik küldetésük első része. Azt követően már csak el kell juttatni a filmeket, és valamennyi beszerzett fontos információt a Hercegnek. Hamarosan Szöul külvárosába értek – a munka nagyobbik része még előttük állt.

2002. április 10. szerda, 12 óra 09 perc (helyi idő)

Madrid, Spanyolország

A hétköznapiak mások, mint a hétvégék. Olyankor az ember csak dolgozik, alig van ideje valamire. Este fáradtan ér haza, vacsora közben a tévét nézi, és lefekszik aludni. Sokan élnek így.

Yazid és Luis mások voltak. Nem mintha kevesebbet dolgoztak volna, de munkájukért jóval nagyobb fizetésben részesültek, mint az átlagember. Sztárgázsijukért cserébe azonban napról-napra, hétről-hétre, idényről-idényre bizonyítaniuk kellett teljesítményükkel, hogy érdemesek rá.

A délelőtti edzés véget ért, maradt egy kevés szabadidejük, együtt indultak a közeli étterembe, amikor Yazid mobiltelefonja megszörrent. A parkolóban jártak már.

- Tessék! – emelte a füléhez a tenyérnyi készüléket a férfi.

A beszélgetés nem tartott tovább negyvenhét másodpercnél, ennyi idő elég volt arra, hogy pontosítsák a lemezkiadó ügyintézőjével a részleteket. Közben beültek Luis kocsjába.

- Párizsból hívtak – mondta Yazid, miközben Luis beindította a motort, és kitolatott a kocsik közül.

- A lemez ügyében? – kérdezte.

- Igen. Te tudod, miről is van szó pontosan? Mert nekem csak annyit mondtak múltkor, hogy valami jótékonysági dolog, és hogy egy csomóan ott lesznek még.

- Én is csak annyit tudok, hogy a lemezcég a bevételből származó összegeket felajánlja az AIDS elleni kutatásokra. Love United... Azt hiszem, ez lesz a dal címe, és ahogy mondtad, rajtunk kívül tényleg még egy csomóan ott lesznek. Főleg franciák, de még egy rakás ember mindenhol. Barthez, Desailly, Trezeguet, Henry, Roberto Carlos, Helguera, Veron, Totti. Rájuk emlékszem. Videoklipet is csinálnak belőle. A lemez május elején jelenik meg, ha minden igaz.

- Szerintem, ha engem meghallanak énekelni, azonnal meggondolják magukat.

- Rólam nem is beszélve – felelt Luis. – Mindenhez azért nem érhet az ember. De nem biztos, hogy mindenkinek kell énekelnie. Van, aki csak szöveget mond.

- Lehet választani? – könnyebbült meg Yazid. – Vagy jobban járok, ha gyorsan keresek egy énektanárt?

- Azért ennyire csak nem vészes a helyzet. Ki tudja, lehet, jobban teszed, ha pályát változtatsz. A kopaszodó fejeddal biztosan jól mutatnál a színpadon is. Amúgy mondtam már, hogy engem az UNICEF-től is megkerestek?

- Nem mondtad. És mit fogsz csinálni? Szerepelsz majd egy képeslapon?

- Jövő héten kedden hazarepülök Lisszabonba, mert a szervezet kinevez engem nagykövetnek, vagy mi a fenének.

- Azt hittem, nagyköveteik csak különböző országoknak vannak – csodálkozott Yazid. Közben megérkeztek az étteremhez, amely nem volt messze a stadiontól. – Ott egy szabad hely – mutatott hirtelen jobbra. Luis besorolt a két autó közé.

- Nem csak országoknak, szervezeteknek is. Az ENSZ-nek is van nagykövete, és a FIFA-nak is. Pelé is valami ilyesmi posztot tölt be évek óta. Utazgat ide-oda, és népszerűsíti a futballt.

- És neked lesz időd ilyesmire? Utazgatni, meg minden?

- Egyszer biztosan lesz. Addig meg annyit foglalkozom vele, amennyit tudok. Így állapotunk meg.

- Az jó. Szólj, ha kell segítséggel! – mondta Yazid ugratásképpen, miközben kiszállt a kocsiból.

- Különben téged is biztosan szeretettel fogadnának, ha gondolod, beajánlhatlak...

- Kösz, egyenlőre nem. Most jön a harmadik gyerek, van elég dolgom anélkül is.

Az étteremben már várta őket a főpincér, és mint mindig, most is a legjobb asztalukat adta a vendégeknek.

2002. április 10. szerda, 20 óra 11 perc (helyi idő)

Karachi, Pakisztán

Ezen az estén hatalmas szélvihar tombolt a kikötővárosban. Csapadékot nem hozott, de az utcákon felkapott por éppúgy fojtogatóan csapódott az emberek arcába, mintha trópusi eső söpört volna végig. Eső erre azonban ritkán esett, trópusi pedig soha. A kikötő vizét is hullámszóvá korbácsolta, az örök mozgásra, ringatózásra kárhoztatott hajók lomhán táncoltak a felszínen. Víz csobbant, lánc csörgött, lemezek ropogtak, mint mikor nyílt vízen küzdenek az elemek egymással és az emberek alkotta járművekkel.

A kikötőhöz közeli utcákon alig járt valaki, aki tehette behúzódott valahová a szélvihar elől. A partnál várakozó hajók legénysége vagy nem mozdult ki ezen az estén, vagy már valamelyik félig illegális kocsmában múltatta az időt. Nenad kabátja sarkával takarta el arcát a mindent beterítő szemcsék elől, de a szája, a szeme és az orra így is tele lett homokkal. Amikor végre beléphetett az áporodott levegőjű helységbe, még az emberi izzadtságszag és dohányfüst keveréke is kellemesebb volt a kinti állapotnál. A félhomályos teremben mindenütt férfiak ültek a földön törökülésben, vagy asztaloknál. Vízipipát, cigarettát szívtak, teát szürcsölgettek – és még ki tudja, mit –, és politikáról, üzletről beszélgettek, vitakoztak. Alkoholt ugyan nem árulhattak hivatalosan, de egy efféle helyen bármit lehetett kapni, amire igény volt, és amit meg tudtak fizetni. Errefelé turisták sosem jártak. A világnak ez a pontja nem az idegenforgalmi látványosságairól volt híres.

Nenad alig talált helyet magának az összezsúfolódott testek tömegében, ám végül az egyik sarokban feltűnt neki egy szabad szék. Talán épp az imént szabadult fel. Átpréselte magát két megtermett arab között, arcukat nem is látta közben, majd leült az ócska asztal mellé. Szerencséje volt, mert innen mindent szemmel tarthatott: a bejáratot, valamennyi vendéget, és a hátsó kijáratot is – noha arról nem tudta, hová vezet. Talán egy udvarba, vagy egy szűk mellékutcába. Hasznos lenne ismerni – gondolta, de feltűnő lett volna, ha alaposan körbenéz, mielőtt leül. Rendelt egy italt, majd amikor a kocsmá tulajaja – aki egyben a pincér személyét is megtestestítette – kihozta, egy kis cédulát adott át neki. Amaz szó nélkül a tenyerébe gyűrte, majd visszament a pult mögé.

Nenad nem ivott az italból. Néha a szájához emelte a kétes tisztaságú poharat, mintha fogyasztana, de nem kortyolt annak tartalmából. Fél órával később kifizette, és közben kérdően nézett a kocsmárosra.

- Az embered ma nincs itt – mondta a férfi szívélyesen. Hangjában viszont tettetett volt a sajnálat. – Holnap gyere vissza!

Nenadot furcsa érzés kerítette hatalmába. Az arab hazudott, ebben biztos volt. Negyed órával korábban hosszú percekre eltűnt egy oldalsó helységben, amely talán iroda vagy a raktár lehetett. Egyszer kidugta a fejét, és megnézte őt, a helyén ül-e még. Azután egy árny osont ki onnan, egyenesen az ajtóhoz ment, és eltűnt a kijáratnál. Vissza sem nézett.

Nenad mindig bízott a megérzéseiben, azok eddig sosem hagyták cserben. Korábban kétszer járt ebben a kocsmában, de akkor nem fordult elő, hogy ilyen választ kapott volna.

Alig észrevehetően megtapogatta pisztolyát a derekánál. A rideg fém érintése megnyugtatta. Nem sokáig töprenghetett, mitévő legyen. Szüksége volt az illetőre, vállalnia kellett a kockázatot a sikeres üzletkötés érdekében. Különben sem tudta még, mitől kell tartania, nem futamodhatott meg egy balsejtelem, vagy egy hazugság miatt. A végére kell járnia a dolognak, s amíg nem érzi magát közvetlen életveszélyben, nincs oka aggodalomra.

Amire kilépett a kocsmából, már besötétedett, és a szél is alábbhagyott valamelyest. Nem kellett eltakarnia az arcát, hogy ne legyen tele porral, lélegezni is normálisan tudott. Igaz, most jobban örült volna az ítéletidőnek, mert akkor még mindig kevesebben lennének az utcán, könnyebb volna észrevenni, ha a nyomába szegődik valaki. A sokadrangú szálloda néhány

tömbnyire volt csupán, de szándékosan nem abba az irányba indult. Lesétált a kikötő felé, egy utcai árusnál vásárolt néhány szem gyümölcsöt, majd visszafordult a város felé. Nem sietett. Az érzés, amely hatalmába kerítette már a kocsmában, most eluralkodott rajta. Olcsó ponyvaregényekben ezt úgy szokták leírni, viszketni kezd az illető tarkója – gondolta Nenad. Ostobaság. Neki nem viszketett és nem bizsergett semmije. Egyszerűen csak érezte, tudata mélyén tisztában volt vele, hogy valami nincs rendben körötte. Ha fogadást kellett volna kötnie a kocsmában, hogy követni fogják-e, akármekkora összeget meg mert volna kockáztatni.

Kétsaroknyival később befordult egy mellékutcába, majd megszaporoztta lépteit. Itt nagyon kevesen jártak. Azután elővette mobiltelefonját a zsebéből, és úgy tett, mintha beszélne valakivel. Közben szándékosan lelassított. Amikor visszacsúsztatta zsebébe a készüléket, ismét felgyorsított. A színjátéknak csupán jelzés értéke volt: információt kapott valamiről, és most sietnie kell valahová. Mire egy újabb kereszteződéshez ért, már szinte futólépésben haladt. Tudta, a dolognak sajátos pszichológiája van, könnyű elbizonytalanítania követőjét vagy követőit. Nenad egyenlőre abban sem lehetett biztos, hányan vannak. Ha a kocsmából kilépve rögvest rohanni kezd, azonnal elárulja magát: tud arról, hogy valaki a nyomában van. Így viszont teljesen megnyugtatta az illetőt vagy az illetőket, hiszen szemmel látható jelét adta, hogy a telefonbeszélgetést követően lett sietős dolga.

Az újabb sarkon befordult, majd a falhoz lapult. Leguggolt, és kilesett az épület mellől. Az est sötétje most jótékony szövetségesévé vált. Ez a város pedig nem a kitűnő közvilágításáról volt híres.

Azonnal észrevette a nyomában siető alakot. Egyedül volt, és mindössze tíz méternyire járt már a saroktól. Alacsonyabb, és kisebb termetű volt nála, fehér turbánja szinte világított az esti homályban. Kitűnő célpontot nyújtott – ez nem vall profizmusra. Nenad elővette a pisztolyát, de nem akarta lelőni az illetőt. Meg akarta tudni, ki ő, mi a szándéka, miért követi, ki bízta meg ezzel. Amikor amaz befordult a sarkon, Nenad rávetette magát. Nem döntötte fel, csak nekiugrott, megragadta a torkát, és a homlokának nyomta a pisztoly csövét. Az arab annyira meglepődött, hogy szólni sem tudott. Hirtelen lemerevedett a félelemtől, majd amikor felfogta mi történik, kappan hangon rimánkodni kezdett.

- Ne lőjj! Ne ölj meg!

- Ki a fene vagy? – sziszegte az európai arabul. Közben a falnak taszította a férfit, a fegyvert pedig továbbra is a homloka közepéhez nyomva tartotta.
- Hassan küldött hozzád – hazudta az arab.
- Hozzám küldött? Talán inkább a nyomomba! Ő bízott meg, hogy kövess?
- Igen, igen – bólogatott a kutyaszorítóba került férfi.
- Miért nem tudtam vele beszélni? De ne merj hazudni, mert kiloccsantom az agyvelődöt, és máris Allah birodalmában találod magad! Úgy halsz meg, mint egy gyáva nyúl, nem kerülsz a paradicsomba!
- Ne ölj meg! Elmondom! Csak tedd el a pisztolyt!
- Eszem ágában sincs! – morogta Nenad, és a nagyobb hatás kedvéért jókora ütést mért a csővel áldozata homlokára. A fejbőre felszakadt, sötét vércsík indult lefelé csorogva a férfi orrán, majd arcán. Nem vesztette el az eszméletét, az európainak nem is volt ez a célja. – Beszélj, amíg teheted!
- Hassan mondta, hogy kövessék mindenkit, aki őt keresi – ömlött a szó a halálra rémült arabból. – A város tele van amerikai és zsidó ügynökökkel. Már kétszer majdnem elkapták őt is. Nem bízok senkiben, mindenki gyanús, aki őt keresi.
- Hol van most?
- Nem tudom.
- Azt kérdeztem, hol van?! – szorította meg erősebben a férfi torkát Nenad. Az arab már alig kapott levegőt.
- Tényleg nem tudom, higgy nekem! – Ez őszintén hangzott, az európai engedett a szorításon.
- Hogyan lépsz vele kapcsolatba, és milyen időközönként?
- Egy vagy kétnaponta telefonál.
- Foglalkozik még üzlettel?
- Az arab hallgatott fél másodpercig, sötét szembogara felfelé nézett egy pillanatra.
- Nem.
- Hazudsz! – Nenad újra erősebben markolta a másik torkát.
- Nagyon veszélyes mostanában. A városban hemzsegnek az amerikaiak és a zsidó...
- Ezt már mondtad, nem érdekel. Azt akarom, ha legközelebb beszélsz vele, csak egy szót említs meg neki: Bilic. Megjegyezted?
- Bilic – ismételte az arab halkán.

- Rendben van – Nenad elengedte a férfit, és eltette a fegyverét. – Ő sem bízik senkiben, én sem bízom senkiben. Ezért vagyunk még életben mindketten.

Töröld meg az arcod!

Az arab ruházata szélével törölte meg a homlokát, az orrát és az arcát. Nenad folytatta:

- Holnapután este eljövök. Találkozni akarok veled! A helyet ő mondja meg! Életed legnagyobb üzletét kötheti meg, ne szalassza el! Bennem megbízhat, mi már dolgoztunk együtt. Nagyon jól tudja, hogy az amerikaiak vagy a zsidók előbb ölnének meg engem, hogysen lepaktáljanak velem. Ne felejtse el: Bilic! És most tünés!

Az arab szinte futólépésben menekült el onnan, Nenad megvárta, amíg eltűnik a sarkon túl. Azután fellelegzett: talán nincs akkora baj, mint gondolta. Az elmúlt év szeptembere óta itt is sok minden megváltozott. A nyugati titkosszolgálatok nagyobb energiával kezdtek működni, több ügynököt küldtek a Közel-keletre. Ezt a sorsot Pakisztán sem kerülhette el, hiszen túl közel volt Afganisztánhoz. Óvatosabbnak kell lennie, ez vitathatatlan – bár nem mintha eddig meggondolatlanul cselekedett volna valaha is.

2002. április 11. csütörtök, 14 óra 26 perc (helyi idő)

Minszk, Fehéroroszország

A Bariszav sugárút majdnem teljesen bedugult. Az egyik kereszteződésnél történt koccanás miatt összetorlódtak a járművek, és az esős idő is jelentősen nehezítette a közlekedést. Az intézkedésre kiküldött rendőrök is csak nehezen jutottak el a baleset helyszínére, egy alkalmas ponton kocsijukkal át kellett hajtaniuk a szembe jövő sávba. Bekapcsolták a szirénát, az abból az irányból közlekedő járművezetők félrehúzódtak a járorkocsi elől.

Alex nem volt türelmetlen. A taxi, amelyben utazott, ugyancsak elakadt a forgalmi dugóban, de neki bőven volt még ideje. Az áruház már csak három tömbnyire volt innen, ha hosszú ideig nem moccanna semmi, még akkor is kiszállhat, és elgyalogolhat odáig. Az egyik helyi napilapot lapozta át, érdekelte, mi történik a világban, hiszen némiképp a munkájához is tartozott a tájékozódás. Egy-egy hír a Közel-keletről, merényletek, robbantások, tárgyalások, paktumok... Ő sok mindent másképpen értelmezett, a sorok

között olvasott, olyan összefüggéseket látott, amelyek mások számára nem volt ismeretes. Az emberek többsége sosem értette, mi haszna van egy terrrorszervezetnek abból, ha felrobbantja egy légitársaság jegyirodáját, vagy valamelyik nyugati nagyhatalom nagykövetségét. Miért kell olyan embereknek meghalniuk, akiknek talán az égvilágon semmi közük a politikához? Amikor a világsajtó csak annyit közölt hírként, hogy valamelyik szélsőséges szervezet harcosai a levegőbe repítették mondjuk az Air France egyik kirendeltségét, rendszerint csak a halottak száma válik ismertté. Alex azonban azt is sejtette, miért történt mindez. Lehet, hogy az adott szervezet így akarta figyelmeztetni a francia kormányt, vagy titkosszolgálatot, hogy fejezzék be az utánuk való szaglászást. Ez sokszor működött hatásosan, a közelmúlt történelmében nem egyszer előfordult hasonló eset. A megfejthetetlennek tűnő dolgok könnyen nyitott könyvvé válhatnak az olyan ember számára, aki maga is számtalanszor bepillantott a kulisszák mögé.

A kocsisor húsz perce egy méternyit sem haladt előre, és az eső sem akart elállni. A lehulló vízcseppek monotonon kopogtak a taxi tetején, lefolytak a szélvédőn és az ablakokon.

Alex letette az újságot, és az órájára pillantott. Kénytelen gyalog menni.

Összehajtotta a napilapot, jó lesz esernyő helyett, gondolta – ami érdekelte, már elolvasta benne, nem baj, ha elázik. Egy megfelelő címletű bankjegyet nyújtott előre a sofőrnek, majd röviden elköszönt, és kiszállt a kocsiból.

Felhajtotta kabátja gallérját, majd az újságot a feje fölé tartva sietve elindult az áruház felé.

Mire az üzletközpontba ért, így is alaposan elázott. A moszkvai GUM-áruházra emlékeztető épület méreteiben közel sem volt akkora, mint az, ám jellegében semmiben sem különbözött tőle. Nem tudta levetkőzni az elmúlt évtizedek hangulatát, és nem is újították fel megépítése óta. Hatalmas, barátságatlan folyosók, és azonos külsejű üzletek váltakoztak benne. Minden kapható volt, de nem mindent tudtak megfizetni a vevők.

A sportosztály a második emeleten volt, két eladónő tornacipőket pakolt ki az egyik polcra. Közülük egy család választott a kisebbik fiú lábára valót.

Alex tovább sétált a liftek felé. Amikor odaért, esőkabátos, ötven év körüli, szemüveges férfi lépett mellé. Ódon kalapját szorosan a fejére húzta, pedig idebent nem is lett volna rá szüksége.

- Ön is a földszintre megy? – kérdezte, amikor a felvonó csilingelve megállt, és az ajtószárnyak hangtalanul szétcsúsztak előttük.

- Igen – felelte Alex.

A liftben csak ketten utaztak, a kétemeletnyi út nem tartott tovább kilenc másodpercnél, de ez az idő bőven elegendő volt arra, hogy egy százdollárosokkal megtömött diszkrét boríték, és egy értékes adatokat tartalmazó floppy lemez gazdát cseréljenek.

2002. április 12. péntek, 20 óra 28 perc (helyi idő)

Karachi, Pakisztán

A két nappal korábbi szélviharnak nyoma sem volt. Az utcán különböző szagok és illatok keveredtek egymással, a város tompa moraja rátelepedett a házak tetejére. A leszálló sötétségben imbolygó árnyakká nőttek az emberek, majdnem egyforma ruháik, turbánjaik, jellegtelen arcuk elmosta a különbségeket. Változatosságot csak az a néhány kínai és orosz matróz jelentett, akik egymásba kapaszkodva, hangoskodva vonultak a kikötőtől a kocsmá felé.

Utcai árusok kínálták nekik portékáikat, kopott katonai dzsip sofőrje dudált rájuk, hogy engedjék át a járművet, a matrózok félreálltak, és intettek, hogy menjen. A kocsmával szemközti épület falánál sötét lepelbe burkolt alak kuporgott a földön mozdulatlanul, előtte a leterített rongydarabon néhány pénzérme hevert. Koradélután óta koldult ezen a helyen.

A kocsmából is zaj szűrődött ki, néha bizonytalan lábakon járó férfiak jöttek ki ajtaján, helyettük mások tértek be. Rendőrök ritkán jártak erre, a kocsmánál pedig sosem álltak meg – hiszen az hivatalosan nem is létezett. Nem hirdette tábla vagy felirat, csupán egyszerűen tudta mindenki, hogy ott van. A paron kikötő hajók matrózai is hamar tudomást szereztek róla, mert nem volt nap, hogy ne tértek volna be ide. A közelben még lányokat is szerezhettek egy-egy röpké óra idejére, alkalmi szállás gyanánt meg voltak a megfelelő helyek.

A sarkon két sietős férfi tűnt fel, határozott léptekkel tartottak a kocsmá felé, majd a bejáratnál megálltak. Lehettek helyiek, de lehettek idegenek is – külsejükből ezt nem lehetett megítélni. Ruházatuk nem tért el az itteniekétől. Néhány másodpercig tanakodtak, majd egyikük bement a kocsmába. Nem telt

belé másfél perc, és újra az utcán volt. Közel hajolt társához, mondott neki valamit röviden, azután mindketten visszaindultak a kikötő felé. Minden bizonnyal kerestek valakit – vagy csak a zsúfoltság vette el a kedvüket, hogy betérjenek.

A kolduslepelbe burkolózott alak megelevenedett. Fürge mozdulatokkal összeszedte az aprópénzt, leple alatt zsebébe gyűrte a leterített rongydarabot, majd felállt. Görnyedt háttal, sántikálva sietett át a túloldalra, majd eltűnt a kocsmá mélyén. Odabent keresett magának egy szabad helyet, és leült. Italt rendelt, és nem nézve fel a lepel alól, azonnal fizetett is érte. Senki sem vette észre, amikor a folyadékot az asztal alatt a fal mellé öntötte. Néhányszor persze úgy tett, mintha inna belőle. Húsz perccel később, amikor a második pohárral rendelte, a pénzzel együtt egy cédulát is kocsmáros kezébe nyomott.

Nenad, az álkoldus ekkor fel is nézett. Láta a másik arcán, hogy meglepődik.

- Remélem, ma nagyobb szerencsém lesz – mondta az európai komor arccal.

A kocsmáros szó nélkül elsietett.

Egy percre rá megjelent az arab, akit Nenad két nappal korábban alaposan helybenhagyott. Turbánját majdnem a szeméig lehúzta, így eltakarta vele a homlokán éktelenkedő kötést.

- Feltűnés nélkül gyere utánam! – mondta a férfi, majd felállt, és kisetett a helységből. Nenad tízenégy másodperccel később követte.

Mellékutcákon és sikátorokon át haladtak úti céljuk felé. Átvágtak egy téren, majd egy szélesebb főúton is. Autókat kellett közben kerülgetniük. Az európai kettőzött figyelemmel koncentrált a környezetre, noha tudta jól, bizonyos szempontból kiszolgáltatott helyzetbe került azáltal, hogy nem ő diktálja a feltételeket. Nem tetszett neki ez a város, a baljós előérzet homályosabban ugyan, de ismét ott vibrált benne. Délután elhagyta a szállodát, nem volt benne biztos, hogy visszamegy oda. Összes holmija az útlevele – ez természetesen hamis –, a fegyvere, a hitelkártyája, pénze és mobiltelefonja volt – másra nem volt szüksége. Pénzért bármit megkapott bárhol: élelmet, szállást, váltás ruhát. Bármi más csak nehezítette volna a dolgát.

Ösztönei azt súgták, ezen az estén történni fog még valami kellemetlen esemény. A menekülési utat már kidolgozta. A város szélén egy telepen használt terepjáró vár rá – erről előző nap gondoskodott. Amennyiben gyorsan, feltűnés és nyom nélkül kellene eltűnnie Karachiból, az a legideálisabb jármű. Hajóval és repülővel jóval bonyolultabb lenne, ahhoz kevés lenne egymaga,

mindenképpen be kellene vonnia másokat is. Hajóra máskor és máshol is szállhat.

Az egyik saroknál az arab megfordult, és egy közelben parkoló autóra mutatott. Nenad a sötétben is látta, hogy három alak ül benne. Habozott – semmi kedve nem volt beülni egy idegen autóba – és ha csapda? De miért csalná Hassan csapdába? Az előző két alkalommal is remek üzletet kötöttek. Mindenki megkapta, amit szeretett volna.

Az arab elsétált az autó mellett, behajolt az ablakon, mondott valamit a sofőr mellett ülő alaknak, majd továbbment, és eltűnt egy mellékutcában.

Az európai továbbra sem volt biztos benne, hogy oda szeretne menni az autóhoz. Annak fényoszói kétszer felvillantak, mintegy biztatásképpen jelezve, hogy várják.

Nenad nem mozdult. Miért vannak hárman? Hassan eddig mindig egyedül tárgyalt vele. Lehet, nem is ő ül a kocsiban? Miért volt szükség erre a követősi ceremóniára?

A sofőr mellett ülő férfi kiszállt, és fiatalos léptekkel elindult felé. Az európai úgy állt, hogy bármikor fedezékbe ugorhasson, ha úgy adódna a helyzet. Ha rálőnének, vagy ha megpróbálnák elgázolni. Fegyvere már rég a kezében volt. Karját hanyagul lógatta teste mellett úgy, hogy a pisztoly ne látszódjék. Mintha csak megérezte volna a másik bizalmatlanságát, a Nenad felé sétáló alak felemelte mindkét nyitott tenyerét. Mutatta, hogy nincs nála fegyver. Amikor közelebb ért, az európai megismerte. Hassan volt az.

- Szalam, barátom! – mondta széles mosollyal a jóvágású férfi. Negyven körül járhatott, de fiatalabbnak tűnt. A helyi szokásoknak megfelelően volt öltözve, nyilván nem akart kiríni a tömegeből. – Kérlek, ne neheztelj rám a túlzónak tűnő óvintézkedéseim miatt!

Nenad rövid mozdulattal öve mögé rejtette a pisztolyt, de úgy, hogy bármikor ismét hamar kézbe vehesse, ha a szükség úgy hozza. Mosolyt erőltetett az arcára.

- Próbálok nem neheztelni! Nem vagy egy kicsit paranoiás? – kérdezett vissza, de nem indult el az autó felé. Úgy érezte, egyenlőre jobb, ha tisztas távolságban marad a másik két fickótól. – Kik azok ott a kocsiban? Eddig sosem jártál díszkísérettel.

Hassan közben odaért hozzá. Megszorította az európai kezét.

- A barátaim, akik vigyáznak rám. A mostani zűrzavaros időkben elkel olykor a segítség. Megbízható fiúk, megnyugodgatsz.

Nenad gyanakodva nézett az autó felé.

- Ha meg akarnálak ölni, elesnék életem legnagyobb üzletétől, nem? – folytatta Hassan. – Logikus cselekedet lenne? Amir, akit szépen fejbe vertél, valami olyasmit mondott, hogy sok pénzed van a számomra. És te is tudod, hogy nekem a pénz a legjobb barátom.

- Nem az a két fickó ott a kocsiban?

- Nekik is a pénz a legjobb barátjuk. Ez a közös erő, ami összetart minket. Én pénzt adok nekik, ezért ők szeretnek engem. Te pénzt adsz nekem, ezért én szeretlek téged. Ez elég meggyőző?

- Majd meglátjuk – bólintott Nenad.

- Gondolom, van nálad fegyver.

- Jól gondolod.

- Nem kérem el, tartsd magadnál, ha úgy jobban érzed magad!

- Nem is adnám oda.

- Remélem, te sem akarsz megölni engem.

- Nem áll szándékomban, hacsak nem adsz rá okot.

Hassan intett a sofőrnek, hogy minden rendben. Az autó elindult feljük, majd megállt előttük. A hátul ülő férfi külön utasítás nélkül előre ült a sofőr mellé, Nenad csak egy pillanatra látta az arcát. A vonásai nagyon európainak tűntek, de a töredékmásodperc kevés volt ahhoz, hogy jobban megfigyelje.

Hassan és Nenad beültek hátra, az arab előrehajolt, és megszorította a sofőr vállát.

- Indulhatsz!

Megszorította a sofőr vállát... Nenad figyelmét nem kerülte el a jelentéktelennek tűnő, apró mozdulat. Talán egy figyelmeztetés volt? Miért kérdezte meg Hassan az imént, hogy van-e fegyver nála, amikor szinte biztos lehetett benne?

Az autó elindult velük a pakisztáni éjszakába, a külváros felé tartottak. Nenad ismét a keze ügyébe kerítette a pisztolyát. Mindezt úgy tette, hogy Hassan ne vegye észre.

- Mire lenne szükséged? – kérdezte amaz.

Nenad látta a visszapillantó tükörben a sofőr arcát. A férfi majdnem minden pillanatban őt figyelte. Valami furcsa volt a tekintetében. De mi? Nem válaszolt, de rövid hallgatást követően váratlanul megszólalt.

- A város állítólag hemzseg a CIA és a Moszad embereitől. – Közben le nem vette a szemét a sofőről. Szándékosan mondta ki a két hírszerző szervezet nevét. Figyelte a reakciót. Semmi.

- Igen. Ez miért érdekes most? Vagy azért utaztál ide, hogy erről beszéljess velem? – felelt Hassan. – Engem is megpróbáltak megtalálni, de az utóbbi időben óvatosabb lettem.

- Van egy cigarettád? – kérdezte Nenad. Megint szándékosan nem felelt a kérdésre.

- Nem is tudtam, hogy dohányzol.

- Rászoktam.

- Pedig nagyon egészségtelen. Kínáljuk meg az urat!

A sofőr mellett ülő férfi a kesztyűtartóból elővett egy doboz amerikai cigarettát, és félig hátrafordulva megkínálta Nenadot. Miközben tüzet is adott, a fellobbanó láng megvilágította az arcát. Nenad immáron biztos volt benne, hogy a pasas nem arab.

- Tehát miről is lenne szó? Mi életem nagy üzlete? – érdeklődött Hassan türelmetlenebbül. A kérdés erőteljesen úgy hangzott a szájából, mintha a válasza nem is ő lenne kíváncsi. Nem hatott természetesnek.

Közben az autóval elérték a szélső házakat, mintha a semmi felé haladtak volna. Nenad azt érzékelte, hogy délnyugat felé, azaz a tengerpart irányába haladnak. Miért kellett elhagyniuk a várost?

- Ugyanarra van szükségem, mint legutóbb – hazudta Nenad.

- Mi is volt az? – tettetett emlékezetkiesést az arab.

- Ilyen jól megy az üzlet, hogy már nem is emlékszel mindegyikre?

- Rég volt az már. De ha most is az kell, akkor ez mitől életem legnagyobb üzlete. Hiszen akkor sem az volt.

- Ezek szerint mégis emlékszel. Szép pénzt kaptál a robbanóanyagokéért és a fegyverekért, nem?

- Csak a szokásos piaci árat.

A sofőr lassított, majd lehúzódt az út szélére. Nem állította le a motort, és a fényszórót sem kapcsolta ki. Nenad Hassanra nézett, az arab verejékben úszott, pedig egyáltalán nem volt hőség.

- Csak nem megérkeztünk? – kérdezte Nenad.

- Na elég a rizsából, haver, ide a fegy... - A sofőr mellett ülő férfi megfordult volna az ülésen, pisztolyt akart szegezni Nenadra, de rosszul fogott hozzá. Végig sem mondhatta, amit akart, a mögötte ülő tarkón lőtte. A fülsüketítő robaj miatt a következő másodpercekben egyikük sem hallott semmit. A sofőr a lövés utáni pillanatban máris kivetődött az autóból. Hassannál nem volt fegyver, Nenad ezt ösztönösen tudta. Nem volt, mert nem lehetett. Ő csak bábfigura volt ebben a színjátékban, amit még nem lehetett tudni, ki rendezett. Ám Nenad nem is akarta végigjátszani. Legalábbis nem úgy, ahogyan azt mások szeretnék volna. Pillanatnyilag a legveszélyesebb ellenfél a sofőr volt. Biztosan van fegyvere, és biztosan használni is akarja.

- Mássz előre! – üvöltött Nenad Hassanra, és megragadta a hajánál fogva. Közben bal szemébe nyomta pisztolya csövét.

Hassan ki akart szállni, de az európai visszarántotta.

- Nem szállsz ki, itt menj! – azzal elkezdte a férfit előre nyomni. Tudta, ha engedi kiszállni az autóból, fennáll a veszélye, hogy elszökik. És neki sofőr kellett. Ő maga nem mászhatott előre, mert azonnal könnyű célpontot nyújtott volna ellenfelének. – Igyekezz, a kurva életbe, mert szétloccsantom a te agyadat is!

Az arab minden fizikai törvényt meghazudtolva, pillanatok alatt átpréselte magát az ülések között, és beült a volán mögé.

Nenad a hátsó ülésre feküdt. A sofőr közben kintől már tüzet nyitott az autóra. Az oldalsó ablakok ezer darabra robbantak, minden tele lett szilánkokkal.

Valahonnan a semmiből felbukkant egy helikopter. Idáig fények nélkül jöhetett a tenger felől, mert egy másodperccel korábban még nem lehetett látni. Zaját elnyomta a lövöldözés hangja. Hirtelen keresőreflektor kezdte pásztázni az utat, majd a fénykéve megállapodott az autón. Nenad vaktában kilőtt a sötétbe, próbált abba az irányba tüzelni, ahol ellenfelét sejtette.

Hassan végre a kormánykerék mögé került.

- Indíts vissza a városba! – ordított Nenad. Köröttük golyók záporoztak, csoda, hogy Hassant még egy sem találta el.

A kocsik kipörgő kerekekkel, az úton ide-oda cikázva indult el. Az arabnak sikerült valahogy megfordulnia vele, és úton tartania a járművet.

Amikor a sofőr utánuk lőtt, a hátsó szélvédő is darabokra tört. Néhányszáz méterrel odébb már elmúlt a veszély, csak a helikopter lebegett még felettük, de nem sokkal később visszaindult a tenger felé. Nem maradhatott tovább, az akció sikertelennek bizonyult.

2002. április 14. vasárnap, 16 óra 12 perc (helyi idő)
Köln, Németország

A kis mellékutca viszonylag távol esett a forgalmas főúttól, csak néha haladt keresztül rajta autó. Inkább azok hajtottak be ide, akiknek errefelé akadt dolguk. A kétszintes lakóépületek és kertek között található egy-egy csendes telep külvárosi hangulatot kölcsönzött a negyednek. Merthogy az is volt valójában, nem esett messze a Niehli-kikötőtől és a Rajnától. A folyami hajózás jelentős áruforgalmát bonyolították a közelben, vendégmunkások dolgoztak a part raktáraiban.

Tizenöt évvel korábban Turgut is a kikötőben kezdte. Később dolgozott építkezéseken és egyéb helyeken is. Huszonnégy évesen, egy hűvös őszi napon érkezett Izmitből, Isztambul mellől a Német Szövetségi Köztársaságba. Akkor még két német állam létezett. Az 1990-es egyesítés sem változtatott a sorsán, Turgut mindig az ország nyugati felében vállalt munkát. Hamburgban, Dortmundban és Kölnben. Az utóbbi városban már nyolc éve élt. Nem szeretett gyakran munkahelyet váltani, de amikor valahol hallott egy sokkal jobb ajánlatot, mindig az új kihívás mellett döntött. Tizenöt éve gyűjtötte a pénzt. Szülei szerencsére nem nélkülöztek otthon, így nem kellett volna rendszeresen haza küldenie keresetéből. Ő mégis megtette minden hónapban, a nyári szabadságra pedig rendszeresen ajándékokkal megrakodva tért haza. Az első évben még busszal utazott, a másodikban egy barátjával, annak autóján, de a harmadik évben már vett egy használt Opelt, és attól kezdve azzal járt Törökországba. Vehetett volna új autót is, de sajnálta rá a pénzt. Azt a kocsit is csak két éve cserélte le, mert már nem volt más választása. Ezúttal sem újra költött, és a márkához is hű maradt. Inkább spórolt – tudta, hogy álma megvalósításához egyszer minden félretett márkára szüksége lesz. Olykor még ügyeskedett is annak érdekében, hogy minél jobban növelhesse a megtakarított összeget. A két német állam egyesítése előtt az NSZK-ban egy az egy arányban

váltották az NDK márkát. A korábbi hónapok spekulációinak köszönhetően sikerült néhányezer márka nyereségre szert tennie. Később, amikor egy német barátja tőzsdézni kezdett, ugyancsak voltak jó napjai. A bankszámla szépen gyarapodott.

Turgut egyébként törvénytisztelő ember volt, sosem gyűlt meg a baja a hatóságokkal. Semmiképpen sem szerette volna, ha kiutasítják az országból. Az addig összegyűjtött pénzből biztosan indíthatott volna valamilyen vállalkozást otthon is, de ő mindenképpen Németországban akart maradni. Törökországot imádta, de ugyanígy kedvelte újdonsült hazáját is. Kezdetben hatalmas honvágya volt, ám a szeme előtt lebegő kitűzött cél sosem homályosodott el: tudta, hogy egyszer értelmet kap majd a rengeteg munka. Tudta azt is, hogy odahaza nem lettek volna ilyen lehetőségei.

És ez a nap elérkezett. Már január végén kilépett munkahelyéről, ahol az utóbbi hat évet töltötte. A lepusztult raktárepület, amelyet kibérelt, rekordgyorsasággal változott át étteremmé. Turgut addig sem állt lusta ember hírében, de amikor már saját álma megvalósításán dolgozott, újult erővel vetette magát bele a mindennapokba. Menyasszonya is rengeteg áldozatot hozott közös jövőjükért, de barátai, és volt főnöke is sokat segítettek a megvalósításban.

A Boszporusz Étterem – Turgut ezt a nevet adta neki – nem egyszerű étterem lett. Ahogy Törökországban a keskeny tengersizoros elválasztotta, ugyanakkor összekötötte Európát és Ázsiát, ez a hely kötötte össze Törökországot Németországgal. Legalábbis ez volt a célja. Turgut tenyérnyi hazai hangulatot szeretett volna varázsolni ide, hogy a betérő vendégmunkások és az itt élő törökök otthon érezzék magukat. Esetleg a helyiek kaphassanak ízelítőt az ő kultúrájukból.

Ezen a vasárnap délutánon sokan eljöttek hozzá. Barátok, egykori kollégák – akik mindig csak legyintettek, amikor erről az étteremről mesélt nekik.

Bebizonyította nekik, és önmagának is, hogy a kitűzött célok szilárd kitartással és kemény munkával megvalósíthatók. Most mindannyian boldogok voltak.

Unokaöccse eljött Izmitből, ezentúl itt dolgozik majd szakácsként. A szakmát kitanulta Isztambulban, értette a mesterség minden csínját-bínját. Turgut bízott benne, hogy a vendégek hamar megkedvelik majd a főztjét. Ha rugalmas akar lenni, és megfelelni minden követelménynek, nem árt, ha megtanul majd itt néhány helyi specialitást is, de ezzel biztosan nem lesz gond. És ideje is lesz rá bőven.

Az étterem felső szintje még átépítésre várt. Engedélyt kaptak a helyi hatóságoktól, hogy kialakítsanak ott egy lakrészt, így később nem kell majd lakást bérelniük a városban, lakhatnak az étterem fölött.

Turgut könnyes szemmel bontotta ki a hatalmas pezsgőt – ilyen eddig csak a televízióban látott Forma I-es versenyek eredményhirdetésén.

Örökké emlékezetes lesz számára ez a vasárnap. Tizenöt éve nincstelen senkiként, egyetlen bőröndnyi holmival érkezett otthonról, és most saját éttermet nyitott.

2002. április 15. szerda, 10 óra 59 perc (helyi idő)

Tokió, Japán

Kodzo már harmadszor érkezett egy hónap alatt a fővárosba. A kiképzésen szerzett apróbb sérüléseket és a kimerültséget hamar kipihente, néhány nappal később erősebbnek és egészségesebbnek érezte magát, mint előtte valaha. Egy héttel később, amikor a belügyminiszter fogadta, nagyon szívélyes beszélgetést folytattak. Tulajdonképpen óriási feladatot bízott rá, amely nagy felelősséget jelentett, de remélte, hogy minden képessége megvan hozzá, hogy az útjába kerülő akadályokat leküzdje, és maradéktalanul megfeleljen a követelményeknek.

Amikor az emeleti folyosó végén lévő tárgyalóhoz ért, mosolygó nő fogadta udvarias meghajlással. Mintha egy elragadó gésa lenne – bár a férfi tudta, hogy nem az.

- Aicsi órnagy? – kérdezte a nő.

Kodzo bólintott, a nő vetett egy pillantást a fali órára. A nagymutató akkor ugrott a legfelső állásba.

- Pontosan érkezett. Az urak már itt vannak néhány perce, fájadjon be, kérem. A gésára emlékeztető, hófehér bőrű nő kinyitotta a párnázott ajtót, és beengedte Kodzót.

Odabenn férfiak csoportja várakozott a körben elhelyezett asztalok mellett.

Amikor belépett, kölcsönös meghajlással üdvözölték egymást.

Kodzo csak egyiküket ismerte, a belügyminisztérium munkatársával is csak egy héttel korábban találkozott először. Todaki úr a belügyminiszter személyes munkatársa volt, ő volt az összekötő a minisztérium és közte, amikor nem

személyesen kellett jelentést tennie. Hatvanas éveiben járt, de a rendszeres mozgásnak köszönhetően bátran letagadhatott volna tíz évet a korából.

- Üdvözljük, Aicsi őrnagy! – mosolygott Todaki. – Javaslom, kezdjük is meg az értekezletet, mindenki foglaljon helyet! – folytatta angolul, hogy a nem japán jelenlévők is megértsék. Eztán automatikusan mindenki angol nyelvre váltott.

- Először is bemutatnám a jelenlévőket, mert nem mindenki találkozott még egymással – vitte tovább a szót a belügyminiszter embere. – Kezdeném Don-Deu Kim úrral, a Koreai Köztársaság különmegbízottjával. Természetesen a déli köztársaságra gondolok – viccelődött Todaki. A társaság tagjainak arcán derűs mosoly suhant át. Alacsony, szemüveges úr állt fel egy pillanatra, és köszöntött mindenkit. Todaki folytatta. – Kim úr hasonló szerepet tölt be, mint én Japánban. Ő Dae-Jung miniszterelnök úrral tart közvetlen kapcsolatot Koreában. Kollégája – fordult Todaki egy másik koreaihoz –, Kon Dongcsul ezredes a titkosszolgálat tisztje felel valamennyi biztonsági szolgálat munkájának összehangolásáért. Vang Jong Csa úr szintén Koreából érkezett – biccentett a japán egy harmadik férfira, aki ugyancsak meghajolt egy pillanatra. – Ő a külföldi delegációk vezetőivel, valamint a sajtó képviselőivel tartja majd a kapcsolatot, szükség esetén rajta keresztül adunk ki nyilatkozatokat. Japán kollégája, Moriuti Macusawa úr ugyanezt teszi Tokióban, illetve Yokohamában. – A japán is meghajolt. – Végül, de nem utolsó sorban bemutatnám Kodzo Aicsi őrnagyot, a terrorista-ellenes csoport tisztjét, akinek munkakörét Dongcsul ezredeséhez tudnám hasonlítani. – Kodzo is felállt, és meghajolt. – Engem pedig már ismernek mindannyian.

A következő másodpercekben Don-Deu Kim, a koreai miniszteri megbízott vette át a szót, és üdvözölte még egyszer udvariasan az egybegyűlteket.

Örömeinek és reményének adott hangot, hogy a két nép közös nagy vállalkozása vélhetően közelebb hozza majd egymáshoz az év sporteseményét rendező országokat.

- Fontos mérföldkő ez Japán és a Koreai Köztársaság történelmében – mondta ünnepélyesen –, és biztos vagyok benne, hogy mostantól új időszámítás veszi kezdetét. Azonban nem szeretném feleslegesen szaporítani a szót, inkább gyakorlati információkat osztanék meg önökkel. Ezek közül néhány közvetlenül a biztonsági intézkedésekkel kapcsolatos, a többi csak kiegészítő adalék, de fontosnak tartom elmondani őket. Mindannyian tudjuk, hogy a tavaly szeptember tizenegyedikén, az Egyesült Államokban történt események

új szemléletet követelnek meg minden tekintetben. Sokkal nagyobb a felelősségünk most, mint korábban. Ráadásul nem csupán egyféle feladatra kell koncentrálnunk, hanem két fronton kell biztosítanunk a rendezvények zavartalan lefolyását. Mi ez a két front? Az egyik mindenképpen a terrorista-veszély elhárítása. Példátlan biztonsági intézkedéseket kell foganatosítanunk a világ bajnokság ideje alatt. Érkezhetnek olyan személyek mindkét országba, akiknek a célja nem más, mint hogy olyan cselekményt valósítsanak meg, amely sokszázezer ember életét sodorhatja veszélybe. Mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy az efféle problémákat időben felfedezzük, és hatásosan kezelni tudjuk. A másik problémát azok a szurkolók jelentik, akik, hogy finoman fogalmazzak, nem a nyugodt, higgadt magatartásukról híresek. Anélkül, hogy kiemelném bármely országot is, tudjuk, hogy több nemzet állampolgárai közt is vannak ilyen elemek.

A koreai megköszöri torkát. Todaki, aki mellette ült, ásványvizet töltött egy pohárba. Don-Deu Kim megköszönte, ivott két kortyot, majd folytatta mondanivalóját.

- Ennyit az általánosságról. Folytatom konkrétumokkal. A világ bajnokság nyitómérkőzése május 31-én lesz, Szöulban – a koreai elvett egy távkapcsolót az asztalról, és megnyomott rajta egy gombot. A teremben elhalványultak a lámpák fényei, majd egy másik gomb megnyomásával a falon lévő fehér vászonra kép vetült egy kivetítóből. A fotó madártávlatból mutatta a szöuli világ bajnoki stadion építményét. – A több mint hatvannégyezer ember befogadására képes aréna az olimpia után épült. A nyitómérkőzés mellett még egy csoportmérkőzést vívnak majd itt június 13-án, továbbá a június 25-én megrendezésre kerülő egyik elődöntő helyszíne is ez lesz. Nem óhajtom most az összes stadiont ilyen részletességgel bemutatni. Kollégám mindnyájuknak átad egy dossziét, amit, mondanom sem kell, bizalmasan kell kezelniük, hiszen az általános bemutatáson túl tartalmazza valamennyi helyszín tervrajzát és leírását, a foganatosított biztonsági intézkedéseket. Ezredes, legyen szíves! Dongcsul felállt, és mindenkinek kiosztott a vastag dossziék közül egyet, amely az írott oldalakon túl számos fényképet és rajzot foglalt magába. Közben Don-Deu Kim végigpörgette a diavetítőt a stadionok képeit. Utána ismét kortyolt a frissítóből, mielőtt tovább beszélt volna.

- Ugyanúgy, mint Japánban, a Koreai Köztársaságban is tizenhat csapat csoportküzdelmek zajlanak majd. Ez azt jelenti, hogy a mi csapatunk, a koreai

válogatott mellett tizenöt nemzet sportolói fognak vendégeskedni nálunk. Harminckettő mérkőzést rendezünk mi, ugyanennyit Japán. A döntő Yokohamában lesz, június 30-án, amelyből adódik, hogy az esemény egy hónapig tart. A két országban összesen hétszázharminchat játékos, hetvenkettő játékvezető és asszisztens szerepel. Nyilván ezek nagyjából feleződnek. Koreában a következő országok képviseltetik magukat: Amerikai Egyesült Államok, Brazília, Costa Rica, Dánia, Dél-Afrika, Franciaország, Kína, Lengyelország, Paraguay, Portugália, Spanyolország, Szenegál, Szlovénia, Törökország és Uruguay. Gondolom, mondanom sem kell, hogy a legkényesebb ügy, tehát a legtöbb fejfájást okozó feladat az amerikaiak védelme. A delegáció vezetőire és játékosaira különleges osztagok fognak vigyázni. Minden mozgásukat, a szálláshelyeiket, a stadionokhoz vezető utakat az S.F.T.CS., azaz a Speciális Fegyverek Taktikai Csoportjának különlegesen kiképzett emberei biztosítják. Természetesen ettől függetlenül a két szülői repülőtér, a Gimhae és a Gimpo védelmét is megerősítjük. A nézőcsúcs vélhetően a nyitóünnepségen várható, valamint Japánban, a döntőn. A stadionokon kívül a világ népességének egyharmada kíséri majd figyelemmel az eseményeket, vagyis száznyolcvan ország kétmilliárd lakosa. A sportolókon, vezetőiken és a sajtó munkatársain kívül félmillió látogatóval számolunk. A hatvannégy mérkőzésre hárommillió-kettőszázezer jegyet nyomtattak a két országban. Országunk szervezőbizottsága minden mérkőzésen minimum ötszáz, maximum ezer fizetett szurkolót alkalmaz, akik jobb hangulatot igyekeznek majd teremteni. Erre a célra több mint egymillió dollárt különítettünk el. Gazdasági szempontból egyébként meglehetősen kedvezőek az elemzések. A harminckét mérkőzés mintegy nyolcszázötven millió eurót kellene, hogy hozzon, illetve a június hónapban országunkban megforduló turisták reményeink szerint legalább másfélmillió eurónak megfelelő wont költenek majd el. Igaz, februárban még más elképzelések is voltak. Hazánk miniszterelnöke egy nyilatkozata kapcsán aggodalmát fejezte ki, hogy esetleg nem lesz sikeres a rendezvény. Fel is szólította minisztereit, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt a siker érdekében. De kanyarodjunk vissza a biztonsági intézkedésekhez... A mérkőzéseknek otthont adó tíz stadionon kívül még 1137 épület tulajdonosának ajánlunk biztosítási lehetőséget terrortámadás esetére. Ezzel kapcsolatosan egyéb kormánydöntés is született, amelyet e hónap végén

jelentünk be Szöulban. Mi is lesz ez pontosan? – fordult a koreai sajtófelelős felé Kim.

Csa úr felállt, papírjaira pillantott, majd megköszöri torkát.

- Azok a tulajdonosok, akiknek a létesítményét terrortámadás éri a labdarúgó világbajnokság ideje alatt, kártérítést kapnak. Ide tartozhat bármi az előbb említett több, mint ezer hely közül. Üzletek, szállodák, szórakozóhelyek, és a többi, és a többi. Természetesen reméljük, hogy nem kell majd e lehetőséggel élni, de jobb felkészülni minden váratlan eseményre. Különösen a World Trade Center elleni merénylet után. Ennek összege esetenként maximum valamivel több, mint tizenötmillió dollár lehet. A biztosító társaságok értelemszerűen csak egy bizonyos összeghatárig hajlandók erre vonatkozó szerződéseket kötni. Például, ha valaki életét veszti, akkor hozzátartozóinak hatvanegyezer dollár jár. A sérüléseket szenvedő polgároknak pedig legfeljebb tizenötezer dollárt utalnak át. Ez utóbbi összeg függ a sérülés milyenségétől, illetve a gyógyulás időtartamától.

Csa úr láthatóan befejezte mondanivalóját. Ezt egy apró biccentéssel jelezte a kormány megbízottnak.

- Köszönöm – vette vissza a szót Don-Deu Kim. – A terroristákon kívül szó esett még a huliganizmus veszélyeiről is. A rendőrség közel kétezer britnek és franciának tiltja meg, hogy belépjen Koreába június hónapban. Hamarosan a német hivatalos szervektől is megkapjuk azoknak a listáját, akik nemkívánatos személyek lehetnek hazánkban. Ezekből az országokból specialisták érkeznek Koreába a világbajnokság ideje alatt, hogy segítsék a munkánkat. Jelenleg ezerkétszáz rendőr vesz részt ilyen irányú kiképzésen, úgyhogy felkészült szakemberek teljesítenek majd szolgálatot minden helyszínen. A külföldi szurkolókkal kapcsolatosan még el kell mondanom, hogy jelenleg vízumkényszer áll fenn a Koreai Köztársaság és Brazília között. Alighanem ez megszűnik, ha a közeljövőben sikerül erről kormány szinten is megegyezésre jutni. Azt hiszem, egyelőre ennyit tudok elmondani Koreával kapcsolatban. Ha valakinek kérdése van, örömmel válaszolok rá, ha tudok.

- Van valami újabb fejlemény a várható sztrájkokkal kapcsolatosan? – kérdezte Macusawa, a japán sajtóreferens.

- Ez meglehetősen kényes kérdés, és elég nagy problémát okoz számunkra a dolog. Biztosat ezzel kapcsolatosan még nem tudhatunk, hiszen a szakszervezetek gyakorlatilag bármikor bejelenthetnek bármit. Négy évvel

ezelőtt Franciaországban az Air France pilótáinak sztrájkja fenyegette a rendezvényt. A szállodaiiparban várható ilyen jellegű megmozdulás, illetve a taxisok és az egészségügyi dolgozók is ki akarják használni a lehetőséget, hogy kicsikarjanak valamit a kormánytól, illetve munkaadóiktól.

- Reméljük, a biztonságiak és a rendőrök nem csatlakoznak hozzájuk – jegyezte meg Kodzo, de azonnal meg is bánta szabadszájúságát, úgyhogy sebesen hozzátette: – Elnézést, rossz vicc volt.

A koreaiak mosolyogtak, nem vették sértésnek az elszólást.

- Ilyesmi nem fordulhat elő – erősítette meg Dongcsul ezredes, hogy nagyobb nyomatéka legyen a dolognak.

- Szólnék még néhány szót az egyéb segítőkőről – vetette fel Csa úr, és ismét a jegyzeteibe mélyedt számadatok után kutatva. – Nyers számokat fognak hallani, de ígérem, rövid leszek. Nos, hazánk világbajnoksággal foglalkozó szervezőbizottsága már a múlt hónapban megkezdte a tornán foglalkoztatott önkéntes segítők felkészítését. Hatvanezer jelentkezőből közel tizenhétezer embert választottunk ki. Ők nagyon hasznosak és fontosak lesznek a négyezer-kétszáz fizetett alkalmazott mellett. Az önkéntesek szinte valamennyien beszélnek valamilyen idegen nyelvet. A legtöbbjük persze az angolt. Legtöbben egyetemisták dolgoznak majd, és figyelemreméltó adat, hogy több a nő, mint a férfi.

- A férfiak valószínűleg inkább meccset néznek majd, míg az asszonyok dolgoznak – vetette közbe Kodzo. – Így kerek a világ. Lassan olyanok leszünk, mint az európaiak.

Mindannyian nevettek, a hivatalos hangnem okozta kezdeti feszültség oldódni látszott.

Vang Jong Csa folytatta:

- A tizenhátezer önkéntes mellett ötvenötezer embernek lesz gondja csak a biztonságra, a kommunikációra és a szállításra. Többek közt a hadsereg is besegít, ahol tud. A nyitóünnepségen szereplő táncosok javarészét is ők adják. Gyakorlottak a fegyelmezett formációk bemutatásában. De lesznek közülük, akik sofőrködnek, pincérkednek, vagy felcserként szolgálnak orvosok mellett. A hazánkban vendégeskedő válogatottak mellett külön csoportok lesznek, akik igyekeznek zökkenőmentessé tenni a lebonyolítást. A művelődésügyi miniszter azt fontolgatja, hogy a világbajnokság ideje alatt arra ösztönzi majd az elemi- és középiskolákat, hogy tartsanak zárva. Az már most biztos, hogy ilyen

intézkedések esetén nagyot ugrana a futball népszerűsége a gyerekek körében. Bár működik ez iskolabezárás nélkül is. A lányom egy hete nyúz, hogy vegyek neki egy válogatott mezt, mert három osztálytársának már van.

A koreai összecsukta mappáját, láthatóan befejezte mondanivalóját.

- Úgy látom, én következem – ragadta magához a szót Todaki úr. – Nem is tudom, hol kezdjem, annyi mondanivalóm van. A legjobb, ha szép sorjában haladok én is. Az első, és legfontosabb, a biztonság. Koreai kollégáimmal egyetértünk abban, hogy az összes eddigi közül ez lesz a legbiztonságosabb világbajnokság. Ez mindenképpen megnyugtató, de nem ad okot arra, hogy bármit is könnyelműen kezeljünk. Sehol nem csúszhat hiba a számításba, ugyanakkor mindenre fel kell készülnünk, a lehető legrosszabbra is. Rendőreink és biztonsági szakembereink máris folyamatosan gyakorlatoznak, és ez immáron így is marad a világbajnokság kezdetéig. Egy-egy mérkőzésen átlagosan öt-hatezer rendőr ügyel majd a biztonságra, akik közt új fegyvereket is szétosztottunk. Reméljük, ezek használatára nem kerül sor. Mi is konzultáltunk a brit, a francia, valamint a német hatóságokkal. Az angol titkosszolgálat bűnözés-megelőző osztálya többek között tájékoztatott minket arról, hogy a veszélyes elemek útlevelét bevonják a világbajnokság idején. Persze ez sem lehet garancia mindenre. Egyik tanácsadónk egyébként remek ötletet adott, amit alkalmazni is fogunk szükség esetén a mérkőzések alatt, vagy az utcán, ha úgy hozza a sors. A randalírozásnak különleges módszerrel akarjuk elejét venni: a magukkal nem bíró szurkolókra hálót dobunk, amivel egyszerre több embert is fogva tudunk tartani. Ezáltal a verekedők mozgásképtelenné válnak, tehát sem rendőreinkben, sem egymásban nem tehetnek kárt. A legtöbb városban a bíróságok olyan munkarendet készítenek, hogy szükség esetén kellő időt szentelhessenek a huliganizmussal kapcsolatosan felmerülő problémákra. Így a problémás vendégeket gyorsított eljárással utasíthatják ki Japánból. A mérkőzéseknek otthont adó városok utcáira újabb térfigyelő kamerákat szereltetünk fel, Sapporoban például több mint kétszázal bővül ezek száma. Június 7-én ebben a városban küzd meg egymással például az angol és az argentin válogatott. Bízunk benne, hogy csak a pályán lesz harc, az utcákon nem. Az ottani rendőrfőnökkel beszélgettem tegnapelőtt délután, és szerinte ilyen mérvű biztonsági intézkedésre még sosem került sor a vébék történetében. Reméljük, eredményes lesz a felkészülés mindenütt.

- Igaz, hogy a szurkolók nem festhetik be az arcukat a csapatok színeire? – kérdezett ezúttal Kim.

- Fontolóra vettük ennek lehetőségét, de nem valószínű, hogy ez tartható álláspont lesz – felelt Todaki. – Örülnénk, ha mindenki könnyebben felismerhető lenne. A rendezvényt megelőzően többnyelvű listát adunk ki azokról a tárgyakról, amelyeket tilos bevinni a stadionokba.

- Lehet tudni, melyek lesznek ezek? – kérdezett ismét a koreai. – Egy ilyen közleményt mi is szeretnénk kiadni.

- Géppisztoly, kézigránát, szamuráj kard, és hasonlók – vetette oda foghegyről Kodzo, de azért igyekezett úgy hangsúlyozni, hogy ez inkább viccnek hasson, mint gúnynak. Elvégre annak is szánta.

Szerencsére a többiek is így fogadták, már kezdtek hozzászokni az őrnagy szellemességeihez.

- Esernyő, konfetti – sorolta Macusawa fejből –, és minden olyan tárgy, amely alkalmas lehet arra, hogy sebesülést okozzon.

- Konfetti? – csodálkozott Kodzo. – Esetleg attól tartunk, hogy valakit belefojtanak egy zsák konfettibe?

- Nem, de alkalmas lehet arra, hogy megzavarjon egy találkozózt – vette vissza a szót Todaki. – De ismétlem, van, amit még át kell gondolnunk nekünk is. Sokféle kultúra találkozik majd országainkban. A mi zárt, és szigorúbb szabályok szerint működő társadalmainkban bizonyos dolgok, és bizonyos viselkedésformák majdnem elképzelhetetlenek, vagy nagyon ritkák. Ám Európában, Dél-Amerikában, vagy Közép-Amerikában elfogadottak. Hozzá tartoznak a mindennapokhoz. Ezeket is figyelembe kell vennünk a szervezés során. Persze mindennek van normális határa. Arányt kell tartanunk a túlzott racionalizmus és az ésszerűtlenség szélsőségei között. A túlzó intézkedések nagyon könnyen tönkretethetik a hangulatot vagy magát a rendezvényt. Ez ugyanolyan tragédia lenne, mintha nem várt, negatív események történnének. A diplomáciára vonatkozó kérdésekről Macusawa úrnak van néhány gondolata – fordult kollégájához Todaki.

Moriuti Macusawa ezúttal felállt, és úgy szólt a jelenlévőkhöz.

- Szűk egy hét múlva Koizumi miniszterelnök úr háromnapos látogatást tesz Koreában. Mint tudjuk, hasonló nagyságrendű diplomáciai eseményre országaink között a második világháború óta nem volt példa. Biztos vagyok benne, hogy ez is elősegíti a két nép egymáshoz való közeledését. Akihito

császár utazása még nyitott kérdés, de úgy vélem, már eddig is hatalmas sikereket könyvelhetünk el ezen a téren. A yokohamai döntőn egészen biztos, hogy részt vesz, bár addig még három és fél hónap a hátralévő idő. Ennyit a politikáról. Ezekben az ügyekben úgysem mi döntünk, hát nem is a mi feladatunk, hogy foglalkozzunk vele.

- Két héttel ezelőtt a résztvevő országok képviselői találkoztak itt egy amolyan előzőleges konferencián. Ilyenre később is sor kerül még, mielőtt megkezdődik a világbajnokság.

- Változott valamit Diego Maradona megítélése? – kérdezte Csa úr.

- A világhírű labdarúgó állandó drog-problémái adnak okot arra, hogy nemkívánatos személynek nyilvánítsuk őt – felelt Todaki. – Nálunk nagyon szigorúak a törvények e tekintetben, de úgy tudom, önöknél is.

- Az egyik sportlapban olvastam Maradona menedzserének hisztérikus kirohanását, miszerint érthetetlen számára, hogy önök beengedik Japánba azokat, akik atombombát dobtak Hiroshimára, vagyis az amerikaiakat, de egy egyszerű focistát nem – akadékoskodott rossz szándék nélkül a koreai.

- A kettő között azért van némi különbség – vetette ellene Kodzo. – Ezeknek a sportolóknak semmi közük sincs már az atombombához, sőt, az Egyesült Államok jelenlegi kormányának sem. Maradonának viszont igenis köze van a kábítószerhez. Azok az argentinok, akiknek nincsenek ilyen problémáik, biztosan jöhetnek.

- Aicsi őrnagynak tökéletesen igaza van – felelt ezúttal a koreai Kim, csakhogy elsimítsa az ügyet. – Menjünk inkább tovább!

- Köszönöm! – hajolt meg Todaki, és folytatta. – A biztonsági intézkedésekről már esett szó. Biztosításról még nem. Véltetően nálunk is köthető szerződés terrorcselekmény esetére. Ami azonban biztos, noha ez békésebb téma, hogy két japán banknál eső- és vihar elleni biztosítást köthetnek a stadionok közelében lévő szállodák, éttermek, és egyéb idegenforgalommal vagy kereskedelemmel foglalkozó üzletek. Ha több napon keresztül esik az eső, kártérítést kapnak a tulajdonosok.

A teremben többen is megmosolyogták az információt.

- Nálunk ez nem lenne jó üzlet – mondta Dongcsul ezredes. – A meteorológusok máris azzal riogatnak, hogy június közepétől erős esőzések várhatók a félszigeten. Az ítéletidő alaposan tönkre teheti az egész rendezvényt. És hasonló biztosítási lehetőségek esetén csődbe vinné a biztosítókat.

- Reméljük, a meteorológusok ezúttal is messze járnak a valóságtól – a szellemesség ezúttal nem Kodzótól, hanem Csa úrtól származott.

- Még mondanék néhány szót a rendezéssel kapcsolatosan én is – folytatta a derütség után Macusawa. – A FIFA, mint önök is hallhatták, épp az elmúlt hétvégén jelentette be, hogy nálunk már minden jegy elkel valamennyi mérkőzésre. Úgy tudom, önöknél még nem ilyen jó a helyzet – nézett a japán Csa úrra.

- Jól tudja – felelt kurtán amaz. – Úgy látszik, gyengébbek a marketingeseink. Mindenki nevetett.

- Majd átküldjük a mieinket – viccelt Macusawa. – A feketepiac éppen ezért várhatóan hamarosan nagyüzemben kezd dolgozni. A rendőrség erre is felkészült, de a csalásokat sajnos nehéz kizárni. Egy-egy nagyobb érdeklődésre számot tartó meccsre akár több ezer dollárért is kínálhatják majd a jegyeket. Van egy listánk azokról a személyekről, akik ellen már folyt eljárás hasonló ügyekben, de az újonnan feltűnő üzéreket mi sem ismerhetjük. De térjünk vissza a rendezvényre... Japánban három repülőgép áll majd a csapatok rendelkezésére. Csak a rend kedvéért én is elsorolom a nálunk játszó „vendégországokat”: Anglia, Argentína, Belgium, Ecuador, Horvátország, Írország, Kamerun, Mexikó, Németország, Nigéria, Olaszország, Svédország, Szaúd-Arábia, Tunézia. Kihagytam valakit?

- Oroszországot – felelt Kodzo azonnal.

- Valóban, elnézést – szabadkozott Macusawa. – Pedig csoport-ellenfeleink. Június kilencedikén találkozunk velük Yokohamában – a japán olyannyira személyes ügynek tekintette a labdarúgást, és munkája mellette a hazai csapat sikerét, hogy többes szám első személyben emlegette a felkelő nap országának nemzeti tizenegyt. – Yokohama ad majd otthont az utolsó napon, azaz június 30-án a döntőnek. Ha gondolják az urak, munkán kívül rendezhetünk egy kis játékot. A megbeszélést követően úgyis együtt ebédelünk, ha van hozzá kedvük, mindenki leírja egy papírra, szerinte melyik két csapat játssza majd a döntőt. Meglátjuk, ki a legjobb tippelő közülünk.

Mindannyian jó gondolatnak tartották az ötletet. Kodzo máris tudta, hogy Franciaország-Portugália lehet a két csapat, akik azon az esten a trófeáért küzdenek majd. Pedig szerette volna, ha az egyik Japán lenne, de nem akart elszakadni a józan realitások talajáról.

- Még egy gondolat a közlekedéssel kapcsolatban: Oszaka és a dél-koreai Puszan között újraindítjuk a kilenc éve megszüntetett hajójáratot. Tízennyolc óras út, de elképzelhető, hogy kirándulás gyanánt sokan igénybe veszik majd. További, turistákat érintő fontosabb intézkedések is születnek még. A nagyobb múzeumok ingyenessé válnak a világbajnokság idejére. Ezzel a művelődésügyi minisztérium szeretné sokak számára megismerhetővé tenni hazánk kultúráját. Néhány nagyobb városban ingyenes éjszakai pihenőhelyeket alakítunk ki középületekben és sportcsarnokokban azon szurkolók számára, akik esetleg szállás nélkül maradnának valami miatt. Sokaknak nem fog tetszeni, de mint ismeretes, Japánban elég nagy a bizalmatlanság a hitelkártyákkal szemben. Különösen a külföldi hitelkártyákkal van ez így. A kiadásra kerülő közleményben erre is figyelmeztetjük az ide érkezőket. Tehát azt fogjuk javasolni, mindenki tartson magánál megfelelő mennyiségű készpénzt, nehogy kellemetlen helyzetbe kerüljön valahol. Tudom, ezek apróságnak tűnő dolgok, de úgy érzem elég fontosak ahhoz, hogy ne hagyassuk őket figyelmen kívül. A mobiltelefon-szolgáltató cégek tartanak a hálózatok jelentős túlterheltségétől, ami miatt elképzelhető, hogy korlátozásokat vezetnek majd be.

- Természetesen ez nem érinti a biztonsággal foglalkozó embereket, valamint a rendezvény lebonyolításában részt vevő személyeket, hiszen ők teljesen más frekvenciát használnak majd – tette hozzá Todaki.

Az értekezlet nem sokkal később véget ért, Kodzo, mielőtt haza indult volna, még együtt ebédelt a többiekkel. Arra a bizonyos papírra pedig felírta a két csapat nevét, és egy elképzelt eredményt. Kettő-egy arányú francia győzelmet várt.

2002. április 15. hétfő, 11 óra 14 perc (helyi idő)
Lyon, Franciaország

A váróteremben csak hárman voltak. Egy középkorú asszony hatalmas kötéssel a bal csuklóján, egy fiatal férfi, aki az imént ült le a fal melletti székek egyikére, és Bernard Lesseux.

Az asszony nagyokat sóhajtozott, és percenként többször is az órájára nézett, a fiatal férfi nagyjából ugyanennyi időközönként fújta az orrát egy erősen gyűrött, és kétes tisztaságú zsebkendőbe. A levegőben fertőtlenítő szaga terjengett, a

folyosó és a váró halványzöld köve itt-ott nedves volt még az iménti felmosástól. Odakintről néha behallatszott az utcában elhúzó autók zaja. Bernard úr nem szeretett ide járni. Nem szerette, ha megmondják neki, mit tehet, és mit nem. Az orvosa pedig ilyen volt. Állandóan hosszasan beszélt neki arról, mi jó neki, és mi nem. Mintha ő maga nem tudná eldönteni. Mielőtt nyugdíjba ment volna, főnöke is így bánt vele. A kerületi postahivatal kézbesítő osztályán nap mint nap hallgathatta annak tanácsait – amiket persze csak a legritkább esetben fogadott meg. Már alig várta, hogy elérje a korhatárt, ami után többé nem kellett bemennie, és nem kellett engedelmeskednie. Bernard úr sokakat ismert, akik panaszkodtak a nyugdíjazás után, hogy nem tudnak mihez kezdeni magukkal. Ő egyáltalán nem ilyen volt. Élvezte a szabadságot, élvezte, hogy ezután nem kell többé mások parancsait eltűrnie. Fiatalabb korában más volt. Főleg a katonaságnál. Egyedül ott fogadta el az utasításokat feltétel nélkül. A postahivatalnál már voltak fenntartásai. A hivatal vezetője állandóan hívatta magához, és állandó vitáik voltak egymással, de az utolsó években már ráhagyott az öregre mindent. Tudta, hamarosan úgymint nyugdíjba megy, és akkor béke lesz végre az osztályon.

Kinyílt az egyik orvosi szoba ajtaja, fehér köpenyes fiatal asszisztensnő nézett ki rajta.

- Duffierre asszony, legyen szíves! – intett a bekötött kezű nőnek, majd amikor észrevette az öregurat, őszinte kedvességgel rámosolygott. – Á, Bernard úr, üdvözlöm! Csakhogy itt van!

- De nem sokáig! – csattant fel az öreg. – Rögtön hazamegyek. Már vagy fél órája ülök itt. Mit csinálnak maguk odabent? Csak lopják itt a napot az állam pénzén.

- Ugyan már, Bernard úr, nagyon sok a munka! – az asszisztensnő kedvességét nem lehetett egykönnyen semmivé foszlatni. Hozzászólt már a zsémbes öregurakhoz és öregasszonyokhoz. Szerencsére nem volt belőlük sok, de Bernard úr közülük is messze kirítt. – De hamarosan ön következik. Csak kicseréljük Duffierre asszony kötését, és máris jöhet.

- Csak igyekezzenek! – morogta az öreg.

Szűk negyedórával később valóban Bernard úr mehetett be az orvoshoz. A negyvenes éveinek végén járó, lassan pocakosodni kezdő, bajszos doktor szintén barátságosan üdvözölte az öregurat. Hellyel kínálta, majd a dossziéjából elővette a leleteket.

- Bizony a szívével gondok lehetnek, ha nem vigyáz, kedves Bernard úr!

- Ugyan már, fiacskám, semmi baja az én ketyegőmnek! – legyintett az öreg. Amióta csak ismerte, fiacskámnak hívta az orvosát. A korkülönbség alapján ezt nyugodtan meg is tehetted, és a doktort sem zavarta ez a megszólítás.

- Ezt azért nem szabad ilyen könnyelműen venni. Kerülni kellene a zsíros ételeket. Többet kellene sétálnia a parkban, és azt a teát, amit legutóbb javasoltam, rendszeresen kellene fogyasztani. Az izgalmakat pedig e kellene felejtene. Ne veszekedjen állandóan a szomszédokkal, nem nekik árt vele, hanem magának!

- Maga is csak tanácsokat adogat itt nekem, ahelyett, hogy a betegeket gyógyítaná, fiacskám! Pedig magát még kedvelném is, ha nem akarná állandóan megszabni, mit ehetek, meg mit nem. Mit igyak, mit csináljak... Egyformák maguk mind.

Az orvos jobbnak látta, ha mihamarabb végez páciensével, úgysem tud eredményt elérni nála. Erőszakkal senkit nem lehet rávenni, hogy változtasson az életmódján a saját jól felfogott érdekében. Különösen egy nyolcvanhoz közel járó, makacs öregúr esetében van ez így. Az orvostudomány még nem talált megfelelő kezelési módozatot hasonló problémákra.

- Felírtam egy valamivel erősebb gyógyszert, mert a leletei alapján ez javallott. Ne feledjen minden nap kettőt bevenni belőle! Ettől aludni is jobban fog, és a keringési zavaroknak is enyhülniük kellene. Amennyiben valami probléma adódna, telefonáljon bátran!

Az öregúr elvette a kiállított vényt, és a zsebébe süllyesztette. Még tett néhány morgolódo megjegyzést, amikor kilépett az orvosi szobából, de a doktor és az asszisztensnő nem vette őket személyes sértésnek. Csak abban bízhattak, hogy öregkorukra ők nem válnak hasonlóan elviselhetetlen emberré.

2002. április 16. kedd, 0 óra 02 perc (helyi idő)
Szentpétervár, Oroszország

Az ezüstsínű Mercedes kifordult a mellékutcából, az éjszakai bár villódzó neonfényei elmaradtak mögötte. A kanyar után már a visszapillantó tükörben sem látszottak. A Néva fekete semmiként hömpölygött medrében, felszínén

lassú táncot jártak a város fényei. A karcsú hidak úgy kapaszkodtak a két partba, akár egy tornász kifeszített karjai a gyűrűn bemutatott gyakorlat közben. Serbazsev kibontott pezsgővel a kezében ült a hátsó ülésen, és egy harminckilenc évvel fiatalabb, hamvas bőrű szőke lány meztelen melleit csókolgatta. Natasa nagyokat nevetett közben, és megpaskolta a pocakosodó férfi kopasz koponyáját. Néha elvette tőle az üveget, és cuppantva meghúzta annak tartalmát. Azután gondolt egyet, és néhány cseppet a mellére locsolt a gyöngyöző italból.

- Nehogy leöntsd nekem a bőrlést! – hörögte a férfi elfúló hangon, de a következő pillanatban ismét belefeledkezett a telt női idomokba. A lány ezen is csak nevetett, és mintha csak olaj lett volna a tűzre az iménti figyelmeztetés, ismét kilötytintette a pezsgőt. Ezúttal Serbazsev fejére is került belőle.

- Látom, rossz vagy! – lihegte a férfi. – Meg kell, hogy büntesselek! – azzal szétfeszítette Natasa combjait, és tenyerét becsúsztatta azok tövébe. A lány kéjesen felsikoltott.

A sofőr nem reagált a mögüle érkező hangokra. Hozzászokott már, hogy főnöke esténként ehhez hasonló multságokat rendez a luxuslimuzin hátsó ülésén. Olykor két vagy három lányt is magával hozott, hogy hazaérve a lakásán folytassák a hancúrozást. A belső tükörben csak néha vetett egy-egy kíváncsi pillantást a kezdődő orgiákra, de mivel félt, hogy tekintete találkozik Serbazsevével, aki leskelődése miatt nem egyszer tett gúnyos megjegyzéseket, inkább lemondott erről az apró örömről. Pedig szentül meg volt győződve róla, hogy itt egész Oroszország leghelyesebb lányarcait, legszebb melleit, és legtökéletesebb női testeit veheti szemügyre, ha csak másodpercekre is. Szeretett volna Serbazsev helyében lenni, de kettőjük anyagi helyzete oly távol állt egymástól, mint Murmanszk Vlagyivosztoktól. Vagy még annál is messzebb. És míg a két város közti távolság legyőzhető volt vonattal, hajóval, repülővel, vagy bármivel, arra csekélyke remény sem mutatkozott, hogy valaha ő is olyan gazdaggá válik majd, mint főnöke. Pedig panaszra nem lehetett oka, a fizetése többszöröse volt az orosz átlagkeresetnek, nem kellett nélkülöznie semmiben. Igaz, munkaideje szinte a nap huszonnégy óráját kitöltötte, mert minden pillanatban útra készen kellett állnia, a létbiztonság megért ennyi áldozatot.

Csak a vezetésre koncentrált, igyekezett nem túl gyorsan, és nem túl lassan hajtani. Nehéz volt eltalálni a megfelelő tempót az „Úgy mész, mint egy beteg

csiga” és a „Lassíts már, mert kilötyög a pezsgő” megjegyzések között. Amikor a villanegyed felé vezető útra kanyarodott, még nem sejtette, hogy legnagyobb bánatára ezen az áprilisi éjszakán egyszerre lesz munkanélkülivé, és nyomorékká is.

Serbazsev nagyon gazdaggá vált az elmúlt tizenöt év alatt. Persze vagyona nem az égből hullott az ölébe, tett is azért, hogy ötvennyolc éves korára olyan anyagi szintre érkezzon, hogy boldog nyugdíjas éveinek minden estjét más-más fiatal nő karjaiban élvezhesse. Ráadásul a pezsgő és a nő nem is került sokba. A kocsijával drágább volt, de ha úgy tartaná kedve, tíz ilyen is vásárolhatott volna. Két gyára, nyolc elit klubja, oroszországszerte huszonnégy háza, titkos, ám tetemes bankszámlája, három elvált felesége, és öt nagykorú gyermeke volt. Ha valaki megkérdezné tőle, mi a receptje annak, hogy valaki ilyen gazdaggá váljék, talán egyszerű választ adhatott volna rá. Jó időben, jó helyen lenni, ügyesen kihasználni a lehetőségeket, kapcsolatokat ápolni politikussal és a maffiával, elvenni – bármi áron –, amit lehetséges. De senki nem kérdezte meg tőle. Még az a vizsgálóbíró sem, aki bizonyítékok hiányában ugyan kénytelen kellett felmentette egy zsarolási ügy kapcsán, egy héttel később mégis holtan találták a Varsói pályaudvar közelében. Három golyót kapott a szívébe – hogy kitől, azt tudni nem, csak sejteni lehetett. A végzet azonban mindenkit elér egyszer, ha tetszik neki, ha nem.

A Mercedes lassított az enyhe emelkedőn. Nem mintha motorjának teljesítménye nem bírta volna a nagyobb tempót, de már közel volt a ház, ahová befordulni készült. A vörösen felizzó féklámpák fényei mintha csak jelzéseként szolgáltak volna a közelben megbúvó embereknek. A környék meglevenedett.

Serbazsev a hátsó ülés előtt térdepelt, a kocsi bűven volt hely erre. Nyelve mélyen fúródott a szőke lány szeméremajkai közé, Natasa combjai a vállain pihentek, amikor a megerősített lökhárítóval felszerelt kisbusz hatalmas gázzal belerohant hátulról. Az ütközés után sem fékezett, toltta maga előtt a limuzint a nyitott kapun át a villa udvarának belsejéig.

Serbazsev bármennyire is megszedült a pezsgőtől és a frissen felfedezett női testrésztől és illatától, rögtön tudta, hogy nem véletlen baleset történt. Azonnal kijózanodva a pisztolyáért kapott, és természetét, valamint korát meghazudtolva vetődött ki a Mercedesből. Vaktában kezdett lövöldözni a

kisbuszra, de ha tudta volna, milyen túlerővel kerül szembe, kétszer is meggondolta volna, tanúsítson-e ellenállást.

A szentpétervári rendőrkapitányság különleges egységének emberei tizenhat másodperc alatt hajtották végre az akciót. A limuzinba hátulról belerohanó kisbuszon kívül még négy rendőrautó, és egy mentőautó érkezett a helyszínre azonnal. Ők is a közelben várakoztak, csakúgy, mint azok a fekete öltözetet, golyóálló mellényt, és sisakot viselő kommandósok, akik előzőlötték a kertet. Mivel Serbazsev tüzet nyitott, nekik sem kellett több, azonnal visszalöttek. A Mercedest golyók lyuggatták minden irányból. Natasa fejlövést kapott, azonnal meghalt. A sofőrnek mindkét térdét darabokra szaggatták a lövedékek, lábait még az éjszaka folyamán amputálni kellett. Főnöke bal vállát, és koponyáját érte találat, de az utóbbi golyó éppen csak súrolta, így sérülése nem volt életveszélyes. A villa épületéből kirohanó két testőr egyetlen lövést sem adott le, inkább magukat adták meg, amikor pillanatok alatt felmérték esélyeiket. A gyors helyzetfelismerés az életüket mentette meg. Ha Serbazsev is azonnal átlátta volna a helyzetet, Natasa nem hal meg, sofőrje pedig nem lesz hátrálévő életére tolokocsihoz kötve.

Alex beindította a motort, és elhajtott a villanegyedből. Két napja követte mindenhová az egykori KGB-tisztet, Serbazsvet. Neve azon a floppy lemezen szerepelt, amelyet néhány napja Minszkben kapott egy ugyancsak volt KGB-stől. A nevek mellett számos olyan bizonyíték is szerepelt a fájlok tartalmában, amelyek birtokában a tábornok már intézkedhetett hivatalosan is.

Tulajdonképpen nem lett volna szükség rá, hogy Szentpétervárra utazzék, de más szálak is vezettek ide, amelynek felgöngyölítésére a közeljövőben kerülhet sor. A minszki informátor rengeteg segítséget nyújtott neki az adatok átadásával. Évek munkája kapott új értelmezést, sok olyan név vált ismertté számára, akiknek sosem jutott volna a nyomára – vagy legalábbis nagyon nehezen. Egykori KGB-sek, vezető beosztású katonák, helyőrségparancsnokok, laktanyák. Helyszínek, időpontok, tények, összefüggések. A lemez kincset ért. Alex eddig sok embernek fizetett sokmindenért a világon Pakisztántól Ciprusig, Litvániától Mozambikig, de ez utóbbi információk értéke messze felülmúlta az addigiakat.

Azt Alex sem hitte volna, hogy ezúttal olyan mélyre ásott, és olyan veszélyes helyre nyúlt, amely még főnöke életét is veszélybe sodorta. Erre csak akkor ébredt rá, amikor egy nappal később megtudta, hogy az éjszaka elfogott

Serbazsev még a hajnalt sem érte meg a fogdában. Cellájában felakasztva találták. Háta mögött összebilincselte kezei kizárták az öngyilkosság lehetőségét, a tettes pedig csak olyasvalaki lehetett, aki kitűnő rendőrségi kapcsolatokkal kellett hogy rendelkezzen.

2002. április 16. kedd, 10 óra 22 perc (helyi idő)
Moszkva, Oroszország

A stúdióban három széket helyeztek el a kellékesek, de nem tettek eljűk asztalt. A világosítók megkértek egy kollégát, egymás után üljön le mindhárom székre, hogy beállíthassák a fényeket. Ezzel egy időben az operatőrök is készítettek néhány próbafelvételt. A vágó már a pult mögött szorgoskodott, egy asszisztens pedig a kábeleket igazgatta el úgy, hogy ne lógjanak bele a képbe.

A háttérrel monoton kék fal alkotta, a stúdióban erre keverik rá a műsor digitális logóját, amelyet csak a végleges felvételen lehet látni, itt előben nem. A világon a legtöbb stúdióban ezzel a módszerrel dolgoznak a tévések, elég, ha számítógépen elkészítik az illusztrációkat, jelentősen csökkentve ezáltal a költségeket. Így nem kell minden adáshoz új és új díszletet építeni.

Vlagyimir csak néhány perccel érkezett korábban, mint az amerikai terrorista szakértő, és az Orosz Labdarúgó Szövetség elnök-helyettese.

Henry Hamilton őszülő hajú, ötvennyolc éves férfi volt. Vastag száműveget, fehér inget, nyakkendő és v-nyakú pulóvert viselt. Az elnök-helyettes, Szergej Borcsuk igazi szláv vonásokkal bírt. Ugyancsak őszülő haját rövidre nyírva hordta, kék szemei szinte világítottak arcából. A hatalmas termetű ember inkább sportos volt, mint túlsúlyos.

Röviden üdvözölték egymást, és bemutatkoztak, majd hagyták, hogy a technikusok bemikrofonozzák őket. Vlagyimir a jobb oldalon foglalt helyet, vele kissé szemben a két vendég.

- Figyelem, azonnal kezdünk! – hallatszott a rendező hangja a stúdióból. – Három, kettő, egy, és rajta!

Vlagyimir barátságos mosollyal kezdte meg a műsort, a rá irányuló kamera vörös jelzőfénye kigyúlt.

- Üdvözlöm a Sport és más című műsorunk nézőit! Aki úgy döntöttek, hogy ma este is velünk maradnak – Vlagyimir tudta, hogy az adás két nappal később, este tizenegy óra után kerül majd képernyőre –, érdekesnek ígérkező beszélgetést láthatnak két meghívott vendégünkkel. Az Egyesült Államok ellen tavaly szeptemberben elkövetett véres terrortámadás után automatikusan felvetődik a kérdés, kell-e tartania a világnak újabb hasonló cselekménytől? A közelgő labdarúgó világbajnokság, amelyen harminckét ország sportolói, köztük az orosz labdarúgó válogatott, vesznek részt, különös hangsúlyt ad ennek. Vajon biztonságban vannak-e a rést vevők, és az eseményre ellátogató turisták? Nem is beszélve a helyi lakosokról, a japán és koreai állampolgárok millióiról. Először is bemutatnám a stúdióbeszélgetés mai vendégeit: Henry Hamilton urat az Egyesült Államokból, aki hazájában ismert író, valamint elismert terrorista szakértő is – a kamera most őt vette, az amerikai mosolyogva biccentett. – Valamint Szergej Borcsuk urat, az Orosz Labdarúgó Szövetség elnök-helyettesét, akit bizonyára már sokan ismernek nézőink közül. – Ezúttal a harmadik kamera vörös fénye világított, most a sportvezetőt vette az aktuális operatőr.

- Hamilton úr, ön amerikai, mégis kiválóan beszél oroszul. Azon tévénézők kedvéért, akik most látják önt először, mondana néhány szót magáról?

- Természetesen – felelt az amerikai oroszul. Némi akcentus hallható volt a kiejtésében, de ez nem hatott zavarólag, ettől még tökéletesen lehetett érteni minden szavát. – Üdvözlöm én is a nézőket! Máris zavarba hozott, riporter úr, ritkán szoktam magamról beszélni. Nem is tudom, mivel kezdjem.

- Kezdjük a nyelvvel...

- Néhány évvel ezelőtt eltöltöttem pár hónapot a moszkvai amerikai nagykövetségen, majd tudósítóként dolgoztam a csecsenföldi háború idején. Innen a nyelvtudásom.

- Az angolon és az oroszon kívül beszél még valamilyen nyelven?

- Arabul, lengyelül egész jól, franciául és németül keveset.

- Lengyelül? – lepődött meg Vlagyimir.

- Az első feleségem lengyel volt, rövid ideig Varsóban is éltem.

- Így már érthető – mosolygott a műsorvezető. – Ön író, és terrorista szakértő. Melyik inkább, és van-e köze a kettőnek egymáshoz.

- A kérdésen magam sem gondolkodtam eddig igazán. A két dolog, úgy érzem, összefügg. Egyrészt az írói kíváncsiságom hajtott mindig afelé, hogy egyre

többet és többet tudjak meg a témáról, másrészt a témáról szerzett információk is közrejátszottak abban, hogy könyveket írtam a terrorizmusról.

- Másik vendégünk felé fordulok – folytatta Vlagyimir, miközben Borcsukra nézett.

- Milyen a hangulat a válogatott háza táján, szóba kerül-e a politika, azon belül is a terrorizmus? Tartanak-e a játékosok valamitől a nyári játékokon?

- Én is tisztelettel üdvözlöm a nézőket! – kezdte a sportvezető. – Úgy vélem, nem félnek a játékosok. Igazából nem beszélgettünk ilyesmiről a fiúkkal. Minden energiánkat a világbajnokságra való felkészülés köti le, valamennyien óriási lelkesedéssel várjuk a júniust. De azt gondolom, ez így helyes, nem hiszem, hogy azzal kellene foglalkoznunk, mi lesz, ha történik valami. Biztos vagyok benne, és szerintem a játékosok is azon a véleményen vannak, hogy mindenkinek az a kötelessége, hogy végezze a maga dolgát legjobb tudása szerint. A szervezők nyilván mindent megtesznek annak érdekében, hogy az események fennakadás nélkül, rendben zajlódjanak le. A biztonság miatt tehát nem aggódunk, bízunk a japánokban. Merthogy a mi csoportunk küzdelmei Japánban zajlanak majd. Éppen a házigazdával vagyunk egy csoportban.

- Lehet, hogy rossz példát hozok elő, de tudjuk, hogy húsz évvel ezelőtt volt két olimpia is, amelyre sok ország sportolóit éppen a biztonságuk miatti aggodalom végett nem engedték részt venni a delegáló országok. Moszkvára és Los Angelesre gondolok. Hozzánk az amerikai sportolók nem utaztak, a mieink meg Amerikába nem utazhattak.

- A példa valóban rossz – felelt a sportvezető. – Mindannyian tudjuk, hogy 1980-ban és 1984-ben szó sem volt arról, hogy bárki is veszélyben lett volna. Politikai döntés született, ezért nem vehettek részt a sportolók részben az egyik, részben a másik ötkarikás játékokon. Sajnálatos dolog, amikor a politika beleszól a sportba, húsz évvel ezelőtt is ez történt. Mindenesetre azt gondolom, hogy a világ nagyot változott azóta, ilyesmi manapság nem fordulhat elő, hogy demokratikus országok vezetői politikai okokból eltiltják versenyzőiket valamelyik világversenyről. Ez ma már nonszensz.

- Ha már a politika és a sport kapcsolatánál és veszélyeinél tartunk – vette vissza a szót Vlagyimir –, van-e valamilyen realitása egy esetleges terrortámadásnak Japánban vagy Koreában? De el is vonatkoztathatunk a labdarúgástól, hiszen két év múlva ismét olimpia lesz, ezúttal Athénben.

- Nem akarok riogatni senkit – kezdte Hamilton –, de sajnos azt kell mondjam, van. Tudom, ez a kijelentés most nem fogja növelni a népszerűségemet, főleg a japán és a koreai szervezők körében, már ha nézik az orosz tévé adását, de a legrosszabb az, ha tudunk valaminek a létezéséről, mégis elhallgatjuk. Ilyen a terrorizmus is. Attól, hogy nem beszélünk róla, még sajnos létezik. Nem az a bátorság, ha kikerüljük a témát, hanem az, ha szembenézünk vele. A világ attól még nem változik meg, mert valamiről úgy gondoljuk, hogy nem a mi felelősségünk. Természetesen nem szabad a másik végtelbe sem kerülni. Nem annyira szabad félni, sőt egyáltalán nem szabad félni, hogy azt mondjuk egy ilyen sportesemény kapcsán, hogy inkább nem rendezzük meg, vagy inkább nem veszünk részt rajta, mert esetleg rossz történhet. Ez szerintem sokkal rosszabb lenne bármi rossznál. Ha így gondolkodna az emberiség, az erőszak máris győzedelmeskedik, a terroristák máris elérték céljukat.

- Bocsánat, hogy félbeszakítom – szólta Vlagyimir, és Borcsukhoz fordult. – Ön is egyetért ezzel, elnök-helyettes úr?

- Teljes mértékben – bólogatott a férfi. – A világnak semmiféleképpen nem szabad megfutamodnia a fenyegetések hatására. Természetesen ezzel nem azt akarom mondani, ha tudjuk, hogy egy repülőgép fel fog robbanni, vagy egy stadion ellen merényletet fognak elkövetni, akkor is fel kell ülni rá, vagy ki kell menni meccset játszani. Vannak józan mérlegelési lehetőségek. Az élet veszélyes üzem. Bármikor elüthet minket egy autó, és egy repülőgép sajnos akkor is lezuhanhat, ha nem robban rajta bomba. Hibázik a pilóta, vagy meghibásodik valami. Ha így gondolkodnánk, már élnünk sem lenne érdemes, nap mint nap rettegnünk kellene. Bízunk kell önmagunkban, és bízunk kell egymásban. Csak az imént mondottakat tudom ismételni: mindenkinek végeznie kell a saját munkáját. A focistáknak az a kötelességük, hogy játsszanak, a biztonságiaknak az, hogy vigyázzanak rájuk, a közönségnek meg az, hogy drukkoljon! És még valami: alapjában véve hiszek abban, hogy az emberek többsége jó. Ha attól kellene tartani, hogy a szurkolók közt minden második emberről feltételezhető, hogy kézigránátot hajít be egy neki tetsző pillanatban, akkor nem küldenénk pályára a játékosokat. De akkor a világ is másmilyen lenne. Az emberek már az utcán halomra lődöznék egymást. Tehát a jelentős többség normális gondolkodású ember, aki nem akar lelőni, felrobbantani, lekasabolni senkit. Nagyon kicsi az a hányad, akire az jellemző,

hogy ilyen cselekedetre ragadtatná el magát. És nem szabad, hogy megfélemlíthessenek minket.

- Örülök, hogy szóba került a többség és a kisebbség – folytatta Vlagyimir az iménti gondolatmenetet. – Lehet-e tudni, hogy a világon ma hány terrorszervezet létezik, és hány olyan ember van, akik ezeknek a szervezeteknek a berkein belül képesek arra, hogy valami szörnyű cselekményt hajtsanak végre?

- A kérdés nem ilyen egyszerű – felelt a szakértő. – Muszáj több részre bontanunk ezt a dolgot. Léteznek azok az emberek, akik ismertek a világon. Ide sorolhatjuk Oszama bin Ladent, régebben Abu Nidalt, Carlost. Politikusok, elsősorban amerikai politikusok, sokszor ide sorolják a líbiai Kadhafit, az iraki Szaddam Husszeint. Sőt, izraeli részről a palesztin Arafatot is. Közben mindannyian tudjuk, hogy bin Laden vagy Szaddam sosem fog bombát szerelni a testére, csak hogy valahol felrobbantson egy buszt vagy egy szállodát. Esetükben inkább az elv veszélyes, amit képviselnek. Hozzátennem, hogy Arafatot én nem tartom terroristának, de biztosan nem vagyok egyedül ezzel. A másik réteg a névtelen tömegek, akiknek a számát lehetetlen megsaccolni. Sokan vannak, és főleg azokban az országokban élnek, ahol a nyomor és a vallás által fanatizálható a lakosság. Ahol nincs demokrácia. A harmadik réteg és a második réteg tulajdonképpen ugyanaz. Csak az egyik csoportba azok sorolhatók, akik akár holnap elkövethetnek valamit, mert már most azon a szinten vannak, hogy hajlandók és képesek rá. A másik csoportba pedig azokat sorolom, akik a jövőben válhatnak potenciális terroristává, hogy így fejezzem ki magam.

- Lehet-e tenni, s ha igen, akkor mit, ezek ellen?

- A világ, és azon belül a nagyhatalmak felelőssége óriási. Annak ellenére, hogy amerikai vagyok, nem értek feltétlenül egyet azzal a politikával, amelyet Izrael és az Egyesült Államok folytat jelenleg. Azzal, hogy vélt vagy valós célpontokat bombáznak, vagy semmisítenek meg, nem biztos, hogy elérik a kellő hatást. Sok esetben éppen az ellenkezőjét váltják ki. Ennél sokkalta összetettebb, és hosszadalmasabb megoldást kellene választani. A legfontosabb az lenne, hogy a jelenleg még elmaradott és diktatórikus országokban is demokrácia legyen. A másik hatalmas probléma a szegénység felszámolása lenne ezekben a térségekben. És ez nem megy egyik pillanatról a másikra, évek, évtizedek kellene hozzá.

- Enélkül nincs is esély arra, hogy a terrorista szervezeteket felszámolják?

- Ahhoz, hogy erre a kérdésre válaszoljak, ismét nagyobb rálátást kell mutatnom a terrorizmusra általában. Sokan nem tudják, hogyan működik egy terrorszervezet. Itt nem arról van szó, hogy néhány magányos örvült kitűz a zászlajára mindenfajta célokat, aztán bombákat robbantgatnak itt-ott a világon, esetleg maguk válnak élő bombákká. Azok az emberek, akik öngyilkos merényleteket hajtanak végre, hosszas kiképzésen, és azzal egy időben ugyanilyen agymosáson vesznek részt. A legnagyobb nyomorból jönnek, nincs jövőjük, ezáltal pedig veszténivalójuk. Azáltal, hogy önkéntes halált választanak, sok esetben családtagjaiknak segítenek. A szervezet ugyanis gondoskodik róla, hogy a hősök hozzátartozói rendszeres pénzjuttatásban részesüljenek, ami nem egy esetben az életben maradási jelentheti sokaknak. Emellett szigorú hierarchia működik a szervezeteken belül, és a szervezetek között is. Az akciókhoz pedig elsősorban pénz kell. Sok pénz.

- Bocsánat, hogy ismét közbekérdezek – szabadkozott Vlagyimir –, de egyes feltételezések szerint a szeptemberi World Trade Center elleni akciónak is a pénz volt a fő motívuma. Ön erről könyvet is írt, ha jól emlékszem.

- Mindkettő igaz – bólintott Hamilton mosolyogva. – Könyvet írtam az akció feltételezett lefolyásáról. Dokumentumregény született arról, hogyan történhetett maga a cselekmény, kik vehettek részt benne, mit hogyan csináltak. Abban nincs szó a valódi háttérről, hiszen inkább csak az események szerepelnek benne. Más könyvemben írtam a támadás valódi okairól. Az imént említettem, hogy a pénz a legfontosabb egy-egy terrorszervezetnél. És ne feledjük, hogy a közel-keleten nem egy, hanem több tucat ilyen szervezet létezik. Ráadásul ezek kapcsolatban, majdhogynem szövetségben vannak egymással. Kis akciókhoz kevés pénz kell, nagy akciókhoz sok. A pénzt adományokból szerzik, vagy zsarolással, emberrablással. Ennek számos módja van. Szeptember 11-én új szempont jelent meg a nemzetközi terrorizmus történetében. Pénzt szerezni tőzsdei manipuláció révén. Bin Laden különböző országokban cégek százaival rendelkezik. Ezek rengeteg határidős ügyletet kötöttek hetekkel vagy hónapokkal korábban olyan cégekkel, akik azon a bizonyos napon hatalmas károkat fognak szenvedni. A részvényárak hatalmasat zuhantak, így napi áron, szinte fillérékért vásárolták fel őket. Bin Laden körülbelül hárommilliárd dollárt keresett így, vagyis megháromszorozta addigi vagyonát.

- Ilyen alapon akkor nincs mitől tartani a világbajnokságon – fejtegette logikusnak tűnő módon a műsorvezető. – Hiszen mi haszna lenne ebből bin Ladennek, vagy bárki másnak?

- Ilyen alapon nem. De ne feledjük, hogy a több pénzre éppen az újabb akciók miatt van szükség. Sportolók ellen követtek már el akciót. Emlékszünk még az 1972-es müncheni olimpia izraeli sportolóira. Maradjunk azonban a közelmúltnál! 1994-ben terroristák Párizs fölött akartak egy repülőgépet felrobbantani. Az a szervezet is szoros kapcsolatokat alakított ki bin Laddal. Az akció meghiúsult, mert az Algériában elrabolt géppel le kellett szállniuk Marseilles-ben, ahol francia kommandósok megrohanták őket. És mondhatok még megdöbbentőbb dolgot is. Két évvel korábban, a sidney-i olimpia idején afgán terroristák a várostól mintegy tíz kilométerre lévő kísérleti atomreaktort akarták felrobbantani. Ez túlzott nehézségekbe ütközött volna, ezért felhagytak vele. De nem lehet arra számítani, hogy az ilyen jellegű akciókról lemondanak majd csak azért, mert nem könnyű megvalósítani őket. Gondoljunk csak bele: ha sikerült volna, mi történt volna a sportolókkal, a nézőkkel, és a világváros lakosságával? Csernobilhoz hasonló katasztrófa következett volna be.

- Képes e bármely titkosszolgálat előre jelezni egy készülő merényletet, mondjuk a labdarúgó világbajnokság idejére?

- Erre a kérdésre nem lehet egyértelmű nemmel vagy igennel válaszolni.

- Tehát olyan, mint a lottó? – következtetett Vlagyimir.

- Azért annál valamivel nagyobbak az esélyek – mosolygott az amerikai. – Nem hiába szivárogtak ki olyan információk, hogy a szeptemberi merényletről is tudott a CIA. Abban biztos vagyok, hogy a kulisszák mögötti frontokon is új időszámítás vette kezdetét tavaly szeptemberben. Sokkal komolyabban odafigyelnek mindenre a titkosszolgálatok. Az ellenfél, illetve aki kezdeményez, mindig lépéselőnyben van, de az üldözők mindig ott lihegnek a sarkukban. Tehát lehetünk optimisták.

- Kanyarodjunk vissza egy kicsit a sporthoz – fordult Vlagyimir ismét az elnökhelyetteshez. – Ne adja isten, de tegyük fel, hogy valami történik Japánban. Mit tesz a szövetség akkor?

Borcsuk nagyot sóhajtott, mielőtt válaszolt volna.

- Először is az a kérdés, hogy mi történt. Úgy vélem, alapvető fontosságú, hogy a sportolóinkat biztonságba tudhassuk. Ez az első. Tényleg nem szeretnénk mi sem, hogy bármi megzavarja az eseményt, de ha mégis, az nyilván nem csak

minket, oroszokat érintene, hanem valamennyi nemzet képviselőit. Ilyen esetben pedig úgyis a nemzetközi szövetség dönt majd.

- És ha a nemzetközi szövetség a delegációk vezetőire bízna a döntést?

- Ilyen nem hiszem, hogy előfordulna. Gondoljunk csak bele: a csoportunkban mondjuk a lengyelek és a belgák úgy döntenek, hazamennek, mi meg maradunk a japánokkal. Milyen világbajnokság lenne így a továbbiakban? Ilyen szinten szerintem egységes vélemény alakulhat csak ki. Vagy megy, vagy marad mindenki. Középút nincs.

- Utolsó kérdésem pedig nem az, hogy kinek drukkolnak, hiszen nyilvánvaló. Hamilton úr az amerikaiaknak, Borcsuk úr pedig a mieinknek. De mi várható a végére? Ki jut önök szerint a yokohamai döntőbe? És ki nyeri azt?

A két vendég elgondolkodott egy pillanatra, majd egymásra vártak, hogy melyikük kezdje a tippelést. Hamilton intett Borcsuknak.

- Csak tessék...

- Nem csak azért, mert hivatali kötelességem ezt mondani, de én hiszek a fiainkban. Biztos meglepetést fognak okozni. És lesznek egyéb meglepetések is.

- Cél a döntő? – kérdezett rá a műsorvezető.

- Mint minden csapatnak – mosolygott a sportvezető. – De a realitásoknál maradván... Nem akarok csupán két csapatot kiemelni. Az argentinok és a franciák jók. De jók az olaszok is. Nem lehet tudni. Tovább kell jutnunk, és az egyenes kieséses rendszerben már bármi megtörténhet.

- Akkor inkább így kérdezem: ha az orosz csapat tényleg nagyon jól szerepelne, kit tartana a legkellemebb ellenfélnek?

- Kellemes ellenfél nem létezik. De a portugálok vagy a franciák elviselhetőek lennének. Esetleg a németek. Bár ahogy a mondás tartja, a futball olyan játék, amelyben kétszer tizenegy játékos küzd egymás ellen, és a végén mindig a németek győznek. Remélem, mi rácáfolnánk erre.

- Tehát európai csapat lenne ínyére. És ön? – fordult Vlagyimir az amerikai felé.

- Szerintem olasz-argentin döntő lesz.

- Köszönöm a beszélgetést!

2002. április 17. szerda, 17 óra 50 perc (helyi idő)

Krasznnojarszk, Oroszország

A kormányzóság épülete lassan kiürült. Az irodák dolgozóinak többsége hazament már, csak az esti takarító-műszak alkalmazottai érkeztek most. Alekszandr gondolataiba mélyedve ült az íróasztala mögött. A hadseregben a tábornoki rangig vitte, sosem gondolta volna korábban, hogy később majd politikusként egy asztalnál töltve megy nyugdíjba. Nyugdíj? Hol van az még? Rengeteg munka várt rá mindenütt, tudta, ez sosem fog elfogyni. És amíg akad tennivaló, nem tétlenkedik. Amikor Krasznnojarszk területének kormányzójává választották, dupla felelősséget vállalt magára. Az országos jelentőségű ügyekben továbbra is tevékenyen részt vett – igaz, erről a közvélemény mit sem tudott. Háttérből irányított, a korrupció elleni harcot sosem akarta feladni. Remélte, hogy unokái majd egy egészen más Oroszországban, egy megtisztult, demokratikus értékeket valló társadalomban élhetnek és gyarapodhatnak. Ez azonban még nagyon távoli célnak tűnt.

A harcot azon a területen kezdte, amelyet oly jól ismert: a hadseregben, illetve az egykor ott szolgáló tisztek körül, akik hatalmukat felhasználva játszották ki a törvényeket, és gázoltak előre mindenkin át pusztán a saját érdekeiket szem előtt tartva. Mivel ebben a játszmában túl sok volt az érintett, kevesen tudhattak róla. Nem egyszer táncolt pengeélen, veszélyes szerepet vállalt magára. Rendelkezett a legfőbb támogatással, az elnök tudott mindenről. Tudta, ez a támogatás sem elég mindenre, azok, akikkel felvette a harcot, sokkal nagyobb hatalommal is képesek rendelkezni, mint a törvényes államapparátus. Éppen azért, mert fölébük helyezik magukat mindenfajta erkölcsi és alkotmányos normának. Ráadásul a háttérben zajló játszma mellett ott volt a többi hivatalos ügy. Soha egy percig sem feledhette, hogy ő ennek a területnek a kormányzója, és őt nem egyéb munkái alapján, hanem az ezen a poszton végzett tevékenység tükrében bírálják el. Így ennek a feladatának is maradéktalanul meg kellett felelnie – sőt, sokkal jobban, mint a másoknak. Alekszandr gondolatait diszkrét köhintés szakította félbe. A sofőrje állt a nyitott ajtóban.

- Tábornok úr! – ő is így szólította. Ez már szokássá vált mindenütt. – Csak érdeklődnék, hogy...

- Tudom, Szása, tudom... - legyintett Alekszandr. – Mennél már haza.

- Igazán nem sürgetni akarom – folytatta a fiatalember zavartan. Már maga is bánta, hogy türelmetlenül feljött az irodához. Persze a kormányzó amennyire keménykezdő néha, ilyenért sosem bántotta volna embereit.

Mintegy válaszképpen, megszörrent a telefon.

- Na látja, erre a hívásra vártam – mondta Alekszandr, és felvette a kagylót. – Lebegy – mutatkozott be kurtán, majd amikor kiderült, hogy valóban az a hívás, amelyre várt, Szására nézett. – Várjon meg lent, tíz perc múlva a kapunál vagyok!

A sofőr bólintott, és kifelé menet behúzta maga mögött az ajtót.

- Mi a helyzet? – kérdezte a tábornok, amikor végre ismét magára maradt.

- Elkaptuk a fickót – feleltek Szentpétervárról. Az összeköttetéssel gond lehetett, mert kissé mintha zúgott volna a vonal. – A barom rálőtt a kommandósokra, de szerencsére nem tett kárt bennük.

- Sebesült van?

- Csak Serbazsev sofőrje. Az ő lábai teljesen kész vannak. Sajnos egy fiatal nő is meghalt a tűzharcban. Szerintem éppen kamatyolóshoz készültek a kocsiban, mert félig meztelen volt.

- Kíméljen meg a részletektől. A lényeget, ha kérhetném!

- Máris, tábornok úr! Szóval az embereink átkutatták a villát, és lefoglaltak minden iratot, tárgyi bizonyítékot. Ezek értékelése még eltarthat néhány hétig. Sok tanút is ki kell hallgatni, de úgy érzem, most sokkal több, és sokkal kézzelfoghatóbb bizonyítékunk lesz ellene, mint néhány éve.

- Csúnya ügy volt azzal a vizsgálóbíróval. A nyakam rá, hogy Serbazsev keze benne volt a dologban.

- Ez egészen biztos, de bizonyítani akkor sem, és most sem tudtuk, tudjuk. A lényeg, hogy fény derült olyan politikusi és maffia-kapcsolatokra, amelyek egész életre rács mögé juttathatták volna.

- Miért beszél feltételes módban?

- Mert Serbazsevet reggelre felakasztva találták a fogda cellájában.

Alekszandr érezte, hogy elsápad hirtelen. Ez a hír mélyen sokkolta, bár ha józanésszel jobban belegondolt, nem kellett volna, hogy meglepje.

- Tudják, ki tette? – kérdezte kíváncsian, bár a pozitív válaszhoz nem fűzött hiú reményeket.

- Viccel? Természetesen senki nem látott, és nem hallott semmit. Az ügyeletes tisztet kihallgattuk, az eredmény nulla. Valaki nagyon gyorsan megtudhatott

mindent, és nagyon sürgősen állt érdekében, hogy elhallgattassa. Bízunk benne, hogy a lefoglalt papírok és egyéb holmik között találunk használható szálakat. Egyenlőre ennyi. Az embere piszok jó munkát végzett. Megemelem előtte a kalapomat. – Alekszandr tudta, hogy a másik Alexre gondol, az ő különbejáratú kis titkos fegyverére, akit senki nem ismert rajta kívül ebben az országban. Tudtak róla néhányan, de nem ismerték. Amikor neki kezdett dolgozni, ez is kritérium volt. Egyfajta életbiztosítás. – Az ő kiegészítő információi nélkül nem mertünk volna belevágni az akcióba, még így sem, hogy Moszkvából kérték – fejezte be mondanivalóját a férfi.

- Köszönöm! Hívjon, ha van valami fejlemény az ügyben!

A szentpétervári hívó fél hamarabb tette le a kagylót, de egy tizedmásodperccel később mintha még egy halk kattanás hallatszott volna a készülékben. A tábornok eltöprengett ezen. Egy pillanatra újra füléhez emelte a kagylót, de csak a monoton tárcsahangot hallotta benne. Ha a kattanás az, amire gyanakszik, bizony komoly veszélybe kerülhet. Elővigyázatlan lenne?

2002. április 18. csütörtök, 16 óra 38 perc (helyi idő)

Manchester, Nagy-Britannia

A park megtelt étellel ezen a délutánon, a kellemes, tiszta idő kicsalta az embereket a szabadba. Idős úr ült egy padon, arcát a nap felé fordította, behunyta szemmel napozott. Felesége galambokat etetett a közelben, a szürke városi madarak bűgva-gurgulázva merészkedtek közelebb és kapkodták csőrükkel a szétmorzsolts kenyérhéjat a kőről. Egy fiatalasszony babakocsit tolt, a baba nemrég aludt el. Nagyobbik gyereke fürgén ugrált körötte, időnként letépett egy-egy fűszálat, kis tenyerében csokrot formázott a növényekből. Az egyenruhás postás füttyörészve kerekedett végig a parkon át vezető úton, az utolsó utca felé tartott, amely körzetében még hátravolt. Egy kutya megugatta, de szerencsére pórázon volt, így nem iramodhatott a leveleket kihordó férfi után, amaz meg nem foglalkozott vele. Számtalanszor került már kisebb-nagyobb összetűzésbe ilyen-olyan háziállatokkal. Egyszer az egyik harciasabb eb szép darabot szakított ki a nadrágjából.

Danny a munkából hazaérkezve éppen a kaput nyitotta, amikor a postás letámasztotta kerékpárját a kerítés mellett.

- Á, Higgins úr! – ismerte meg az egyenruhás. – Jó, hogy találkozunk, levelet hoztam magának.

- Üdv, Tom! – intett vissza a United egyik vezérszurkolója. – Jó hír, vagy rossz?
- Azt én nem tudhatom. Én csak hordom a leveleket, nem írom őket. – A postás előkereste oldaltáskájából a borítékot, és a kis könyvecskéjét, majd a lezárt írománnyal együtt egy tollat is nyomott Danny kezébe. – Ide kérek egy aláírást! – bökött a kinyitott könyvecske egyik rubrikájára.

Danny, hogy szabaddá tegye kezét, fogai közé vette a kulcsát, és hanyag firkantást kanyarított a megjelölt helyre.

- Köszönöm! – vette vissza a tollat a postás, és máris tovasietett.

Danny megnézte a borítékot. A címzésből ítélve hivatalos iratnak tűnt, és a feladó helyén megjelölt bíróság, és ügyiratszám is ezt a gyanúját látszott igazolni. Már megint mi a fenét akarnak tőlem ezek – morfondírozott magában, és felnyitotta a levelet. Gyorsan átfutotta.

Feladó, cím, ügyiratszám még egyszer, előadó neve, telefonszáma... felszólítás. A városi bíróság veszélyes elemnek ítélte meg futball-huliganizmus szempontjából, és felszólítja, hogy két héten belül ideiglenesen adja le útlevelét, mert a hamarosan megrendezendő labdarúgó világbajnokságon nem kívánatos személynek minősül. Fellebbezéssel élhet egy hónapon belül.

Danny dühösen tépte szét a levelet – évek óta teszi félre a pénzét, hogy kiutazhasson Japánba, de erre vonatkozó ábrándjai most szertefoszlni látszanak.

2002. április 19. péntek, 17 óra 55 perc (helyi idő)

Bakutól délkeletre, Azerbajdzsán

A tengerparti úton csak ritkán húzott el egy-egy teherautó. A nyugati hegyek mögött lenyugodni készülő nap aranyhidat festett a vízre, a hullámok állandó mozgása visszatükrözte a fényeket.

Nenad lehúzódot autójával a padkára, a térképen ezt a pontot jelölte be, itt kellett lebonyolítania a soron következő találkozót. Remélte, ezúttal nagyobb szerencséje lesz, mint legutóbb Pakisztánban. Kiszállt a kocsiból, leült egy közeli sziklára, és rágyújtott. Ritkán dohányzott, és most jól esett elszívni egy szál cigarettát. Az utóbbi hetek eseményei meglehetősen mozgalmasak voltak, ritkán érezhette úgy, hogy nincs veszélyben az élete. Egy héttel korábban kis híján sikeresen csalta csapdába az amerikai titkosszolgálat. Hassan mégsem volt

elég óvatos, elfogták, és csaliként használták, hogy is horogra akadjon. Persze nem ő volt a konkrét célpont, az arab ügyfélkörét próbálták így ritkítani. Volt, akinek az esetében ez sikerült is. Vele nem voltak eléggé elővigyázatosak, és ez egyik ügynökük életébe került. Hassan sem úszta meg a dolgot, vele is végzett, miután kikerült a közvetlen veszélyből.

Mire a cigaretta végére ért, a kanyarban feltűnt egy régi, szovjet gyártmányú katonai dzsip. A közelbe érve a jármű fékezett, majd megállt. A sofőr fiatal katona volt, az autóban maradt. Mellőle tisztí egyenruhát viselő, ötven év körüli, testes férfi szállt ki, és az arcán széles vigyorral indult Nenad felé.

- Zdrásztvuj, barátom! – üdvözölte oroszul. – Bosznia óta nem találkoztunk.

Mi szél hozott erre?

- Lenne egy igen előnyös üzleti ajánlatom a számodra – vágott rögtön a közepébe az európai.

- Kedvelem az előnyös üzleti ajánlatokat. Mennyi pénzről van szó? – telepedett egy közeli sziklára az orosz.

- Nagyon sokról.

- A nagyon sok nekem kevés. Számszerűsítsd, ha lehet!

- Ötvenezer dollár.

Satuhin ezredes kedvelte a számokat. Azok segítségével bármit ki lehetett fejezni, feketén-fehéren megmutatták mindennek az értékét. Bő egy évtizeddel ezelőtt, amikor még a szovjet Vörös Hadsereg tisztje volt, szolgálati éveinek száma szabta meg a váll-lapjára kerülő csillagok számát. Ez utóbbi pedig a fizetését. Ezt persze mindig kevesebbnek ítélte, mint amennyit érdemelt volna. A szükség pedig nagy úr az ember életében. Különösen az ezredes életében. Amikor régebben matematikai egyenletet állított fel az igényeit és a rendelkezésre álló anyagi lehetőségeit illetően, bizony nem tudott egyenlőségelet tenni a két összeg közé. Több megoldás is kínálkozott az egyenlet helyrebillentésére. Alacsonyabbra tehetné volna a mércét, vagyis beérhette volna kevesebb pénzzel is. Ehhez azonban nem volt kedve. Nem csak azért, mert környezetében számtalan példáját látta annak, hogy más sem így cselekszik, hanem mert ismerősöktől és ismeretlenektől függetlenül nem akart rosszabbul élni, mint amennyire megérdemeltnek tartotta. Fiatalon hatalmi ambíciókkal választotta hivatásául a katonai pályát, ám hamarosan rá kellett ébrednie, hogy a becsület ugyan sokat ér erkölcsileg, de anyagilag nem kifizetődő erény. Vagyis csak alacsony számértékkel mérhető. Neki pedig

voltak más erényei is. Mindig jól helyezkedett, mindig tudta, kikkel kell jóban lennie, amikor zűrösebbé váltak az ügyletek, mindig tudta, hogyan hárítsa el a felelősséget, és hogyan találjon megfelelő személyt bűnbaknak.

Az évek során sikerült úgy lavíroznia az aktuális politikai és egyéb szélviharok sűrűjében, hogy ő mindig rejtve maradt, vagyis szélcsendes területen. Hol időben állt tovább, hol maga elé rántott valakit. Ösztönösen érezte, kikkel kell jóban lennie ahhoz, hogy a kamatok vagy a nyereségek nagyobb része mindig az ő zsebébe vándoroljanak. A végtelenségig természetesen nem lehetett folytatni az ügyeskedéseket. Számptalan poszton megfordult, és valahogy mindig úgy kezelte a rá bízott javakat, mintha azok nem a Szovjetunió, hanem az ő tulajdonát képezték. A hadsereget kezdetben dicső életpályának tekintette, de később úgy nézett rá, mintha az saját magánvállalkozása volna, ahol minden csak az ő boldogulásáért létezik. Kiképzőtisztként, majd hadtáposként, később pedig raktár parancsnokként mindig fennállt a veszélye, hogy váratlanul elébe kerül egy banánhéj, amelyen elcsúszhat. És el is csúszott. Természetesen ezt az elcsúszást is úgy kellett tekinteni, akár egy lassított felvételt a moziban: a végzetes lépés és a padlóra kerülés között volt elég ideje arra, hogy közben gondoskodjék arról, hogy puhára essen. És egy olyan ember, aki élete nagyobbik részében banánhéjakon lépdelt, ismeri a módját annak, hogyan kell úgy intéznie mindent, hogy ne üsse meg magát.

Amikor a kilencvenes évek elején lefokozták, és kirúgták a Vörös Hadseregből, már éppen elég tapasztalattal és kapcsolattal rendelkezett ahhoz, hogy ez nemhogy hátrányára, de inkább előnyére váljon. A szétbomló Szovjetunió bizonyos tagköztársaságaiban két kézzel kapkodtak a munkanélkülivé váló tisztékért. Olyan ajánlólevél volt a seregben eltöltött múlt, amely sok helyen biztos jövőt jelentett az egykori tiszteknek. Maffiák, kétes hírű vállalkozások, kisebb államok hadseregei – megannyi lehetőség olyanok számára, akik megtanulták a fegyelmet, értenek egy, s máséhoz, és hajlandók is együttműködni. Azerbajdzsán pedig kapóra jött az egykori szovjet ezredesnek. Az országban a nyolcvanas évek vége óta polgárháború dúlt, a veszteségek egyre jelentősebbé váltak az évek során. A szembenálló felek között nagyhatalmak – köztük Oroszország is – próbáltak közvetíteni. A zűrzavaros időszak kedvezett Satuhinnak, neki mindegy volt, hogy béke van, vagy háború. Nem érdekelte, mennyien halnak meg, mennyien menekülnek el otthonaikból. A felelősség terhe nem az ő vállait nyomta, ő csak boldogult a maga módján. Végezte a

dolgát, és gyűjtögetett. Pénzt, kapcsolatokat, hasznos információkat. Nem létezett számára lehetetlen feladat, elérhetetlen cél. Csecsenföld, Örményország, Bosznia, Azerbajdzsán... Ahol zűr volt, üzlet is akadt kilátásban – és ő felbukkant ezeken a helyeken.

A mostani békeidőben sem állt meg az élet. Katonai tanácsadóként dolgozott Bakuban, és tovább bonyolította saját üzleti ügyeit. Tartalékai kiapadhatatlanok voltak, egykori szovjet, mára orosz kapcsolatai a legalacsonyabb szintektől a legmagasabbakig jobban működtek, mint valaha. Bármit meg tudott venni és bármit el tudott adni – ha volt megfelelő vevő, és volt elég pénz, amiért érdemes volt kockáztatni.

Ötvenezer dollár pedig nem kis összegnek számított. Ennyiért már megérte fáradozni.

A napkorong éppen eltűnt a hegyek mögött, amikor az ezredes visszaült a dzsipbe, és elhajtott. Alig húsz perc alatt megtárgyalták a részleteket. Nenad nem hitte volna, hogy ilyen egyszerű lesz minden. Az oroszoknak a szeme sem rebbent, amikor felsorolta, mire van szüksége. Mintha csak egy piaci bevásárlás előtt diktálta volna le, mi kell a másnapi ebédhez. Ha Nenad ezt előre tudta volna, rögtön Satuhinhoz fordul, és kihagyja a pakisztáni kalandot. Úgy érezte, innentől kezdve egyszerűbbé válnak a dolgok.

2002. április 21. vasárnap, 13 óra 03 perc (helyi idő)

Baku, Azerbajdzsán

A város legelőkelőbb éttermében úgy érezhette magát a betérő vendég, mintha London, Róma, vagy Párizs egyik hasonló színvonalú helyén lenne. Az elegancia és az igényesség színvonala semmiben sem szenvedett hiányt. A pincérek udvariasak voltak, a szakács kitűnően főzött, a kiszolgálás maga volt a tökély. Igaz, hogy az éttermet nem a helyi átlagpolgárok látogatták, sokkal inkább külföldi üzletemberek, akik a városban tárgyaltak, vagy a helyi újgazdagok, akik számára társadalmi rangot jelentett, hogy hol költik el a vasárnapi ebédjüket.

A huszonkét asztalnak mindössze a fele volt foglalt, halk beszédfoszlányok hallatszottak angolul, törökül, azeri és orosz nyelveken. A közel kétmillió

lakosú fővárosban többféle náció keveredett egymással, a globalizáció, ha lassan is, de ebbe a szovjet utódállamba is begyűrűzött lassan.

Nenad a falnál ült. Most is úgy választotta meg a helyet, hogy szemmel tarthasson valamennyi bejáratot, noha ösztönei azt súgták, ezúttal nem kell aggódnia. Fegyvere derekánál lapult, de biztos volt benne, hogy a közeljövőben nem kerül sor a használatára.

A második fogásnál tartott, amikor mobiltelefonja diszkrétan megcsörrent a zsebében. Mindössze néhány szót váltottak a vonal túlsó végén lévő férfival. Nenad egy szalvéta sarkára írt egy hosszú számsort, a szentpétervári bank nevét megjegyezte fejben. A rövid beszélgetés befejeztével nem tette zsebre a telefont, még maga is kezdeményezett egy gyors hívást. A hívott fél Szudánban, egy luxusvillában vette fel a kagylót. Ez a beszélgetés sem tartott tovább fél percnél. Még egy elektronikus levelet kell elküldenie a szokásos címre, és részéről egy időre lezártnak is tekinthető a feladat első fele.

Pozitív visszajelzést kapott, a kért holmik a rendelkezésre állnak, csak a megfelelő összeget kell a megfelelő számlára utalni – először csak az előleget. A többit az áru átadásakor kell majd fizetni.

Nenad elégedett volt mindennel. Az ebéd utolsó falatjai máris kívánatosabbak és ízletesebbek voltak.

2002. április 23. kedd, 15 óra 40 perc (helyi idő)

Volgográd, Oroszország

Az ebédidő jócskán elmúlt már. Alex érezte is az éhséget, megkorduló gyomra egyértelműen jelezte, hogy ideje lenne valami harapnivaló után nézni. Három napja akadt az ezredes nyomára, bár azt nem tudta róla, most éppen melyik hadseregben szolgál, s ha szolgál egyáltalán, milyen rangban van. Az oroszban biztosan nem, mert onnan 1991-ben kirúgták. Előtte azonban lefokozták. Az ezredesi rang inkább már csak megszólításként funkcionált.

Alex megtudott egyet és mást Satuhinról. A minszki informatortól, majd a tábornokon keresztül a KGB utódjától, a Szövetségi Biztonsági Szolgálattól kapott értesülések alapján képet alkothatott a Vörös Hadsereg egykori ezredesének életútjáról. Többek közt tudta, hogy 1949-ben született Krasznodarban. 1974-ben végzett a Moszkvai Katonai Akadémián

kitüntetéssel. A nyolcvanas évek elején Afganisztánban szolgált, s miután hazakerült, szinte évente váltott helyőrséget, az ország különböző részein fordult meg. A hadsereg készleteinek eltűnésével kapcsolatosan többször is gyanúba került, de sosem lehetett egyértelműen bizonyítani az ő felelősségét. Egyetlen olyan eset sem akadt, amikor ne úszta volna meg a vádemelést. Egészen 1991 november 20-ig, amikor Asztrahánban nyoma veszett több teherautónyi lőszernek. A muníció később előkerült, Satuhin csak emiatt, és háborús éveire való tekintettel kerülhette el a börtönt. Bár egyes források szerint már ekkor rendelkezett fontos kapcsolatokkal felsőbb politikai körökben, és ez is befolyásolta az ítéletet. A seregből azonban azonnali hatállyal eltávolították. Akkor kezdődött csak az igazi fellendülés az életében. Az azerbajdzsáni hadsereg tárt karokkal várta a tapasztalt katonát, de a többi déli köztársaságban is felbukkant néha. Oroszországban Volgográdban, Moszkvában és Szentpéterváron jár a legtöbbit. Hogy mivel foglalkozik, senki sem tudja pontosan, de abban egyetértenek az SZBSZ ügynökei is, hogy még mindig üzletel. Katonai felszerelésekkel, járművekkel – mikor miben van lehetőség és fantázia.

Alex az elmúlt három napban mindenhová követte Satuhint, ami nem volt nehéz, mert megérkezése óta nem hagyta el a várost. Most is őt figyelte egy matt színűre fújtvácsövön át, amint a park túloldalán kiszáll egy autóból, és bemegy egy irodaházba. Természetesen civil öltözéket viselt, egyenruhát csak akkor hordott, amikor hivatalosan is katonaként tevékenykedett. Nem orosz földön.

Satuhin másodszor fordult meg az épületben aznap, és Alex szívesen megtudta volna, melyik céggel áll itt kapcsolatban.

Sosem tudhatta, mit hoz a holnap, melyik szál vezet eredményre, mikor mire bukkan. Ez egy ilyen munka volt: megfigyelések, kérdezősködés, kapcsolattartás – és néha életveszély.

Amikor sokadszor is megkordult a gyomra, elhatározta, hogy elszalad egy szendvicserért a közeli élelmiszerboltba. Satuhin legutóbb is negyven percet töltött az irodaházban, Alex remélte, hogy most sem jön ki hamarabb.

2002. április 24. szerda, 15 óra 27 perc (helyi idő)

Maszkat, Omán

Az arab-tábla keleti csücskén, az Ománi-öböl és az Arab-tenger partján elterülő ország nyolcvanötezer lelket számláló központja, amely ugyancsak a tengerparton épült, sosem tartozott a világ nagy fővárosai közé. A XVIII. század közepe óta abszolút monarchiaként létező szultánság a XXI. század elején a környező államokhoz hasonlóan szintén a kőolajtermelésből tartotta fenn magát. Exportjának legjelentősebb célországai Japán, illetve Dél-Korea voltak.

Kis kiterjedése ellenére Maszkat pompája semmiben sem maradt el az arab emírségekbeli Abu-Dzabi, vagy a kuvaiti Kuvaitváros káprázatától. A tengerparton épült luxusszállodák, és hercegi villák, az utcákon járó legkorszerűbb Mercedesek, dzsipek és limuzinok, valamint a kikötőkben horgonyzó méregdrága jacht-csodák mind-mind arról tanúskodtak, hogy kelet mesés gazdagsága nem csupán az Ezeregyéjszaka meséiben létezik.

A hófehér Jaguár, amely lefékezett a tengerparti sétány pálmái alatt sétáló ifjú pár mellett, nem keltett feltűnést. Egy olcsóbb kocsinkább kirítt volna a környezetből.

Egyes és Fatima beültek a légkondicionált járműbe, amely azonnal továbbindult velük. Rövid idő múlva kanyargós mellékutcákon át jutottak a magas kőkerítéssel és biztonsági kamerákkal körülvett földszintes villához. A sofőr távirányítóval nyitotta a nehéz vaskaput – miután a Jaguár keresztülhajtott rajta, az rögvest visszazáródott mögötte.

Az épületegyüttes alatt kialakított parkolóban három másik limuzin állt, a hófehér kocsink melléjük sorolt. A fölötte lévő szintre csillogó kék üvegből csepp alakúra formált lift vitte a most érkezettek – a sofőr lent maradt a garázsban. A Herceg már várta a Kelet-Ázsiából nemrég visszaérkezett embereit. Ebben a környezetben ő is egészen másképp viselkedett, mint egy hónappal korábban a hegyek közt. Ott inkább harcos volt, itt vendégszerető házigazda, aki szívélyes a hozzá betérőkkel. Fatimát és Egyest jéghideg gyümölcslével kínálta, bár a klímaberendezéssel ellátott villában egyiküknek sem volt már melege.

Néhány perccel később előkerült több kötegnyi fénykép, amely koreai és japán épületeket, szállodákat, éttermeket, stadionokat és egyéb létesítményeket ábrázolt. Néhány fotón még a tokiói metró is szerepelt. Az egyikken egy

utasokkal zsúfolt szerelvény érkezett az állomásra – a pillanat emlékébe dermedt utasok, ismeretlen arcok néztek vissza a képről. A képek önmagukban nem keltettek volna feltűnést senki szemében sem. Millió turista készít ezekhez hasonlókat a világ számos nagyvárosában. Róma, New York, Sydney, vagy Peking sem kivétel ez alól. Összességében nézve a jó megfigyelőképességgel rendelkezőknek azonban biztosan feltűnt volna valami. Egyiken sem szerepelt olyan figura, aki vissza-visszatérő motívum lett volna. A turisták, bárhol járnak is a világban, szeretik megörökíttetni magukat a nevezetességeknél. Ki tudja, hány albumban szerepel személyes emlékként az egyiptomi piramisok háttérképe, az Eiffel-torony, a Golden Gate-híd, vagy a Fujiama. Ezeken a fotókon nem mosolygott a kamerába Fatima, és nem integetett barátságos arccal Egyes. Ezek a képek nem ezért készültek. Egy terv részei voltak. A következő napokban térképek, és egyéb fontos információk birtokában válnak majd elvetendő, megfontolandó, vagy kiemelt figyelmet érdemlő stratégiai pontokká, esetleg célokká.

2002. április 25. csütörtök, 07 óra 08 perc (helyi idő)
Krasznójarszk, Oroszország

Amerre a szem ellátott, minden zöldbe borult. A park fái felébredtek tetszhalott állapotukból, az élet úgy parázslott a tájon, mintha sosem lett volna tél, és eztán sosem jönne el. Az ágakon zajongó madarak dalokat loptak a sűrűbe, ezernyi zaj állt össze egyetlen, nagy szimfóniává. A fagyott hó néhány hete múlttá olvadt, a színtelen némaság meleg kavalkáddá érett. Sehol egy jégcsap, sehol egy hóbucka, sehol egy fagyos fürgetegtől megroppanó ág – Szibéria ilyen is tud lenni.

Alekszandr mégiscsak saját lépteit és saját lihegését hallotta. A dobhártyája zakatolva dübörögte agyába szíve lüktetésének ritmusát. A szokásos reggeli futás ilyenkor tavasszal sokkal jobban esett neki, de ebben semmi meglepő nem volt. Az emberi szervezet jobban viseli a normál körülményeket, mint a szélsőségeket. És az áprilisvégi plusz nyolc fok közelebb állt a normálishoz, mint a februári fagy.

A környezet zajai, a madarak koncertje csak akkor jutott el tudatáig, amikor egy tisztáson megállt. Nem szokott pihenni, most sem ez volt a szándéka.

Derekáról lecsatolta a kis bőrtokot, és elővette belőle mobiltelefonját. A szám nem volt a készülékben, azt saját agyának legmélyén őrizte. Pillanatok alatt végigzongorázta a billentyűket, a túlsó végén két csörgés után felvette a hívott fél.

- Jó reggelt! – a tábornok nem mutatkozott be, nem említett nevet. Tudta, hogy Alex a hangjáról is megismeri. – A vonalas készüléken egy ideig nem beszélhetünk, azért hívom így – folytatta azonnal Alekszandr.

- Ennyire súlyos a helyzet?

- Még nem tudom, de jobbnak látom, ha nem kockáztatunk.

- Ebben egyetérték. Éjjel küldtem anyagot a szokásos módon, amint teheti, nézzen utána! Fontos lehet!

A tábornok tudta, hogy Interneten küldött elektronikus levélről van szó, amelyben egy újabb jelentést küldött embere.

- Rendben van, ma utánanézek.

- Igyekeznünk kellene, mert úgy vélem, készülőkben van valami megint. Nevet nem akarok itt mondani, benne van az üzenetben.

- Amit tudok, megteszek. Mikor hívjam ismét?

- Holnap ilyenkor. Most, hogy felgyorsulni látszanak az események, sűrűbben kell beszélünk.

- Ezek szerint az az anyag használható – Alekszandr az Alex által Minszkben szerzett forrásokra gondolt.

- Tudja tábornok, hogy nem vagyok ijedős ember, de az az anyag több, mint félelmetes.

Alex szóban nem tette hozzá, csak gondolatban: a floppy lemez tartalma komoly belpolitikai válságot okozhatna Oroszországban. Ha napvilágot látna, elszabadulna a pokol, fejek hullanának a Kuril-szigetektől Moszkváig, Groznijtől Murmanszkig. És a nagy fővesztésben anarchia lenne úrrá az országon, amely talán az egész világ biztonságát veszélybe sodorná.

Alekszandr hátán végigfutott a hideg. Egyetlen kis tárgy mekkora felfordulást csinálhat. Egy alig tízszer tíz centiméteres műanyag házban megbújó mágneslemez. Röviden elbúcsúzott Alextől, és készülékkel együtt visszacsatolta övére a telefontokot. Amikor továbbindult, látómezejének szélén mintha egy árny mozdult volna a fák között.

A tábornok megtorpant. Először a halk kattanás a telefonban néhány napja, most meg ez. Kezdte úgy érezni magát, mintha egy kémértörténet főhőse lenne.

Lehallgatják a telefonjait? Követik őt mindenhová? Badarság lenne? Képzelete szüleménye? Semmi bizonyíték nincs ezekre. Ugyanakkor a valóság szinte a húsába vajt: hiszen ő alkalmazott egy titkos nyomozót, hogy derítse fel az ellopott, eladott, vagy eltűnt nukleáris fegyvereket. És az a floppy igenis létezett. Kézzelfogható tárgy volt, nem a fantázia szüleménye. A napokban emberek is meghaltak miatta.

Sietve kocogott tovább. Most nem akarta tudni, hogy csak egy szellőtől meghajló ágat, vagy egy embert látott az imént maga mögött. Azt mindenesetre elhatározta, hogy másnap egyik pisztolyát is magával hozza a reggeli kocogáshoz.

2002. április 27. szombat, 15 óra 41 perc (helyi idő)

Köln, Németország

Az autópálya ezen a délutánon nem volt zsúfolt. A hétköznapi forgalomnak csak a töredéke volt tapasztalható. Kamion alig közlekedett, és a személyautókból is kevesebb járt erre.

Turgut kényelmes tempóban hajtott a repülőtér felé. Szülei hátul ültek, kikerekedett szemekkel bámulták az idegen világot. Csak néhány rövid napot töltöttek Kölnben, így még mindig újdonságszámba ment minden, amit láthattak. Életükben most először jártak külföldön. Odahaza még a várost, Izmitet is ritkán hagyták el, ahol éltek. Isztambulba is csak két-három évente egyszer utaztak be, amikor nagyon muszáj volt.

Sarüt Ayaz a hetvenes évei elején járt. Feleségével ötven éve voltak házасok, nehezen fogadta el, hogy fia már majdnem negyven éves, de még mindig nem nősült meg. Turgut volt a legifjabb gyerek a családban, és a legkülöncebb is. Örökké elérhetetlennek tűnő álmokat kergetett, vágyait makacsul próbálta beteljesíteni. Két bátyja egészen más utat járt. Az ő életvitelük közelebb állt a hagyományokhoz. Mindketten korán nősültek, utódokat nemzettek. Egyikük Isztambulban élt már huszonkét éve feleségével és négy gyermekével, egy iskolában dolgozott karbantartóként. A legidősebb Ayaz-fiú néhány éve egy földrengés során vesztette életét – kereskedőként járta az országot, épp kiküldetésen volt, amikor egy ház ráomlott Antalyában. A holttestét csak három nappal később tudták kiszabadítani a romok alól. Özvegy feleségét és

két kislányát hagyta ezen a világon, de ez is már több mint tíz éve történt. A lányok azóta már felnőttek, és éltek a maguk életét.

Sarütöt és Azizát, az édesanyját nagyon megrázta a tragédia, attól fogva nagyobb erővel próbálták összetartani a szétszéledt családot. A családi ünnepek nagyobb jelentőséget kaptak, rendszeresebbé váltak a találkozások és a telefonbeszélgetések. Ráadásul Sarüt sem volt már fiatal, az utóbbi években egészségi állapota is meglehetősen sokat romlott. Erre az útra is csak nehezen indultak el, Aziza nem rajongott túlzottan az ötletért, hogy külföldre utazzanak. Sarüt azonban mindenképpen látni akarta a fia éttermét. Ki tudja, lesz-e még rá valaha alkalom – mondogatta az utóbbi hetekben. Végül kompromisszumos megoldás született: a repülőút nem tartott tovább néhány röpke óránál, ami nem volt olyan megerőltető, mint egy autóbusz- vagy vonat-út.

Turgut boldog volt, hogy szülei eljöttek hozzá. Sarüt és Aziza pedig büszke volt a legkisebb fiúra, aki – akárcsak a mesékben – világgá indult szerencsét próbálni, és sikerült is megvalósítania mindent, amit szeretett volna. Előző este kisebb ünnepséget is rendeztek az étteremben. A Boszporusz vendégei közül a legtöbben csak most ismerték meg Turgut szüleit, de csak dicsérni tudták a vendégmunkásból lett étteremtulajdonos kitartását és munkabíráását.

Húsz perccel később ráfordultak a repülőtér parkolójához vezető bekötő útra.

- Szeretnék adni neked valamit, fiam – mondta Sarüt, mielőtt kiszálltak volna az autóból.

Turgut megfordult az ülésen, apja egy borítékot nyújtott felé.

- Mi ez, apa?

- Bontsd csak ki! – adta át az öreg.

Turgut elvette a borítékot, és kinyitotta. Egy betétkönyv volt benne.

- Amióta Németországban élsz, rengeteg pénzt küldtél haza – mondta Aziza. – Apáddal nem költöttük el mindent, mire is kellett volna annyi? Addig is megvoltunk valahogy, hát inkább félretettük, hátha szükség lesz rá. Több is maradt volna, de amikor a bátyád meghalt, segítenünk kellett a feleségének és a gyerekeknek. Elvégre az unokáink.

Turgut fellapozta a könyvecskét.

- A nevedre írattuk, a bankban azt mondták, ezt itt, Németországban is kiveheted, amikor szükséged van rá. Neked sokkal nagyobb szükséged van rá, mint nekünk. Hamarosan megnősülsz, és az éttermen is van még bőven munka. Biztosan jó helye lesz a pénznek.

Turgut szemeit könnyek homályosították el. Egyszerre érzett meghatottságot, és dühöt is. Ebből a pénzből sokkal jobban élhettek volna a szülei Izmitben, hiszen azért küldte haza hónapról hónapra. Hol háromszáz márkát, hol valamivel többet. Ugyanakkor nem haragudhatott az öregekre. Talán ő sem tett volna másképp a helyükben.

Kereken tízezer euro szerepelt a betétkönyvben – az évek során összegyűjtött márkát a bank automatikusan átváltotta a pénz megszűnésével az új valutára.

- Köszönöm – rebegette zavartan Turgut.

Az apja megszorította a vállát.

- Nem te tartozol köszönettel, fiam, hanem mi tartozunk neked. Ez a te pénzed, mi csak összegyűjtöttük neked. Anyáddal biztosak vagyunk benne, hogy fontos helye lesz.

MÁJUS

2002. május 2. csütörtök, 05 óra 06 perc (helyi idő)

Messira, Szenegál

A halászhajó kifutott a nyílt vízre, a kikötő bádogviskói és évszázados mólója elmaradt a messzeségben. Nem az Elefánt volt az egyetlen hajó, amely ezen a reggelen is nekiindult az óceánnak, hogy néhány órával később zsákmánnyal megrakodva térjen vissza. Sokan foglalkoztak halászattal, a gazdag vizek több tucat családnak biztosítottak megélhetést a városban.

Abib még iskolába járt, de már nyolc éves kora óta rendszeresen eljött apjával, Kahával. A hajón akadt tennivaló bőven, folyamatosan tanulta meg az eszközök kezelését, a munkafázisokat. Korán kezdett apja nyomdokain járni, nem is volt kétséges, hogy egyszer majd ő öröklje az Elefántot. A hajónak is ő adott nevet annak idején. Amikor a családfő úgy döntött, hogy addig összespórolt pénzéből saját hajót vesz, és először mutatta meg fiának a kikötőben horgonyzó kopott járművet, Abib kikerekedett szemekkel jegyezte meg, hogy az olyan, mint egy elefánt. A gyermeki lélek rejtelmei kifürkészhetetlenek néha, ritkán lehet tudni, hogy a kisemberek fantáziája mi alapján kapcsol össze olyan dolgokat, amelyeknek a valóságban az ég adta világon semmi közük egymáshoz.

Kaha csak bólintott erre, és amikor felújította a halászhajót, új nevet is adott neki. A kopott festékréteg helyett új köntöst kapott a jármű, és attól kezdve már sokkal barátságosabban mutatott. A névhez hűen az orr-részbe egy faragott elefantszobrot is felerősített, a jellegzetes figurának köszönhetően a hajót hamarosan már a többi halász is messziről megismerte.

Abib majdnem minden reggel elkísérte apját a munkába. Hálót foltozott, megtisztította a szerszámokat, takarította a fedélzetet, vagy segített az áru rakodásában. Kaha büszke volt legkisebb csemetéjére, három testvére mellett – ők valamennyien lányok voltak – vele töltötte el a legtöbb időt. Olyan feladatot sosem bízott rá, ami veszélyes lett volna a gyerekeknek, vagy meghaladta volna képességeit, ugyanakkor kényszeríteni sem akarta semmire. Szerette volna, ha Abib mindenről maga dönt, ha mielőbb megtanul önállóan cselekedni. Utána egyenesen az iskolába ment, vagy játszani a barátaihoz.

Az óceán békésen ringatta hátán az Elefántot, az afrikai kontinens felől érkező pirkadat láthatóvá tette a messzeséget, a parányi hullámokat.

- Tudod, milyen nap van ma? – kérdezte Kaha, miután kivetette a hálót, és leült néhány percre megpihenni.

- Csütörtök! – vágta rá a kisfiú.

- Igen, csütörtök. De azon kívül még milyen nap?

Abib megvakarta a füle mögött a fejét, arcán látszott, hogy erősen töri a fejét, apja vajon mire kíváncsi.

- Munkanap - felelte kisvártatva.

- Munkanap is, és ünnepnap is – helyeselt Kaha. – Mert ma van a születésnapod? Vagy már elfelejtetted? Ma lettél tizenegy éves.

A kisfiú szemei felcsillantak. Tudta, ha születésnapja van, az azt jelenti, hogy ajándékot fog kapni. Mégsem kérdezett rá, csak várta, történik-e valami érdekes.

- Jó gyerek voltál? – kérdezte az apa.

Abib hatalmasat bólintott.

- Na jól van, akkor hunyd le a szemed! – mosolygott Kaha, és kinyitotta a kormányos fülke szekrényét.

A gyerek úgy összeszorította a szemeit, hogy a feje is belésajdult. A nagyobb hatás kedvéért még kis tenyereivel is eltakarta, hogy még a gyanúja se merüljön fel annak, hogy netán lesne.

- Szólj, ha kinyithatom! – mondta izgatottan.

Matatást hallott, néhány másodperc után Kaha jelt adott, hogy most már rendben van a dolog.

Abib amúgy is hatalmas szemei hatalmasra kerekedtek, amikor megpillantotta a ruhadarabot. A fehér póló csak a váll-résznél volt zöld, lejjebb pedig kevés sárga is jutott bele. A v-alakú kivágást és a gallért pirosra tervezték.

Kaha megfordította a mezt, hogy a hátára írt Senegal-feliratot is megmutathassa.

- Húúú! – lelkesedett Abib. – Ez egy igazi focipóló!

- Így van! – nevetett az apa. – A mi válogatottunk játszik ilyenben majd a világbajnokságon. A tiéd!

A kisfiú alig akarta elhinni, hogy álmai ruhadarabja mostantól valóban az övé. Az iskolában az egyik barátjának volt egy régi brazil meze, de olyan fiút nem ismert, akinek a hazai válogatotté lett volna meg.

- Bújj bele, hadd lássam, hogy áll! – adta át az ajándékot Kaha.

Abibnak nem kellett kétszer mondani, rögvest lerántotta magáról trikóját, és magára öltötte a mezt. Majdnem a térdéig ért, az ujjai pedig csuklóját is takarták, de ez nem számított. Apja megigazította valamennyire a vállánál, aztán elismerően csettintett.

- Egész jó! – mondta. – Kicsit nagy rád, de majd belenősz. Remélem, tetszik!

- Nagyon! Köszönöm, apa! Megmutathatom majd a fiúknak?

- Most már a tiéd, azt teszel vele, amit akarsz! Csak vigyázz rá, mert ha elszakad, vagy elhagyod, nem kapsz másikat! És ha adhatok egy tanácsot, a hajóra ne vedd fel, mert itt könnyen bepiszkolódhat, és beakadhat valamibe.

- Jó, nem fogom!

Abib úgy érezte, ez a reggel a legszebb a világon, és ez a legcsodálatosabb ajándék, amit valaha is kaphatott.

2002. május 2. csütörtök, 08 óra 15 perc (helyi idő)

Tokió, Japán

A lift kattanva állt meg a mínusz negyedik szinten. Az ajtószárnyak szétnyíltak, a felvonó beépített hangszórója kellemes női hangon tájékoztatta az utasokat, hogy éppen melyik emeletre érkeztek. A tervezők semmit sem bíztak a véletlenre, mert a benti digitális számlap is ugyanezt jelezte.

A folyosón diszkrét félhomály uralkodott, a mennyezetbe süllyesztett kék búrájú lámpák azonban elég fényt biztosítottak ahhoz, hogy az ide érkező ne botoljék el saját lábában, és megtalálja a keresett termet vagy szobát. A fentebb lévő szintekkel ellentétben itt nyoma sem volt sürgés-forgásnak, az itt dolgozók irodáikba, visszahúzódva végezték munkájukat. Nem jártak át egymáshoz feleslegesen – a szigorú szabályok ezt a legtöbb esetben tiltották is. Mindenki a maga területén próbálta a maximumot elérni.

Kodzo ismerte már a járást, magabiztos léptekkel haladt az 0448/5-ös szoba felé. Ez esett legtávolabb a felvonótól. Minden szobaszámnak egyértelmű jelentése volt, amely önmagában is sok információt hordozott. A szám első tagja azt jelölte, hogy milyen irányba kell menni a lifttel – a nulla azt, hogy lefelé. A mellette lévő négyes a szintet mutatta meg, míg az utána következő a folyosót. A nyolcas az ajtószámot, míg a legutolsó, elválasztott tag annak a

személynek a prioritását, aki jogosult volt belépni a helységbe. Az 5-ös fokozat a legszigorúbb elbírálás alá esett, ide csak a legmegbízhatóbb tisztek mehettek be.

Kodzo rendelkezett ezzel az engedéllyel – kollégáival olykor viccelődtek is a rendszeren. Szerintük a kitalálója annak idején túl sok Ian Fleming könyvet olvasott, és az ő kém-történeteiből csente az ötletet. James Bond dupla nullás jelzése feljogosította őt a gyilkolásra. A Japán Nemzetbiztonsági Szolgálat bizonyos ügynökeit pedig az 5-ös kód jogosította fel arra, hogy a legtitkosabb fájlokhoz is hozzáférjenek a rendszeren belül.

Kodzo odanyomta tenyerét az ajtó melletti falba épített ellenőrző berendezés érzékelőjéhez. A szkanner letapogatta a lenyomatot, majd ugyanaz a női hang, amelyik a liftben is hallható volt, hangazonosítást kért.

- Kodzo Aicsi őrnagy – mondta a férfi tisztán, érthetően.

- Mi Kuba fővárosa?

- Havanna – felelt Kodzo. Magában mindig jókat mulatott a számítógép kérdésein. Pedig a biztonsági ellenőrzés ezen fázisa nem azt szolgálta, hogy egyszerű kvízkérdésekkel szórakoztassák a tiszteket. A dolog magyarázata rémesen egyszerű, ugyanakkor morbid volt. A rendszer tervezői a legrosszabbat feltételezték a behatolni szándékozókra: a jogosult egyik levágott kezével, és a megcsönkített magnóra rögzített hangjával kijátszhatják a védelmet. A több ezernyi lehetséges egyszerű kérdésre azonban nem tudnak válaszolni ugyanazon a hangon, mert nem ismerik a kérdést előre. Az vonatkozhatott a világ valamely fővárosára, esetleg híres irodalmi személyekre, vagy történelmi dátumokra. A hangazonosítást végző számítógép egyszerre ellenőrizte a hangszínt, és a válasz helyességét. Csak akkor nyitott ajtót, ha valamennyi próbát kiállta a belépni szándékozó tiszt.

Kodzo hallotta, amint kattan az elektronikus zárszerkezet, majd lenyomta a kilincset. Egy hete járt itt utoljára, és ezt a részleget tekintette az egyik legfontosabb láncszemnek feladatai hatékony elvégzésében. A három fő tevékenységi területre osztott szolgálat tökéletesen kiegészítette egymást: a megfigyelők információkat gyűjtöttek be a világ minden tájáról, illetve a feladatnak éppen megfelelő területről. Az elemzők rendszerezték és hatékonyan összegezték, valamint értelmezték mindezt. Az operatív csoport megfigyeléseket végzett, és ha kellett az akciócsoport munkájában is részt vett.

Odabent négyfős csapat ült körbe egy asztalt, amelyen temérdek mennyiségű fotót és papírt halmoztak fel az ügynökök. A körben lévő falak mentén különböző monitorok, és műszaki berendezések sorakoztak.

- Jó reggelt, fiúk! – köszöntötte a többieket Kodzo. – Van valami friss hír?

A többiek visszaköszöntek, és megállás nélkül dolgoztak tovább. Egyikük összefoglalta a legfrissebb eredményeket.

- Negyvenhét szélsőséges csoportot kezdtünk elemezni az elmúlt hetvenkét órában. Az utóbbi tizennégy napban beérkezett jelentések alapján kilencszázhuszonhat személy hollétéről tudunk kilencven százalékos pontosságú információt adni. A legveszélyesebbnek tartott tizenhét vezető folyamatos megfigyelés alá helyeztük, és ezt nem is oldjuk fel július másodika éjfélig. Minderről összefoglaló rövid, és bővebb terjedelmű elemzést készítettünk. Ki is nyomtattuk, ha akarja el is olvashatja. Sajnos csak itt helyben, a biztonsági előírások...

- Tudom, nem engedik, hogy kivigyem a szobából – szajkózta Kodzo a mindnyájuk által kívülről fűjt rendszabályt. – Van egy kávéjuk?

- Természetesen, uram! – felelt készségesen a tiszt. – A sarokban az automata – mutatott a gép irányába.

Kodzo kért a gépből egy forró feketét sok cukorral, majd letelepedett egy szabad székre, és olvasni kezdett. A fontosabbnak tartott neveket és információkat piros tollal húzta alá, hogy később visszatérhessen rájuk. Igyekezett minden apró részletre odafigyelni. Először csak felületesen futotta át az anyagot, hogy kialakuljon benne egy összkép, azután lassabban, és tüzetesebben olvasott el mindent. Nem egyszer megállt, elgondolkodott, néhány szót jegyzett a papír szélére, vagy visszalapozott néhány oldalnyit. Három órával később az agyában volt minden számára fontos részlet. Mielőtt elment volna, kérte a tisztet, hogy a jegyzetet őrizze meg valahol, később még szüksége lehet rá.

2002. május 5. vasárnap, 07 óra 11 perc (helyi idő)

A bujbinszki-hágó közelében, Oroszország

A helikopter meredeken emelkedett a völgyek között a környező csúcsok fölé. A pilóta biztos kézzel tartotta a botkormányt, a hatalmas testű csapatszállító utat vágott magának a tejszerű, sűrű ködben, amelyből csak foltokban lehetett

itt-ott kilátni a tájra. A megbízható műszerek mindig pontosan mutatták, milyen magasságban járnak, a fedélzeti számítógép folyamatosan elemezte a domborzati térkép és a radartól kapott információ értékeit. Nem csúszhatott semmiféle hiba a számításba. Az elégtelen látási viszonyok csak akkor jelentettek volna gondot, ha a gépet mentési munkára küldték volna ki, vagy olyan helyen kellene manővereznie, netán leszállnia, amely nem lenne biztonságos.

Nagyezsda bevett egy fejfájás-csillapító tablettát. Nem szerette a repülést, főleg helikopteren nem. Tudta, hogy egy ilyen gépmadár sokkal hajmeresztőbb manővereket hajt végre a levegőben, mint egy repülő. Alekszandr szociális ügyekben illetékes helyetteseként csak külön kérésre indult útnak a többiekkel az új sípálya avatóünnepségére. A protokoll feladatok közé tartozott ez is, hát kénytelen-kelletlen felvállalta.

- Megint hasogat? – kérdezte a tábornok együttérzően.

- Amióta felszálltunk – felelt a nő. – A fejem úgy működik, akár egy Greenpeace-csoport. Ha valami természetellenest tapasztal, azonnal tiltakozik ellene.

Rajtuk kívül még egy-két kolléga, és a sajtó néhány munkatársa utazott a helikopteren, de egyikük sem érezte olyan pocsekul magát, mint Nagyezsda Kolba.

Alekszandr örült ennek a kis kiruccanásnak. Az utóbbi két hét eseményei komolyan aggasztották, és szellemileg is fárasztóan hatottak rá. Naponta beszélt Alexszel. Az újabb akcióra várniuk kellett, Moszkvából valami miatt nem kapott rá engedélyt az illetékes parancsnok. Pedig Putyin elnök is ígéretet tett neki a három nappal korábbi bizalmas, és titkos telefonbeszélgetés során. A reggeli kocogásokat továbbra sem hagyta ki – leszámítva ezt a vasárnapot. Fegyverét magával vitte mindenhová, nem csak a futás alkalmával.

Megnyugtatta, nagyobb biztonságban érezte magát vele, mint nélküle. A rejtélyes idegen – ha létezett egyáltalán – többé nem bukkant fel, és Alekszandr egy idő után elkönnyvelte az egészet saját képzelete játékanak. Nem szerette a láthatatlan ellenfeleket. A szemtől szemben vívott csatákat többre értékelte, mint a hátulról történő ármánykodást. Pedig az utóbbiban is bőven volt része. Amikor Afganisztánban harcolt, a gerillák sokszor támadtak rájuk orvul. Lehet, hogy most is az életére próbálnak törni? Talán túl messzire merészkedett a magánakciójával? Alex olyan messzeségekbe és mélységekbe jutott, ami már

veszélyes talajjá vált az ő számára is? Jobb lenne visszalépni? Nem, azt nem teheti! Ennyi munka után veszni hagyja az eredményeket? Hogyan magyarázná meg Alexnak? Ez persze még csak a kisebbik dilemma – egyszerűen közölné vele, hogy a feladata véget ért. Nincs tovább. Kifizetné, és ő mehetne a maga útján. De hogyan nézne utána tükörbe reggelente?

Amikor hat évvel korábban néhány hónapig a Nemzetbiztonsági Tanács titkári posztját töltötte be, megint találkozott az árnyékháború fogalmával, amikor bepillantása nyílt a titkosszolgálatok munkájába. Elméletben és gyakorlatban is – de sosem szerette. Talán jobb is, hogy a sorsnak köszönhetően rövid ideig tartott az a megbízatás.

- Hamarosan megérkezünk – szólt hátra utasainak a pilóta. Csak a műszerek jóvoltából tudhatta, merre járnak, de remélte, hogy a leszállásra kijelölt területen nem lesz ekkora köd. Óvatosan kell manővereznie. A gép megbízható volt, előző nap is foglalkozott vele egy szerelőbrigád. Minden részét átvizsgálták, néhány helyen tömlőket és tömítéseket is cseréltek.

- Éppen ideje lesz, mert ha ég egy fél órát itt kell ülnöm, biztosan beleőrülök – hálálkodott és panaszkodott egyszerre Nagyzezsda.

- A friss levegő majd pillanatok alatt helyrehozza – felelt a tábornok. Arcán látszott, hogy erősen töpreng valamin, és az a valami mintha belülről marcangolná. Mégsem tudott kikapcsolni teljesen. Hiába a másfajta miliő, a hegyek varázsa. Gondolataitól nem szabadulhatott.

- Baj van, kedvenc kormányzóm? – kérdezte viccesen Nagyzezsda. Régóta dolgozott már együtt Alekszandrral, hogy megérezze az ilyesmit.

- Semmiség, csak a szokásos – legyintett a férfi. – Ne is törődjön vele!

Nem, nem fogja feladni! – döntött ismét. Mint már sokadszor az évek során, amikor eredménytelenségek sorozata sújtotta. Bárkit is talál meg, bárhová is érjenek a szálak, ő végigmegy az úton. Főleg most, hogy a minszki kapcsolat új lendületet adott a dolgoknak. Ostobaság lenne félbehagyni, amikor új értelmet nyerhet minden korábbi erőfeszítés. A balsejtelem ugyan ott motoszkált benne, hogy megégetheti magát, de nem törődött vele.

Nem is sejtette, hogy sokezer kilométerrel távolabb már döntöttek sorsáról. Olyan emberek, akikkel sosem találkozott, akikkel sosem beszélt, de megzavarta köreiket.

A pilóta rácsapott a műszerfalra.

- Mi a fene ez? – kérdezte bosszúsan. A kijelzők teljesen megbolondultak, valamennyi mutató vad táncba kezdett.

Az utasok először semmit nem vettek észre a bajból, de egy perccel később már nekik is feltűnt, hogy a motor kihagy néha.

- Mi történt? – szólt előre egy újságíró rémulten.

- Fogalmam sincs! – üvöltött a pilóta, miközben próbálta stabilizálni a gép helyzetét, amely ide-oda hánykódott a levegőben. – Kössék be magukat! Kényszerleszállást kell végrehajtanom!

Minden nagyon gyorsan történt. A látási viszonyok továbbra sem javultak, így a pilótának elképzelése sem volt arról, hová fogja letenni a helikoptert – ha egyáltalán tud még uralkodni felette. A légiirányítást hívta volna rádión, hogy segítséget kérjen, amikor megpillantotta a keresztben felbukkanó kábeleket. Olyan közel volt már, hogy hibátlanul működő géppel is hatalmas csoda kellett volna hozzá, hogy elkerülje az ütközést. A meghibásodott helikopterrel azonban a hajszálnyi esély is semmivé foszlott a ködben.

Amikor nekiütköztek a nagyfeszültségű távvezetéknek, nem is sejtették, hogy a gép meghibásodását emberi beavatkozás okozta. Olyan szándékos beavatkozás, amelyet semmilyen szakértői csoport nem lesz képes kivizsgálni. A helikopter így is, úgy is lezuhant volna. A tetteseknek csak véletlen jött kapóra a távvezeték és a köd. E kettő kombinációja még inkább alátámasztotta a véletlen baleset teóriáját: a helikopter a rossz látási viszonyok miatt ütközött a dérelepte vezetéknek, és ezért zuhant le. A katasztrófa kivizsgálására a Rendkívüli Helyzetek Minisztériuma külön vizsgálóbizottságot hozott létre, amelyet személyesen a miniszter felügyelt.

Ez már nem segített a nyolc halálos áldozaton, köztük Alekszandr Lebegy, egykori tábornokon, Oroszország Krasznojarszk területének kormányzóján.

2002. május 8. szerda, 14 óra 39 perc (helyi idő)

Sao Paulo közelében, Brazília

Isten irányítja a világot.

Ami jó, és ami rossz történik az emberekkel, mind neki köszönhető. Akik nem hisznek benne, gúnyosan kérdik: hol van ő, a magát mindenhatónak tartó csodalény? Hiszen még senki nem látta, senki nem találkozott vele. Akkor miért gondolja sokmilliárd ostoba ember, hogy egyáltalán létezik?

Egyszer egy amerikai humorista azt mondta: én sem láttam még az elnök fenekét, de ettől még tudom, hogy létezik.

A legnagyobb dolog a világon az élet, amelyet Istentől kapunk. S hogy mi végre, milyen céllal születünk e világra? Azt talán senki sem tudja megmondani. Megszületni, felnőni, elvégezni a feladatainkat, s úgy menni végig az úton, hogy közben sose kelljen szégyenkezni tetteink miatt. Vannak örök törvények, amelyek mindenkire egyformán érvényesek. Mindegy, hogy leírták-e őket, vagy sem. Mindegy, hogy a Biblia, a Korán, vagy egyéb szentnek tartott könyvek bölcsességei közt találjuk-e meg, vagy magunkban tudjuk. Valahonnan, valaki által.

Luíz Nazario de Lima mélyen hitt Istenben. Sokan megmosolyogták, amikor ezt a kisebb zarándokutat kitalálta magának, de amikor felgyógyult sérüléséből, megfogadta, hogy ellátogat a Miasszonyunk kegyhelyhez, hogy megköszönhesse Szűz Máriának, hogy lehetővé tette, hogy élete ismét a régi kerékvágásban folytatódjék. Az út helikopterrel nem tartott tovább egy óránál, a szárazföldön bizony jóval több időt vett volna igénybe, hogy eljusson a Sao Paulótól százhetven kilométerre lévő szentséghez. Most, hogy ismét hazatért Európából, hogy a többiekkel együtt készüljön a következő havi nagy megmérettetésre, ez a félnapos program bele kellett, hogy férjen idejébe. A csapattal tizenkét nap múlva indulnak Malajziába, majd hat nappal később tovább Koreába.

A vallásosság nála sosem divat kérdése volt. Szüleitől tanulta meg mi jó, mi rossz, és hogy valamennyien – bármily esendőn és vétkesen is – Isten kezében vagyunk. A világon számtalan olyan felépítésű és tehetségű ember létezett, mint ő. Rengetegen voltak közülük, akik sokkalta kitartóbbak voltak nála – noha ő is mindig megtett mindent céljai érdekében. De mégis, mi alapján dől el, hogy ki hová jut adottságaival? Mi alapján választódnak ki emberek dicsőségre, vagy

éppen kudarcra? Lehet beszélni szerencséről, sorsról, a csillagok állásáról, hitről. Lehet Isten akaratáról. Végső soron ez mindegy.

Van egy fensőbbrendű valami, amely – vagy aki – uralkodik a világ felett, aki elrendez mindent a színpalak mögött, aki gondoskodik jutalomról és büntetésről. Lehet benne hinni, lehet megtagadni – a lényegen ez nem változtat.

A világot Isten irányítja.

2002. május 10. péntek, 19 óra 44 perc (helyi idő)

Baku, Azerbajdzsán

A főváros nemzetközi repülőterén nem tartozott a zsúfolt, nagyforgalomú légikikötők közé. Az itt le- és felszálló gépek, valamint az utasok számát össze sem lehetett hasonlítani a világ nagyobb reptereinek forgalmával. A gépek legtöbbször Moszkvába, és a közeli országokba indult, vagy onnan érkezett, sok helyre nem vitt közvetlen járat, csak átszállással lehetett elérni.

A nemrégiben landolt öreg Iljusin-gép Teheránból érkezett. Az egykoron az Aeroflot kötelékében szolgálatot teljesítő utasszállító szebb napokat is megélt már, de még megbízhatóan működött. Igaz, a legtöbb nemzetközi kritériumnak már nem felelt meg sem kényelmi, sem biztonsági szempontból, de a rajta utazókat ez vagy nem érdekelte, vagy nem is tudtak róla. Huszonkét utas, és a személyzet két tagja szállt fel a gép mellé érkező kopott buszra, amely az épülethez vitte őket.

Nenad a repülőter épülete előtti parkolóban várakozott az autója mellett. Órájára pillantott, bár nem volt türelmetlen. Tudta, hogy az országba való belépéssel járó procedúra eltarthat egy ideig. Remélte, hogy most érkező társaival nem lesz semmi probléma a vámnál. Fegyvert biztosan nem hoztak magukkal, azzal egyből lebuknának. Baku ugyan nem tartozott a számukra veszélyes városok közé, a világnak ez az eldugottabb része nyugalmas helynek számított. Nenadnak szüksége volt társakra, nem akart úgy járni, mint Karachiban. A tét nagyobb lett, a feladat végrehajtásához egyedül már kevés lenne. Ezzel már számolt akkor, amikor a munkát elvállalta, de eddig még maga is boldogult.

A dolgok viszonylag jól alakultak. A két hónappal korábban kapott megbízatás hamarosan teljesítésre kerül. A damaszkuszi találkozón igényelt eszközöket beszerezte, az előleget átutalták a kért bankszámlára. A legkényesebb részek még hátravoltak: át kellett venni az árut, és továbbadni a megrendelőnek. A lehetséges további feladatokról még nem esett szó.

Baskar lépett ki elsőnek az épületből. A szudáni fekete nadrágot, és szürke inget viselt ugyancsak szürke felöltővel. Fél fejvel magasabb, fehérbőrű társa hasonlóan öltözéket viselt. Egy-egy sporttáska volt náluk, csak a legszükségesebb holmikot hozták magukkal. Fegyvert nem, azt majd Nenadtól kapnak, amikor szükségessé válik.

Gyakorlott tekintettel néztek körbe, figyelmüket semmi gyanúsnak tűnő dolog nem kerülhette el. Ám ezúttal nem tapasztaltak rájuk nézve veszélyes helyzetet. A fekete egész másképp viselkedett, mint Afrikában, amikor Nenad legutóbb látogatást tett nála a villájában. Nyoma sem volt a szórakozottságnak vagy a fegyelmetlenségnek. Akció közben egészen más emberré vált. A vérébe ívódott, hogyan kell életben maradni, akárhol is van a világon, akármilyen helyzetbe is kerül.

Vele érkezett társa semmivel sem tudott kevesebbet erről a világról. Dimrelnak hívták, kelet-Törökországból származott, de már gyermekkorra óta gyűlölte szülőhazáját. Pontosabban az államot, amely évtizedek óta elnyomta övéit, a kurd népet. Maga is számtalan akcióban vett részt, a hosszú évek óta folyó harcokban rengeteg barátja veszett már oda. Az utóbbi két esztendőben kevesebb szerepet vállalt radikális kurd fegyveres szervezetek tevékenységében, mert a török titkosszolgálat vérdíjat tűzött ki a fejére, így jobbnak látta, ha visszavonul egy időre. A kilencvenes évek közepén egy tucatnál is több akció megszervezésében és lebonyolításában volt kulcsfigura. Európai és török nagyvárosokban végrehajtott merényletek fűződtek a nevéhez, de a török titkosszolgálaton túl az Interpol listáján is ott volt a neve, és még maga sem tudta megmondani, a világon hány ügynök eredt már a nyomába.

Szerencséjére kitűnően tudta álcázni magát. A különböző apró trükkök mestere volt, amelyekkel elváltoztathatta külsejét. Ezúttal sűrű szakáll borította arcát, haját rövidre nyíratta. Jelenleg egyiptomi útlevelét használta, amely természetesen hamis volt, ám tökéletes munka. Még hat évvel ezelőtt készítették Libanonban. Nem volt olcsó, de megérte az árát, sehol nem fogtak gyanút. A benne lévő fénykép alapján senki sem feltételezte, hogy nem őt

ábrázolná. A fotó mégsem hasonlított azokra a képekre, amelyekkel az Interpol és a többi, számára ellenséges szervezet rendelkezett. Azok a fényképek egyébként is évekkel korábban készültek róla messziről.

Baskar és Dimrel határozott léptekkel indultak Nenad autója felé. A rájuk váró feladat részleteit még nem ismerték, de tudták, hogy időben megtudnak mindent az akcióról.

2002. május 11. szombat, 22 óra 22 perc (helyi idő)

Tokió, Japán

Az esti órákban a Ginza-negyed megváltozik. Nappal beleolvad a szokványos metropolisz életébe, de ahogy leszáll az est, és a nyugati horizonton lebukik a nap, neonfények veszik át a hatalmat az utcák és terek fölött. Az örökké mozgó, futó, változó színekavalkád lenyűgözi az itt sétálókat, megannyi vendéglő csalogatja a finom falatokra vágyókat.

Az Aszakusza Kannon templom, az Aszakusza pályaudvar és a Kokuszaj Színház közötti területen a legvidámabb és a legpezsztőbb az élet. A Sinszekajban táncterem és show-műsor, a Casino környékén pedig olcsó mozik szolgálják éjről-éjre a két nem közötti élénk érdeklődés ébrentartását. A Joy Pack Building tekepályái, éttermei és erotikus viaszmúzeuma ösztönzi az erre járókat nagyobb kiadásokra.

A város és az ország a közelgő futball világbajnokságra készült. A kirakatok tele voltak zászlókkal, változatosabbnál változatosabb labdákkal, mezekkel, feliratokkal. Egy üzlet kirakatában a várható legnagyobb sztárok porcelánfigurái sorakoztak. Vietnámban gyártották őket, egy egész hajónyi került belőlük a két rendező ország boltjaiba.

Egyes ezúttal Fatima nélkül vágott neki az útnak. Nem érdekelték a kávéházak, a török fürdők, és a megannyi önmagát kínáló kikapcsolódási lehetőség. Fontos feladattal érkezett vissza Japánba.

Átvágott egy szűk mellékutcán, amelynek – akárcsak a többi ezer meg ezernek – nem volt neve. Nem tájékozódott könnyen az egyformának tűnő épületek között. A térre érve megállt az úttest szélénél, az araszoló kocsisor szünni nem akaró folyama lassan hömpölygött el mellette. Három és fél perccel később sötétített üvegű furgon sorolt a járdaszegély mellé. Éppen előtte állt meg.

Félrecsúszott a hátsó oldalajtó, és egy szigorú tekintetű, meghatározhatatlan korú férfi nézett ki rajta. Szó nélkül intett Egyesnek, hogy üljön be. Még helyet sem foglalt, mire a furgon ajtaja a helyére csúszott, és útját folytatva a kocsi visszatért a többi autó közé.

Egyesnek bekötötték a szemét, és továbbra sem szóltak hozzá. Az arab tudta, hogy életének egyik legveszélyesebb küldetését hajtja most végre. Ezúttal nem fegyveres összecsapásra készült az izraeliek által megszállva tartott Ghaza-övezetben, nem test test elleni harcra Bejrút sikátoraiban, nem robbanóanyagot kellett felcsempésznie egy utasszállító gépre. Tárgyalni készült egy csoport vezetőjével, aki ugyanúgy gyűlölte Amerikát, és a globalizálódó világot, mint övéi. Talán ez volt az egyetlen közös pont bennük – az egyetlen kapocs, amely az együttműködésre való reménnyel jogosította fel. A közös ellenség, és a közösen vívandó szent harc képes összekovácsolni különböző nézetű, nációjú, és gondolkodású embereket. Egyes ebben bízott – talán nem alaptalanul.

2002. május 12. vasárnap, 20 óra 12 perc (helyi idő)
Köln, Németország

Az étterem szinte zsúfolásig megtelt vendégekkel. Pótasztalokat és pótszékeket is be kellett hozni, hogy mindenki le tudjon ülni. Az ablakokat virággal díszítették, de az asztalokra is jutott belőlük bőven. A fal mellé állított vázákban is sorakoztak még szép számmal.

Turgut az asztalfőnél állt pezsgőspohárral a kezében. Másfél órája házas ember volt már, Sandra a felesége hófehér ruhában ült mellette az asztalnál. Négy éve ismerték meg egymást a polgármesteri hivatalban, ahová Turgut az étteremmel kapcsolatos hivatalos ügyeit járt intézni. Akkor még csak érdeklődött a lehetőségekről, de később egyre többet fordult meg az ódon épületben. Hosszú hónapok teltek el, mire barátai unszolására végre összeszedte a bátorságát, és el merte hívni a nőt egy kávéra. Nagyon félt a kudarctól, de félelme alaptalan volt. Sandra két éve volt már túl a váláson, sikertelen házasságából nem született gyerek, egyedül élt egy belvárosi kis lakásban a Római-park közelében. Előítéletei nem voltak a török férfivel kapcsolatban – egy kapcsolatban számára a legfontosabb az volt, hogy maga ismerhesse meg a másikat. Erre pedig bőven nyílt alkalom az elkövetkező hónapok során. Egyre több időt töltöttek együtt,

Turgut olyasmit hozott Sandra életébe, amelyet a nő addig nélkülözni volt kénytelen. A török teljesen más nevelésben részesült fiatal korában, ami miatt sokkal jobban tisztelte a nőket, mint a férfiak többsége manapság. A mindennapok során bebizonyosodott, hogy a virágok, a kedves üzenetek, az apró kis ajándékok nem csupán arra szolgáltak, hogy Turgut elcsavarja vele a nő fejét, hanem valódi romantikáról tanúskodtak. A török tényleg ilyen volt – más, mint a többség. Talán ez volt az, amit Sandra a leginkább megszeretett benne. És természetesen az, hogy kitartó elszántsággal küzdött, dolgozott a céljaiért. Soha semmi nem szegte kedvét, soha semmi nem tántorította el tőle. Két éve, amikor összeköltöztek, már tudták, hogy egyszer házasságot fognak kötni, de Turgut meg akarta várni az étterem megnyitását. Azt szerette volna, ha nyolc évvel fiatalabb kedvese nem egy vendégmunkáshoz, hanem már egy étterem tulajdonoshoz megy férjhez.

Valaki kanállal megkocogtatta a tányérját, a beszélgetés moraja elhalkult, minden tekintet az étterem tulajdonosa felé fordult.

- Barátaim – kezdte az egykori vendégmunkás. – Nagyon köszönöm nektek, hogy eljöttetek. Úgy érzem, ebben az évben csak jó dolgok történnek velem, amiért hálás vagyok a sorsomnak. Alig egy hónapja nyílt meg ez az étterem, megvalósult az az álom, amelyre tizenöt éve vágytam. Akkor is elmondtam, de most is hangsúlyoznom kell, hogy nélkületek, a segítségetek nélkül ma nem tartanék itt. Emelem poharam Sandrára, a feleségemre, aki az elmúlt években rengeteg erőt adott, és emelem poharam mindnyájatokra!

A vendégek tapsoltak, éljeneztek, és nagyokat kortyoltak az italukból. Az egyik asztalnál huszonéves fiatalember kért szót.

- Gratulálok barátainknak, Turgutnak és Sandrának! – kezdte Yıldırım a poharát magasba emelve. – Tudom, hogy nem könnyű idegenként érvényesülni bárhol a világon. Különösen törökként Németországban. Az én szüleim is vendégmunkásokként érkeztek valamikor régen, én már itt születtem, de csak félig vagyok német. Talán még annyira sem. A klubokban, ahol játszani kezdtem, mindig duplán kellett bizonyítanom, hogy kiérdemeljem a megbecsülést. De úgy érzem, elfogadtak, igaz, az a furcsa helyzet alakult ki, hogy itt mindig töröknek tartanak, odahaza meg németnek. Ezen nagyon nehéz változtatni, szinte nem is lehet. Örülök, hogy megnyílt ez az étterem, sajnos az egy hónappal ezelőtti megnyitón nem lehettem itt, de most így dupla öröm számomra, hogy meghívtatok. Amikor beléptem a Boszporuszba, mintha egy

isztambuli étterembe érkeztem volna. Nagyon jó érzés barátok és törökök közt lenni! Kívánok nagyon sok sikert és boldogságot nektek, s hogy további álmaitokat is úgy tudjátok megvalósítani, mint az eddigieket!

- Köszönöm, Yildiray! – mosolygott Turgut. – Mondok én neked valamit: ha a válogatott nyáron bejut a legjobb nyolc közé, életed végéig ingyen ehetsz nálam!

A bejelentést általános derűtség fogadta, a Bayer Leverkusen huszonnégy éves középpályása felhörpintette a pezsgőt, és vigyorogva megjegyezte:

- Turgut barátom, akkor készülj arra, hogy kieszelk a vagyondból, mert meg sem állunk a döntőig!

2002. május 13. hétfő, 11 óra 06 perc (helyi idő)

Lisszabon, Portugália

Luis bekapcsolta a televíziót.

A sajtótájékoztató élő közvetítése már elkezdődött. Az impozáns tengerparti szálloda különtermében száznál is több újságíró, rádióriporter, és televíziós gyűlt össze. Az ablak mellett elhelyezett asztalsor mögött elegáns urak, a Portugál Labdarúgó Szövetség vezetői ültek, Antonio Oliveira középtájt foglalt helyet. Húsz éve még maga is játékosként volt tagja a szövetségnek, sőt huszonnégyszeres válogatottként zárta játékos pályafutását. Edzőként csak eztán kezdett el sikereket elérni, tíz évvel korábban már volt egyszer a nagyválogatott első számú szakvezetője. Akkor az Európa Bajnokság negyedöntőjéig vezette a csapatot. Kétezerben ismét ő lett a szövetségi kapitány, s a bizalmat azzal hálálta meg, hogy csoportelsőként juttatta ki a válogatottat a világbajnokságra. Az országban közel százezer igazolt játékos rúgta a bőrt mintegy háromezer-hétszáz klubban. Egykor maga is csupán a százezer egyike volt, de az idők során szépen küzdötte fel magát a ranglétrán. Megigazította fémkeretes szemüvegét, majd szokásos mozdulatával, két ujjal végigsímította széles bajuszát.

Fényképezőgépek vakui villogtak, operatőrök készítettek felvételt kameráikkal a különböző hírműsorok, és élő adás számára.

Luis tudta, hogy őt már nem érheti meglepetés. A sajtótájékoztató csak véglegesíti azt, amit nagyjából mindenki sejtett: ezen a délelőttön bizonyosan

kiderül, kiből áll majd a huszonhárom fős keret. Hivatalos közleményben is a világ elé kerül az a lista, amely tartalmazza azok nevét, akik a világbajnokságon magukra ölthetik a válogatott címeres mezét. Ez már csak formáság volt. Négy nappal később Makaóban lesznek. Az 1999-ben Kínához visszacsatolt egykori portugál gyarmat leszármazott lakói első számú kedvencként tartották őt számon. A konzulátuson tervezett fogadás persze nem csupán az ő tiszteletére szólt. Fei-ko – ott csak így hívták – félig az anyanyelvén, félig kínaiul. Luis sosem gondolta volna, hogy valamikor kínai nevet is kap majd. Az ő generációjának ez lesz az utolsó esélye arra, hogy nagy eredménnyel hívja fel magára a figyelmet. Mindenki azt jósolta, ha sikerül úgy játszaniuk a világbajnokságon, mint a két évvel ezelőtti EB-n, a végső győzelemre is komoly esélyük lehet. A portugál szövetség négy milliárd eurót szavazott meg számukra, ha elnyerik a trófeát.

Luis elmosolyodott magában.

Kit érdekel a pénz és a prémium? Az arany trófea megszerzésével járó dicsőséget semekkora összeg nem tudná kiváltani, vagy felülmúlni.

2002. május 14. kedd, 02 óra 16 perc (helyi idő)

Volgográd, Oroszország

Hűvös éjszaka volt, időnként rohamokban lecsapó szél korbácsolta a folyó vizét. A kikötött csónakok hol egymásnak, hol a part menti cölöpöknek csapódtak. A halovány fényt adó lámpák nem világítottak be minden zugba, a sötétség uralta a raktárakat, az egyéb épületeket, és a köztük húzódozó utakat is. A nagyobb folyami hajók odébb horgonyoztak, hatalmas vízi szörnyekként lebegtek a felszín felett. A part menti köveknek csapódó víz csobogását, és a csónakok monoton kongását leszámítva csend volt. Még a város sem morajlott úgy, mint nappal, vagy csak nem hallatszott, mert a szél elfújta a hangot. Nenad ült a furgon volánjánál, egyedül volt az autóban. Dimrel és Baskar két sarokkal korábban kiszállt. Egyrészt körülnéztek a környéken, mert nem szerettek volna semmilyen váratlan esemény részeseivé válni, másrészt kerestek egy-egy megfelelő pontot, ahonnan szemmel tarthatták a hamarosan létrejövő tranzakciót, és fedezhetik Nenadot. Mindkettőjüknél egy-egy éjjellátó infra-

látcsővel felszerelt mesterlövész puska volt. Ha kell, használni fogják. És ha használják, nem hibáznak – ezt Nenad nagyon jól tudta.

A jó állapotban lévő kisteherautóhoz egy bakui használtautó kereskedésben jutottak hozzá, az út három és fél napig tartott idáig. Felváltva vezettek, így nem kellett megállniuk, a raktérben pihenhettek is, míg haladtak. Az azeri-orosz határon fennakadás nélkül jutottak át. A szolgálatban lévő őrmester unottan belelapozott az útlevelekbe, bebélyegezte a határátlépés időpontját, majd intett, hogy menjenek. Ki sem nyitotta a furgon rakterét.

Háromnegyed órával korábban érkeztek a megbeszélte találkozóra, a városba előző este. Egy későig nyitva tartó lebujszerű bárban ettek néhány szendvicset, és ittak egy-egy jó erős kávé. Dimrel aludni is tudott még másfél órányit a raktérben.

A parton nem járt ilyenkor ember. Valami azonban mintha moccanat volna hátul. Nenad a pisztolyáért nyúlt, de csak egy sovány kóborkutya kocogott el a kisteherautó mellett. Megszaglászta az egyik első kereket, majd élelem után kutatva továbbosont a folyó mentén.

- Egy nagyobb méretű csónak közeledik – hallotta Nenad Baskar hangját a bal fülébe illesztett apró hallgatón keresztül. Rövidhullámú rádió segítségével tartották az összeköttetést, mindegyiküknél volt egy-egy apró, jól álcázható szett. Nenad a tűmikrofont a hajába erősítette, társainál ennek nem volt jelentősége. Emberei egy-egy raktárpépület tetején lapultak, a hely tökéletes rálátást biztosított a partszakaszra, valamint a folyó egy részére.

- Vettem – felelt Nenad. – Jelentsd, hányan vannak!

Rövid szünet után ismét a fekete szólt.

- Öt alakot látok a csónakban.

- Rendben.

Negyvenegy másodperccel később a kis motoros a part mellé manőverezett, és egy szabad helynél kikötött. Két géppisztolyos férfi ugrott ki a partra, és állt meg egymástól tisztas távolságra. Nenad látta őket a teherautóból – úgy tűnt neki, mintha sisakot viselnének. Azután rájött, hogy infraérzékelős éjjellátó készülék van rajtuk, amelynek segítségével a sötétben is úgy látnak, mintha nappali világosság lenne.

A harmadik alak, aki a partra lépett, Satuhin ezredes volt. Nenad már a mozgásából és a termetéről megismerte. A negyedik és ötödik férfi a csónakban maradtak. A vízijármű közepén négy darab, egyenként közel másfél

méter széles, és egy méter magas láda volt feltornyozva. A csónak kis híján elsüllyedt az utasok és a szállítmány súlyától.

Nenad kiszállt a furgonból, és közelebb ment a parthoz.

- Isten hozott Oroszországban! – üdvözölte az ezredes. – Vagy inkább az ördög? – az orosz jót nevetett saját viccén.

- Minden itt van, amiről szó esett? – kérdezte Nenad kisvártatva, miközben a csónak felé biccentett.

- Ahogy megbeszéltük.

- AZ is? – kérdezte nagyobb nyomatékkal.

- Minden – felelt kurtán Satuhin, majd intett a két csónakban maradt emberének, hogy pakolják ki a ládákat.

- Nem bízol bennem? – kérdezte Nenad ezúttal a géppisztolyos pribékekre tekintve.

- Te bízol bárkiben is? A te embereid hol vannak? A tetőkön? – mosolygott sejtelmesen az orosz, és körbejártatta tekintetét a környező épületeken.

- Lehetséges – mondta Nenad.

- Hányan vannak?

- Elegen.

- Beszéljünk a pénzről! – váltott témát az ezredes. – Van egy kis gond.

Nenad szúrós szemmel nézett az oroszra. Rosszalló tekintete még a sötétben is látszott. Nem lepte meg a bejelentés, már a megállapodás napján tudta, hogy Satuhin megpróbálja feljebb strófolni az árat.

- Mennyivel akarsz többet? – kérdezett rá egyenesen. Nem szerette feleslegesen kerülgetni a témát.

Az orosz felnevetett, mintha csak az év viccét hallotta volna az imént.

- Gondolatos vagy?

- Olykor az is – felelt Nenad. Egyáltalán nem volt ideges, nem tartott az ezredestől és az embereitől.

- Húszezer – ejtette ki az összeget, és maga is meglepődött, hogy a másik milyen hamar rábólintott.

- Rendben – egyezett bele Nenad.

- Öröm veled üzletet kötni.

- Lássuk a ládákat!

Nenad visszament a teherautóhoz, és a raktérből elővett egy kis műszert. Satuhin közben kinyitatta az egymás mellé helyezett ládákat.

- Ebben van – mutatott az elsőre az orosz.

Nenad közelebb lépett, és bekapcsolta a tenyérszíj mérőeszközt. Annak mutatója azonnal kilendült.

- Nem túl egészséges sokáig a közelében lenni – vigyorgott az ezredes. – Láthatnám a pénzt?

Nenad előhúzott egy borítékot a belső zsebéből, és a még hiányzó összeget ezreddolláros címletekben átadta az oroszoknak. Az elégedetten csettintett, és a zsebébe süllyesztette a bankjegyeket. Közben intett embereinek, hogy vigyék a teherautóhoz a ládákat.

Tizennyolc perccel később Baskar és Dimrel lemásztak a tetőkről, és a három férfi a furgonnal elhajtott a kikötőből. Addigra az ezredes és emberei is eltűntek – mintha ott sem lettek volna.

2002. május 15. szerda, 15 óra 03 perc (helyi idő)

Dakar, Szenegál

A negyvenegy évvel korábban gyártott autóbusz motorja köhögve birkózott meg minden egyes kisebb emelkedővel, ami az útjába került. Az közel kétszáz kilométeres távolság megtétele így majdnem hat órát vett igénybe.

Abib és Kaha kora hajnalban indultak el a fővárosba, és késő éjszaka lesz, mire visszaérnek, de a gyerek számára ez a nap, és az esemény minden fáradságot megért. Nem csoda, hogy kimerültségében elaludt apja karjában, a jármű monoton rázkódása gyorsan álomba ringatta. A születésnapja óta hatalmas becsben tartott válogatott mez most is ott volt rajta. Azóta csupán annyi időre vette le magáról, amíg anyja kimosta – és persze megfogadta a családfelelő tanácsát, miszerint a hajón munka közben ne hordja. Nem is tette, annál sokkal jobban féltette, hogysem baja essék. Az iskolába és a barátaihoz viszont mindig abban ment, büszkén húzta magára minden alkalommal.

Ki tudja, talán most is arról álmodott, hogy felnőtt korában egyszer majd hivatalosan is magára vehet egy ilyen, és ő maga is játszhat a válogatottban. Ennél fontosabb tárgy talán csak a labdája volt, amely szintén, mintha hozzánőtt volna.

A kisfiú imádta a futballt. Az iskola, az otthon és a halászhajó után a házukhoz közeli grund volt az a hely, ahol a legtöbb időt eltöltötte. És nem volt ezzel

egyedül – Afrikában az utóbbi években hihetetlen népszerűséget ért el a labdarúgás, minden második kisfiú a szenegáli Fadigára, a kameruni Songra, vagy a nigériai Okochára akart hasonlítani.

Abib kedvence El-Hadji Diouf volt, és életre szóló élményt jelentett számára, hogy ezen a napon találkozott is a sztárral a fővárosban. Csak ezért utaztak Dakarba apjával. Kedvence még aláírást is adott neki egy kapkodva vásárolt újság hátoldalára – a gyerek, miközben aludt, ott szorongatta az összehajtott papírt kis kezében.

2002. május 20. vasárnap, 21 óra 17 perc (helyi idő)

Moszkva, Oroszország

Az utazótáska csordultig megtelt. Vlagyimir azt gondolta volna, hogy az képes mindent elnyelni, de lassan be kellett látnia, hogy ez azért mégsincs így teljesen. Pedig igazán nem pakolta tele haszontalan dolgokkal. Tényleg csak a legszükségesebbeket csomagolta be. Több, mint egy hónapig lesz távol, és ennyi időre nem kevés holmira lesz szüksége. A ruhák mellett gondolnia kellett a tisztálkodószerekre, esőkabátra – állítólag sok eső várható júniusban Japánban. És a jegyzeteire, az útikönyvre – mindenre, ami munkája során kellhet majd.

Ilyenkor áldotta a sorsot igazán, hogy nem nőnek született. Abban az esetben biztosan sokkal nehezebb dolga lenne, és minden kihasználható hely hirtelen kevésbé válna a táskákban, bőröndben.

Éppen az egyik kisebb koffer tetejét próbálta lenyomni – ez sehogyan sem akart sikerülni, két keze kevés volt hozzá –, amikor csöngettek.

Vlagyimir félbehagyta a küzdelmet, és az ajtóhoz ment. Legalább érkezik valami segítség.

Nem tévedett, Igor jött át hozzá elköszönni.

- Szevasz! – mosolygott az ajtóban állva, egy üveg bor volt a kezében. – Gondoltam koccintunk egyet a nagy utazás előtt.

- Jó ötlet – tessékelt beljebb a szomszédot a tévés. – Úgysem boldogulok az egyik kofferrel, épp jókor jöttél.

- Látod, látod! Mire is mennél nélkülem. Hol a kocsidat tolom meg, hol csomagolni segíték... Japánba nem akarsz magaddal vinni? Ha nem tudod valamelyik játékos nevét, majd én puskázok neked.

- Ha rajtam múlna, jöhetnél – nevetett Vlagyimir. Az utazást megelőző izgalom még csak most lett úrrá rajta. Másnap reggel kilenckor indul a gépe Seremetyvórol – az orosz válogatott valamennyi mérkőzését ő közvetíti majd a csoportmérkőzések során, de egyéb meccsek is jutnak neki. Összesen húsz alkalommal köszönti az orosz nézőket Japánból – köztük a június végi döntőt. Remélte, hogy válogatottjuk nem vall szégyent a tornán, s ha világbajnok nem is lesz, szép csatákat vív az ellenfelekkel. Az első körben Tunézia, majd a házigazda japánok várnak rájuk.

Azután Belgium következik a sorban. Vlagyimir végzett egy kis kutatómunkát, és akkor látta csak, hogy a Vörös Ördögök becenevet viselő gárda eddig sosem nyertek leendő csoportellenfeleikkel szemben. Tunézia ellen tíz éve játszottak utoljára, akkor kikaptak. Japánnal szemben is csupán egy döntetlenre futotta erejükből. Az orosz válogatottal szemben ugyanez volt a helyzet – sosem győzték le korábban a Szovjetuniót, és Oroszországot sem. Ez jó előjel – gondolta akkor Vlagyimir. A belgák persze optimistán álltak hozzá a világbajnoksághoz. Egy brüsszeli sportmagazin által szervezett szavazás végeredményéből az derült ki, hogy a válaszolók fele szerint a Vörös Ördögök túljuthatnak a csoportmeccsen. Vlagyimir ezt nem is bánná, ha a másik szerencsés az ő válogatottjuk lenne. Erre pedig meg is volt minden esélyük, hiszen a selejtezők során lejátszott tíz mérkőzésen csak egyszer kaptak ki, a szintén világbajnoki résztvevő Szlovéniától, idegenben, kettő egy arányban. Ellenben hét alkalommal ők hagyták el győztesen a pályát. Tizenhét gólt lőttek, és csak ötöt kaptak – ez nem kis teljesítmény. Azt a Svájcot, aki csak úgy szórta a gólokat – ők is tizenhét alkalommal zörgették meg ellenfeleik hálóját – az orosz nemzeti tizenegy tavaly októberben négy nullára verte.

Oleg Romancev kapitány jó társaságot kovácsolt össze, és amikor Vlagyimir nemrégiben interjút készített vele, elmondta, hogy a torna egyik meglepetéscsapata lehetnek, ha minden jól sikerül.

Az orosz válogatott négy nappal Vlagyimir után érkezik majd a shimizui főhadiszállásra, Japánba. Romancev kapitány azonban nem láthatott a jövőbe. Nem tudta, hogy az afrikaiak kettő nullás legyőzése után először Japántól szenvednek el egy nullás vereséget, majd a belgáktól is kikapnak három kettőre,

s ez azt jelenti, hogy számukra már június 14-én végetér a világbajnokság, és utazhatnak vissza haza. Mint ahogy azt sem, hogy a Japánok ellen elszenvedett vereségnek Moszkvában halálos áldozatai is lesznek, amikor futballhuligánok törni-zúzni kezdenek majd az orosz főváros utcáin.

2002. május 21. kedd, 23 óra 30 perc (helyi idő)
Oszaka, Japán

A labda éppen előtte ért a gyepre. Jobb lábát éppen csak oda kellett tartania, hogy megszélidüljön, ne pattanjon el tőle. A szeme sarkából látta, hogy a partjelző nem emeli fel a zászlót – ezek szerint nem volt kint, tehát minden rendben van!

Felnézett.

Kékmezes társai őt figyelték, miközben az ellenfél tizenhatosa felé rohantak. Hárman, négyen is lehettek. Most kellene egy jó beadást ívelnie, vagy mégsem? Túl sok köröttük-közöttük a magas védő, talán elfejelnék a labdát, és akkor a támadás kudarcba fulladna. Nem, még nem! Közelebb kell vinnie a kapuhoz. Az aranyárga mezes védő szinte a semmiből termett előtte, bár tudta, hogy nem a földből nőtt ki, és nem az égből pottyant oda. Elszánt tekintetük találkozott egy pillanatra, amint farkasszemet néztek egymással.

Balra mozdult, mire a másik is elindult abba az irányba. De ez csak csel volt, esze ágában sem volt arra menni. Közben jobb lábbal el is pöccintette a bőrgolyót – éppen volt annyi hely a sárgamezes és az oldalvonal között, hogy a labda ne menjen ki a játéktérről, de neki még maradjon elég helye elfutni. A mozdulat félig tudatos, félig ösztönszerű volt – ezerszer, tízezerszer csinálta már. Gondolkodni nem lehetett rajta, az lelasította volna a folyamatot. És itt csak a gyorsaság és a pontosság számított. Semmi más.

A trükk bejött, és a tizedmásodpercnyi kihagyás a másik részéről elegendő időt biztosított neki, hogy lerázza ellenfelét. Igaz, tudta, minden bizonnal amaz azonnal nyomába ered majd. Úgy is történt: hátra sem kellett néznie ahhoz, hogy tudja, mögötte van.

A közönség tombolt, nagyon tetszett nekik a csel, tapssal, üdvívalgással jutalmazták.

Szabaddá vált az út a kapu felé. A kapus a rövid sarkot védte. Azután megint ott termett egy sárgamezes. Majd még egy, és még egy. A kékeket sehol nem látta. Pillanatok alatt öt, hat, nyolc játékos volt előtte a másik csapatból. Most mitévő legyen?

- Kapcsolják be az öveket! – hallotta nagyon halkán. Mintha egy benső hang súgta volna.

A sárgamezesek csak szaporodtak – mintha megkettőződtek volna. Vagy csak ő látott duplán? Meg kellene dörzsölnie a szeméit, nem akart hinni nekik. Már tizenöten, húszan álltak előtte. A kapu már nem is látszódott tőlük, áthatolhatatlan sárga fal keletkezett előtte.

- Kérem, kapcsolja be az övét! – A hang ezúttal sokkal közelebbről szólt, szinte a fülébe duruzsolt.

Yazid kinyitotta a szeméit.

A stewardes fölé hajolt, úgy ébresztgette. Kedves mosoly ült az arcán. Yazid nagyokat pislogva nézett fel rá.

- Mindjárt leszállunk, kérem, kapcsolja be az övét! – ismételte a nő udvariasan. Yazid végre teljesen magához tért, álomittasan kapcsolta össze az övet maga előtt. Már meg is érkezett volna? Ezek szerint az utolsó három órát végigaludta a gépen. Roissyról délután háromnegyed kettőkor szálltak fel, nyolc óra az időeltolódás. Hogy is van ez? – próbált utána számolni, aztán csak legyintett magában. Végül is mindegy. A lényeg, hogy ő is megérkezett. A reptérről még el kell jutnia a Kyushu-félszigetre, a többiek ott vannak már tegnap óta. A kapitány neki megengedte, hogy egy kis pótszabadságot vegyen ki. Véronique a harmadik gyereküket hozta világra, és ez nem mindennapos dolog az ember életében. Mindenképpen szeretett volna ott lenni.

Micsoda év ez az ide! – gondolta. Három gyerek, és egy világbajnokság.

Ráadásul esélyesek az első hely megszerzésére. Vajon hogyan emlékezik majd vissza évekkel később életének erre az időszakára?

Közeledett az éjfé, mire átjutott a vámon. Az egyenruhások mosolyogva üdvözölték, az egyikük autogramot is kért tőle a kisfia számára. Nagyon rajong magáért! – mondta, és mélyen meghajolva köszönte meg az írást.

Yazid ha arra számított, hogy álmos hangulatú, unalmas csarnokon kell majd keresztül mennie, bizony óriásit tévedett. Alig lépett ki a folyosóról az üvegajtón túlra, máris fotóriporterek hadával találkozott, akik az ideiglenesen kifeszített szalagkorlát mögül csattogtatták gépeiket. A vakuk fénye elvakította egy

pillanatra, de az elé küldött kísérő hamar odalépett, és mutatta az utat az épület előtt várakozó kisbuszig.

2002. május 23. csütörtök, 20 óra 02 perc (helyi idő)
Manchester, Nagy-Britannia

A kék bogárhátú befordult a külvárosi utcába. Sofőrje jól ismerte a környéket, hiszen maga is itt nőtt fel valamikor. Bátyjával számtalan csibészséget elkövettek a közeli gyártelepen: hol az éjjeliőrt szekálták, egyszer a kutyáját itatták meg sörrel, de volt, hogy szórakozásból az üres raktárépületek még ép ablakait dobálták kövekkel. A szomszédban lakó öregúr állandóan kiabált velük, ha találkoztak, és ők mindig megfogadták, hogy egyszer úgyis visszavágnak a házsártoskodásáért. Aztán az öregúr meghalt, a visszavágó pedig örökre elmaradt.

Ő akkor költözött el innen, amikor megismerkedett egy lánnyal, és közösen kivettek egy lakást a keleti városrészben. Ez öt éve történt, testvérével azóta ritkábban találkozik. Legutóbb két hete kereste meg őt Danny egy képtelen ötlettel, amit gondolkodás nélkül elutasított. Azon az estén nagyon összevesztek, azóta nem is beszéltek egymással, még telefonon sem. Ám ahogy fiatalabb korukban, most is ő volt az, aki megbocsátóbbnak bizonyult. Saját kulcsa volt mindig a lakáshoz, így nem kellett csengetnie a kapunál. Danny a tévét bámulta sörözés közben, amikor öccse benyitott.

- Hello, Dan! Nem zavarok?

- Szia, John! Bújj csak be! – lepődött meg a férfi. – Mi szél hozott erre?

A testvérpár fiatalabb tagja lehuppant egy fotelba, és a zsebébe nyúlt. Elővette az útlevét, és a dohányzóasztalra dobta a sör mellé.

Danny előbb öccsére, majd az okmányra pillantott. Szó nélkül felállt, és egy hatalmas csókot nyomott John homlokára.

- Te egy isten vagy, öregem! Mivel győztelek meg? – kérdezte az idősebb Higgins.

- Semmivel. Egyszerűen csak a bátyám vagy – felelt kurtán a másik. – Van még egy söröd?

- Repülök érte! – indult a konyha felé Danny, és fél perc múlva egy másik üveg hideg itallal tért vissza a szobába.

- De aztán semmi balhé Japánban! Igyekezz azonosulni velem lélekben is, nem csak testben!

- Becs szó, öcsi! Nem akarlak bajba keverni. Nem azért kísérem el a csapatot, hogy zúrt csináljak. Pedig egy-két argentint szívesen megszorogatnék... Mindketten nevettek. A mosolyuk tökéletesen egyforma volt, ilyenkor úgy hasonlítottak egymásra, mint két tojás. A köztük lévő másfél év elenyésző volt külsejük szempontjából. A két héttel korábbi vita felhői felszakadoztak. Annak tárgya az útlevel kölcsönadása volt. Danny állt elő az ötlettel: ha már úgyis ennyire hasonlítanak egymásra, John igazán nélkülözhetné a kedvéért az igazolványt júniusban. Ő nincs rajta a Japánból kitiltottak listáján, így az útlevelét nem, kellett leadnia. Egyébként is nagyon ritkán jár meccsre. Amikor még együtt laktak, a hétvégéken Danny inkább a Manchester United mérkőzéseit látogatta, míg John egy rockbandával gyakorolt egy közeli pincében.

Danny egy hónappal korábban szertefoszlott álmai visszatérni látszottak. Gyorsan kinyitotta az útlevelet a fényképnél, és az arca mellé emelte.

- Hasonlít? – kérdezte öccsét.

A fiatalabbik Higgins méregette egy ideig a két arcot, majd komoran megjegyezte:

- Nem rossz, de meg kell vallani, te sokkal rondább vagy. De a vámosok talán beveszik. Még szerencse, hogy az IQ nincs bejegyezve, mert azonnal lebuknál. Danny hatalmas böfögéssel kommentálta a véleményt.

2002. május 29. szerda, 22 óra 36 perc (helyi idő)

Vlagyivosztok, Oroszország

A kikötő épületei eltörpültek a hatalmas tengerjáró monstruma mellett, amely úgy tornyosult fölénk, mintha be akarná kebelezeni őket. Csak kevés dokkban folyt éjszakai rakodás, a kivilágított daruk messziről látszottak az éjszakában. Az erős acélkarok konténereket emeltek a partról hajók rakterébe, és fordítva. A Kamcsatka nevű orosz teherhajó rakodását már koraeste befejezték, a kikötő-parancsnokság éjjel fél tizenkettőre engedélyezte az indulást. A révésznek több órás manőverezésre lesz szüksége, hogy a hajót kivigye a kikötőből, de ekkor a járművek esetében ebben nem volt semmi meglepő. A

berakodást felügyelő vámosok több mint két órája végeztek a papírmunkával, utána azonnal elhívták őket egy kínai tankerhez.

Nenad lefékezte a kisteherautót az egyik raktár mellett. Úgy parkolt, hogy a lámpák fényei ne vetődjenek a járműre. Előző nap már jártak itt, volt rá egy napjuk, hogy körülnézzenek a kikötőben. Volgográdból vonattal tíz nap alatt érkeztek meg az ország délkeleti városába, a teherautót is szállító vagonnal többször kellett vesztegelniük Szibériában.

A Kamcsatka két napja horgonyzott Vlagyivosztokban, harminckét főnyi legénységének fele a közeli kocsmákban töltötte el ezt az időt. Mostanra azonban mindenki visszaérkezett.

Baskar és Dimrel leugrottak a platóról, amikor egy magányos alak közeledett feléjük a hajó felől. Arca vonásait nem lehetett kivenni, és csupán onnan derült ki, hogy nem kell tartaniuk tőle, hogy kétszer felvillantotta öngyújtóját.

- Az áru a teherautón van – fogadta Nenad a férfit.

- Rendben van – felelt Kettes, és hátrafordulva a hajó irányába is jelzett. – Mindannyian a Kamcsatkával megyünk. Útközben találkozunk egy kisebb hajóval, és különválunk.

A Kamcsatka felől féltucatnyi ember érkezett, valamennyien matrózok voltak. Nem kérdeztek semmit, amikor megfoglák a ládákat, és elindultak velük a teherhajó felé. Csempészáruk ki-berakodása mindennapos dolog volt az életükben. Az utolsó ládát Baskar és Dimrel ragadták meg. Kettes ment elől – a hajóra vezető pallón, és a fedélzeten senkivel nem találkoztak. A tat félreeső részén kaptak egy üres helységet, ahová az árut pakolták, és maguk is behúzódtak. A fekete és a kurd egymás mellé igazította a ládákat, a matrózok dolguk végeztével csendben eltűntek. Mintha ott sem lettek volna.

Kettes közben hálósákot és matracokat hozott a raktárba. Egy nagyobb táskából előkerült néhány palack ásványvíz, és élelem is. Néhány híján csaknem negyvennyolc órát töltenek majd el itt, a Japán-tengeren addigra érik el az Ullüng-sziget magasságát.

Nenad fél órával később érkezett meg a hajóra. A teherautót vitte néhány raktárnyival messzebb. Semmi szükségük nem volt rá, hogy amikor felfedezik a gazdátlan járművet, esetleg összefüggésbe hozzák a Kamcsatkával. Egyszerűbb lett volna a kikötő vizébe lökni, hogy elnyelje a mélység, de nem lehetett kizárni, hogy valaki észrevegye, amikor az a mélybe zuhan.

2002. május 30. csütörtök, 0 óra 11 perc (helyi idő)

Vlagyivosztok, Oroszország

A Kamcsatka fényei egyre kisebbé váltak, míg csak egy apró fénypötty jelezte a távolban a hajó helyét. Végül az is beleolvadt az éjszakába.

Alex idegesen várakozott a kikötőben. Egy órája ide kellett volna érniük az ügynököknek, de még semmi hír nem volt róluk. Mi történhetett? Ezt a kérdést számtalanszor feltette már magának az utóbbi hetekben. Több, mint egy hónapja bukkant nyomra, akkor kezdte figyelni Mihail Satuhin ezredest, az egykori Vörös Hadsereg volt tisztjét, akinek sok köze volt néhány nukleáris fegyver eltűnéséhez. A Minszkben kapott adatok rengeteg bizonyítékkal szolgáltak ellene is, de cselekvésre már nem maradt mód, sem idő. Alexnek Oroszországban egyetlen fontos kapcsolata volt a hatóságokkal – a tábornokon keresztül tudta csak elérni, hogy megkapja a kellő segítséget ott, ahol szüksége volt rá. Az akciókat is a Szövetségi Biztonsági Szolgálat, a Terrorista Ellenes Alakulat, vagy az Orosz Rendőrség Speciális Egységei hajtották végre. Neki nem volt más dolga, mint eljuttatni a tábornokhoz az információkat, azután karba tett kézzel nézni, amint munkájának gyümölcse beérik. Ő sem mérte fel a minszki dokumentumok valódi jelentőségét, nem gondolta volna, hogy a tábornok is veszélybe kerülhet miatta. Pedig nem csak hogy veszélybe került, de bele is halt a megszerzett tudásba.

Alex is csak az aznap déli híradásokból tudta meg, hogy Lebegy meghalt. Hajnalban még beszéltek telefonon, de a tábornok akkor sem, és korábban sem említette, hogy veszélyesnek érezné küldetésüket. Utólag persze ez már nem változtat semmit a megtörténteken. Lebegy halála is csak bizonyította, hogy olyasmibe nyúltak, ami fájó pont lehet sokak számára – vagyis jó nyomon jár. Mert a véletlen baleset teóriájában egy pillanatig sem hitt.

Az erőviszonyok megváltoztak, a stratégia láthatatlan térképe teljesen átrajzolódott. Elviekben a munkáltató halálával a megbízás is megszűnik – ám Alex nem így gondolkodott. Belekezdett valamibe, és folytatni akarta. Ennek az ügynek már mindenképpen a végére akart járni. Tudni akarta, kik rendelték a bombát, és mit akarnak vele kezdeni. Noha az utóbbi felől szemernyi kétsége sem volt. Afelől viszont nem volt kétsége, hogy Mihail Satuhin, és azok, akik átvették tőle a bombát, csak mellékszereplői a történetnek. Kockázatos játszmába kezdett – vagy inkább folytatta? Heteken keresztül volt nyomában

kezdetben Satuhinnak, majd a három másik férfinak, akik Volgográdból Vlagyivosztokba vitték a rakományt. Ha nyomukat veszti, nagy baj történhet, ezzel tisztában volt. De Oroszországban segítség nélkül semmit sem tehetett. És ő egyedül maradt.

Amikor Szibériában vesztegeltek órákon át, és meggyőződött róla, hogy a három férfi nem akarja elhagyni a vonatot, és a szerelvény nem is indul tovább egy ideig, végre esélye nyílt a cselekvésre.

Húsz évvel korábban Szadat testőreként jó kapcsolatokat épített ki az egyiptomi titkosszolgálat néhány tisztjével. Azok az emberek azóta is a helyükön voltak, Alex nem egy esetben kért egy-egy apróbb szívességet tőlük, amikor nem látott más kiutat. Kairói barátai tudták, hogy a jó oldalon áll, ezért nem is tagadták meg soha a segítséget.

A most kialakult vész helyzetben sem látott más megoldást, mint őket értesíteni, onnan várni megoldást. A telefonbeszélgetés rövid volt, de eredményes. Az egyiptomiak nem tudtak közvetlenül segíteni, de megígérték, hogy felveszik a kapcsolatot a CIA-val. Nekik a világon mindenütt vannak bevethető ügynökeik – ha minden egyes orosz városban nem is, de szükség esetén órák alatt eljuttathatták bárkit bárhová.

Miközben a vonat kelet felé robogott, Alex azon törte a fejét, hogy kik lehetnek a megbízók. Felvetődött benne, hogy netán kínaiak, de annak nem sok értelme lett volna. Minek a kínaiaknak orosz atombomba, amikor van nekik sajátjuk is. Igaz, lehetett az államhatalommal szemben állókról is szó. De a bombát nem Kínába vitték, hanem tovább keletre. Vlagyivosztoknál már sejtette, hogy a kikötőből hajó viszi majd tovább valahová. Japán látszott a legvalószínűbb célpontnak. Az ottani szélsőségesek is olykor meglehetősen fanatikus módon juttatták kifejezésre nem tetszésüket a kormány ellen. Ők is bármire képesek voltak – a kérdés azonban nyitva maradt még.

A CIA malmai lassan őröltek. Úgy látszik, nem tanultak semmit a nyolc hónappal korábbi eseményekből. Először kételkedve fogadták a kairóiak megkeresését. Amikor aztán megtudták, hogy Alex nem is az ő emberük, hanem csak egy úgynevezett szabadúszó barát, majdnem a hasukat fogták a nevetéstől. Szerencsére egy normálisabb gondolkodású tiszt is akadt köztük, akiben nem dolgozott annyira az amerikai fennsőbbrendűség érzése, és komolyan vette a fenyegetettséget.

Alex onnantól folyamatos üzeneteket küldött először Kairóba, azután egy másik kapcsolatnak, amely közvetlenül a CIA főhadiszállására érkeztek be. Ennek ellenére az ügynökök késtek, a Kamcsatka már kifutott a nyílt vízre, amikor egy fekete dzsip érkezett a kikötőbe.

Alex beszállt a két ügynök mögé az autóba. Végre segítséget kapott, már csak az volt a kérdés, nem késett-e el ez a segítség, és jutnak-e valami eredményre közösen.

2002. május 31. péntek, 20 óra 32 perc (helyi idő)

Szöul, Dél-Korea

Mohamed Ali Bujszaim szájába vette a sípot, majd órájára pillantott. Nem az első világvbverseny volt ez, ahol ezt tette a negyvenhárom éves arab férfi. Már az Egyesült Államokban és Franciaországban is vezetett mérkőzéseket. A nemzetközi szövetség biztosan elégedett volt munkájával, hiszen ez már a hatodik világvbajnoki meccs volt, amelynek dirigálását rá bízták. Közel fél éve készült erre a napra. Keményen edzett, hogy a márciusi négynapos edzőtáborban, ahol az elméleti tesztek kitöltése mellett felmérték fizikai állapotukat is, megfeleljen az elvárásoknak. Két hónappal ezelőtt járt legutóbb ebben a városban, akkor még nem tudta, hogy a nagy nyitányon rá vár majd a feladat, hogy vezesse a játékot. Odahaza, Abu Dhabiban biztosan büszkék rá a kollégái. És persze akadnak irigyek is – a világ már csak ilyen.

Néhány másodperccel korábban, amikor kezét fogott a kék, majd a fehér mezések csapatkapitányával, mindkettejük arcán látta a feszültséget. Nagy nap ez valamennyiük életében, ezekre a percekre mindig emlékezni fognak – gondolta. S talán majd ő is meséli otthon az unokáknak, hogy milyen nagy esemény részese volt Koreában.

Mohamed igazított még az órán, ellenőrizte, rendben működik-e, majd belefűjt a sípba, és azzal egyidejűleg elindította a stoppert. A közönség – közel hatvannégyezer ember a világ minden tájáról – üdvrivalgásban tört ki. Tudta, ez az ünneplés nem neki szól, elsősorban a két nemzeti tizenegynek, amely a következő kilencven percben összeméri tudását. Kissé furcsának tartotta a szituációt, hiszen neki úgy festett, mintha franciák küzdenének franciák ellen, de a világ labdarúgásában sokszor történtek furcsaságok. Egy pillanatra eszébe

jutott a két ország himnusza, amelyeket az imént hallott – egy nyelven szóltak. Szenegál ugyan különálló állammá vált több évtizeddel ezelőtt, de a múltat nem törölkthette ki történelméből – talán nem is kellett, talán nem is akarta. Az egykori francia gyarmat hivatalos nyelve ma is a valamikori uralkodó államével egyezett. És ez csak az érem egyik oldala volt. Azok a játékosok, akik most pályára léptek a címvédő gallok ellen, egytől-egyig francia csapatoknál játszanak az idényben. Az edzőjükről nem is beszélve, aki ugyancsak francia. A helyzet iróniája, hogy a szenegáli válogatottban több olyan játékos lépett pályára, aki Franciaországban futballozik, mint a kékek együttesében. Ott ugyanis jóval több volt az idegenlégiós.

Sok sportlap vont párhuzamot a Párizs-Dakar rali és a nyitómeccs között – ez persze csak amolyan újságírói frázis volt, amely divatossá vált az utóbbi napokban.

Mohamed pártatlan maradt. Hazájának csapata nem szerepelhetett a világbajnokságon. A csoportjukból ugyan első helyről jutottak tovább, de azután pótselejtezőt kellett játszaniuk Iránnal. A két mérkőzésen négy gólt kaptak, és egyet sem tudtak lőni, így elvéreztek a küzdelemben.

Az arab játékevezető nem latolgatott – noha tisztában volt azzal, hogy mindenki a címvédőket tartja esélyesnek –, csak arra koncentrált, hogy a lehető legjobb tudása szerint vezesse a mérkőzést. Szeretett volna mindenre odafigyelni, mindent látni, mindent hallani – kissé mégis idegennek érezte magát a sok francia és „francia” között. Ez persze a legkevésbé zavarta, neki itt nem az volt a dolga, hogy otthonosan érezze magát az emberek között. Igaz, ennek is ellentmondtak Koizumi, japán miniszterelnök szavai, aki valami miatt Richard Gere-re emlékeztette Mohamedet. Messziről biztosan össze is tévesztette volna vele, ha mondjuk az utcán jön szembe – ez persze nem túl valószínű egy miniszterelnöktől. Hogy is mondta a megnyitón? Az esemény vallásra, børszínre való tekintet nélkül a sportág nagy ünnepe. Szinte ugyanezt foglalta össze Kim Dae-Jung, koreai elnök is, amikor néhány perccel később felszólalt. Az emberiség eggyé válik eltörölve a faji, ideológiai és kulturális különbségeket. Szép gondolat, maga is egyetértett ezzel, és lelke mélyén boldog volt, hogy ő is tehet valamit ezért az egyesülésért, ő is részese lehet ennek a hatalmas vállalkozásnak.

Amikor a kezdőkörben álló fehér mezes játékos csapattársához pöccintette a labdát, Mohamed száműzött agyából minden egyéb gondolatot, és igyekezett

csak a feladatra koncentrálni. Tárgyilagosan, és szigorúan – ahogy tette eddig mindig is élete során.

2002. május 31. péntek, 12 óra 40 perc (helyi idő)

20 óra 40 perc (szülői idő)

Messira, Szenegál

Abib úgy rohant hazafelé az iskolából, mintha kergetné valaki. Kétszer is majdnem orra bukott, de végül is ép bőrrrel megúszta az utat. Az idővel futott versenyt, ömlött róla a víz, amikor otthon betoppant a szobába.

Anyja megijedt, amikor meglátta a zaklatott gyereket.

- Hát téged meg mi lelt? – kérdezte döbbenten.

Abib nem is válaszolt, csak ledobta táskáját a sarokba, és levette az izzadságtól egészen átnedvesedett trikót. Kiszaladt az udvarra, és a frissen mosott, száradni felakasztott ruhák közt kezdett kutakodni.

- Anya, nagyon sietek! Hol van a mez? – lihegte a gyerek. – Már majdnem tíz perce tart a meccs, látnom kell!

Az anya így már mindent értett.

- Már megszáradt, eltettem. Várj, odaadom!

- Anya, kérlek, gyorsan!

A családnak nem volt otthon televíziója, de ha lett volna sem tudták volna nézni, hiszen a házba nem vezették be az áramot. Amikor kíváncsiak voltak valamire, az utca végében épült kőházba mentek el. Csak így nevezték – a kőház. Kevés kőépítmény állt a környéken, a legtöbben fából, vagy lemezekből összetákolt viskókban éltek. A kőház funkcióját tekintve amolyan közösségi házként működött a helyi rendőrőrs mellett. A villanyt is bevezették, így amikor televízió is került az épületbe, többen kezdtek oda járni. A legnagyobb népszerűségnek azonban az elkövetkező hónapban örvend majd – ezt sokan tudták előre.

Abib toporogva állt az ajtóban, amíg anyja elővette a születésnapra kapott ajándékot.

- Előbb törölközz meg, csurom víz vagy!

A kisfiú kellenlenül, kapkodva dörzsölte végig magát a feléje nyújtott lepedővel, majd végre belebújhatott a hőn áhitott ruhadarabba.

Két másodperccel később már nyomát sem lehetett látni, amilyen gyorsan érkezett, el is tűnt otthonról.

2002. május 31. péntek, 13 óra 55 perc (helyi idő),

20 óra 55 perc (szülői idő)

Lyon, Franciaország

Bernard úr kicsoszogott a konyhába. Egy hete bevverte a bal bokáját a lépcsőn, azóta kissé nehezebben mozgott. A szokásos napi bevásárlást is kihagyta inkább, nem volt kedve fájós lábbal lemenni a sarki boltba. Amióta a felesége meghalt, kénytelen volt maga intézni az efféle dolgokat is. Annak idején ez nem az ő feladata volt. Fia és lánya már többször felvetették az ötletet, hogy költözzön egy otthonba, de Bernard úr erről hallani sem akart. Még hogy egy otthonba? Szó sem lehet róla. Akkor inkább a halál – mondogatta. A felnőtt gyerekek hiába érveltek azzal, hogy ott állandó felügyelet mellett lehetne, hiszen ők a munkájuk miatt nem tudnak állandóan segíteni, ha valami probléma adódik, az öreg nem törődött velük.

Mint mindig, most is egyedül volt otthon. Az ebédnél elfelejtette bevenni a gyógyszerét, így kiment a konyhába egy pohár vízért. A televízió hangosan bömbölt a szobában – Bernard úr csak teljes hangerővel tudta hallgatni és élvezni az adást. A szomszéd gyakran átdörömbölt emiatt, főleg esténként, de most nem elégedetlenkedett. Valószínűleg ő is a meccset nézte.

A riporter izgatott hangját hallva besietett a szobába. Elkésett, már csak az ismétlést láthatta. David Trezeguet kapufát lőtt. Lefordult egy szenegáli védőről, és jobb lábbal küldte a labdát a kapu irányába. A lassított visszajátzáson még örjítőbbnek tűnt a helyzet: a képernyőn oly aprónak tetsző bőrgömb csak pörgött és szállt és csavarodott a levegőben. Már-már úgy tűnt, megrezdíti a hálót, de a jobb oldali lécs felső része útját állta.

Nincs gól.

Bernard úr bosszúsan indult vissza a vízért. Kifelé menet még látta Trezeguet kételkedő mosolyát, az argentin szülőktől származó játékos maga sem hitt a szemének. Ennek be kellett volna mennie, hiszen úgy akarta. Minden tudását és erejét beleadta a lövésbe.

Bernard úr bosszúsan morgott az orra alatt.

- Mit vigyorogsz, te balfácán! Még lőni sem tudsz rendesen! Csak nehogy az ilyen szerencsétlenek miatt kapjunk ki, akik még egy nyavalyás gölt sem tudnak lőni.

Ekkor még sem az öregúr, sem David nem tudhatták, hogy bizony a szerencse elpártolt tőlük ezen a napon. Negyven perccel később a játékos egyik csapattársa, Thierry Henry is csak a kapufát tudta eltalálni, ami nem segített a francia válogatott szorult helyzetén.

2002. május 31. péntek, 20 óra 58 perc (helyi idő)

Japán-tenger, nemzetközi vizek

A napkorong izzó, vörös gömbje rég a tengerbe bukott a nyugati horizonton. Fényét még itt felejtette a világnak ezen a részén, de az esti szürkület fokozatosan átvette már a hatalmat az égbolton. Egy-egy erősebben fénylő csillag máris látszódott a felhőtlen homályban, a hajósokat ősidőktől fogva ők vezették útjukon. Irányt mutatva akadályozták meg, hogy a belőlük olvasni tudó vízi emberek megtalálják úti céljukat a tengereken és az óceánokon.

A Kamcsatka kapitányának, és a feljűk közeledő sokkal kisebb kínai motoros dzsunka legénységének nem kellett a csillagokra hagyatkozniuk. A legmodernebb, műholdas navigációs berendezések segítségével az égitestek látványa nélkül is mindig tudták, pontosan hol tartózkodnak. A nyílt vízen történő találkozás is így jöhetett létre.

Nenad a korlátnál állt. Dimrel elment, hogy felébressze Baskart, aki szinte szünet nélkül aludta át az eddigi hajóút legnagyobb részét. Csak enni és inni kelt fel, és ha szükségét kellett elvégeznie.

Amikor mindhárman együtt voltak, Nenad fokozott figyelmet kért társaitól. Végre maguk maradtak egy rövid időre, az arab elment a kapitányhoz.

- Jól tudjátok, hogy nem bízom senkiben, tartsátok nyitva a szemeket! – Ezt majdnem sükségtelen volt mondania, hiszen a másik kettőnek sem ez volt az első akciója. Életük nagyobbik részét ilyen módon töltötték el. Menekültek, szervezkedtek, harcoltak, rejtőzködtek. A figyelem és a fegyelem a vérükben volt.

A Kamcsatka és a dzsunka találkozásáig szűk félóra volt még hátra. Az apró kínai szállító törékeny játékhajónak tűnt a messzeségben. Amikor az orosz teherhajó mellé ért, ez az érzés még csak fokozódott az emberben. Nenad nem foglalkozott ezzel, számára nem volt különbség hajó és hajó között. Baskar tett néhány csípős megjegyzést a másik járműre, ócska teknőnek nevezte, és szentül meg volt győződve róla, ha egy nagyobbat ugrik a fedélzeten, az biztosan el is süllyed.

- A parton várnak már rátok – mondta Kettes Nenadnak. – A szállítmányt hétfőn kell továbbadnotok, a többi pénz is akkor kapod meg.

- Mikor kötünk ki?

- Úgy háromszáz kilométerre vagyunk a partoktól. Kora reggelre odaérték. A négy ládából három került át a dzsunka fedélzetére. Nenad, Baskar és Dimrel egy kisebb kajütbe rakodták a szállítmányt. Kettes a Kamcsatkán maradt a negyedik ládával.

2002. május 31. péntek, 21 óra 02 perc (helyi idő)

Szöul, Dél-Korea

Mintegy három héttel korábban, a londoni fogadóirodáknak már tippelni lehetett az első mérkőzés végeredményére. Aki három-null arányú szenegáli győzelmet jelölt be, helyes fogadás esetén pénzének százegyszeresét veheti fel a mérkőzés másnapján. Ez felettébb meglepő feltételezés lehetett volna a tippelők között, mert ugyanezen fogadóiroda szerint a két legnagyobb esélyes a végső győzelmet illetően Franciaország és Argentína volt a torna csapatai közül.

Pape Bouba Diop, általában a francia Lens, de most a világbajnoki újonc szenegáli válogatott huszonnégy éves középpályása lélekszakadva rohant a francia kapu felé. A kékezesek elmaradtak mögötte, hiszen százkilencvenhárom centis magasságához nem csak kellően hosszú, de meglehetősen gyors lábak is párosultak. Láta, hogy iménti indítása pontosan megérkezett a baloldalon eliramodó másik Diophoz – merthogy ilyen nevű játékosból három is volt a keretben –, aki a labdaátvétel után habozás nélkül sprintelni kezdett. Egy francia megpróbálta feltartani, de a becsúsztatása sikertelen volt, nem törte meg a támadást. Annyit viszont elért vele, hogy a szenegáli

eléggé kisodródott a szögletzászlóhoz. Egy gyors fordulat, és már ő is a kapu felé tartott.

Pape Bouba remélte, hogy észreveszi őt. Észre kell vennie! Onnan nem lőhet kapura, túl éles a szög, Fabien Bartheznek, a kékek világbajnok hálóőrének ilyen helyzetből nem lehet gólt lőni! Kiáltani szeretett volna, de az események túl gyorsan pörögtek. Játékosársra felismerte a kínálkozó lehetőséget, beadta a labdát, amely elsuhan egy érkező francia lábai között, enyhén irányt változtatva annak jobb bokáján.

Fabien kivetődött rá, szinte biztosnak látszott, hogy időben el is éri, mielőtt az illetéktelen lábához kerül. Addigra Emmanuel Petit, a gallok védője is megérkezett, de túl nagy lendülete, és a labda iménti apró irányváltoztatása miatt nem kezdhetett kellően hatásos ellenakciót. Annál is inkább, mert közben Pape Bouba is a közelbe ért már.

A szenegáli ösztönszerűen cselekedett. A lendület őt is továbbsodorta, már-már távol került a labdától. Szerette volna, ha lába ott marad még, ha valamilyen rejtélyes mágnes, amely hat a bőrre, odavonzza a lábához. Lassított, és így elvesztette egyensúlyát. Nem is látta mi történik. Emmanuel el akarta rúgni a játékszert, Fabien négykézláb mászva igyekezett a nyomába eredni, de neki nagyobb szerencséje volt. Ülő helyzetben volt már, a fűvön csúszott a kapu felé, alig másfél méter választotta el a gólvonaltól, és a labda egyszer csak ott volt. Pattogott, pörgött a lábak között, de odakerült őhózzá. Neki csak bele kellett kotornia baljával, és a gömb túljutott a fehér vonalon, hogy megrezgetse a hálót.

Odahaza nemzeti hősként ünnepelték az afrikai csapat tagjait. Amikor végérvényesen kiderült, hogy az ország történetében első ízben bejutottak a világ legjobb harminckét együttese közé, Dakarban népünnepeley vette kezdetét. Edzőjük, Bruno Metsu megkapta a szenegáli Becsület Rendet. Közben mást is kapott. Mivel feleségül vett egy helybéli lányt – aki történetesen muzulmán származású – az ottani szokások miatt a francia kénytelen volt vallást változtatni. Ennek megfelelően muzulmán nevet is kapott, amely Abdou Karim lett.

Az ország elnöke a reptéren fogadta a hősoket. Miközben végighajtatott a városón, a limuzin nyitott tetőablakában állt, és egy válogatott mezt lobogtatott. Büszke volt fiaira, hogy újabb dicsőséget szereztek hazájuknak.

Később saját elnöki repülőgépét ajánlotta fel a válogatottnak, hogy azzal utazhasson a delegáció az ázsiai játékokra.

Szenegál egy-nulla arányban vezetett a négy évvel ezelőtti világbajnok ellen az új évezred első tornájának nyitómérkőzésén. Ez világraszóló szenzációnak számított.

Pape Bouba már nem is figyelt a labdára. Felpillantott a stadion közönségére, a lelátó sárga-zöld-piros színben hullámzott. Szóltak a dobok, a kezek a magasba lendültek, mindenki kiáltott. A kék színek a homályba vesztek, a francia lobogók mintha egy pillanatra eltűntek volna mindenhol.

A középpályás levette magáról a mezt, és kirohant a szögletzászlóhoz. Addigra már a csapattársak is megérkeztek. Körbeállták a gyepre terített ruhadarabot, és rituális táncot kezdtek körötte járni. Mindenki mosolygott. A labdát balról beadó Diop megölelte és megcsókolta a gólszerzőt. Jól döntött, amikor nem próbált maga kapura löni.

Khalilou Fadiga, a másik középpályás együtt táncolt a többiekkel. Élete legboldogabb napja volt ez. Mindig bizonyítani akart – önmagának, a szüleinek, a világnak. Annak idején bárhol dönthetett volna: mivel hatéves kora óta Európában él, ott is játszik, nem egy nemzet szemét vetett rá. Hívták a belga, sőt a francia válogatottba is, ám ő szülőhazáját, Szenegált választotta – sosem kételkedett benne, hogy jól döntött. Régebben elhatározta, ha egyszer befejezi pályafutását, Dakarban létrehoz egy edzőközpontot, ahol majd szegény sorsú, de tehetséges gyerekeket oktatnak majd, és ezáltal lehetővé válik számukra, hogy kedvenc sportágukban képezzék őket. Ez az álom most közelebb került a megvalósításhoz. Terve kristályosabbá tisztult szívében.

2002. május 31. péntek, 07 óra 08 perc (helyi idő)
21 óra 08 perc (koreai idő)
Langley, Amerikai Egyesült Államok

A világnak nincs olyan pontja, amelyet ne lehetne megfigyelni. Megfigyelni olyan magasságokból, amely a képzeletet is felülmúlja. Sokszázezer műhold kering bolygónk körül, más-más feladattal, más-más államok tulajdonában, és más-más célok érdekében. Televíziós adást közvetítenek, telefonkapcsolatot létesítenek földrészek között, nagyvárosok utcáin járó pénzszállító autók biztonságára vigyáznak, emberlakta vidékektől távol járó kalandorok helyzetét mutatják az Antarktiszon, valamelyik óceán közepén, vagy a Himalája csúcsai között. A füstjelek, a lóháton vágózó futárok, a telexgépek ideje réges-rég lejárt. Ami az egyik pillanatban a világ egyik felén történik, annak híre másodpercek alatt bárhová elszáguld – a távolságok és a titkok összezsugorodtak, akár a szőlőszem a tűző napon.

A sokszázezer műhold közül az egyik a Japán-tenger felett szállt, és másodpercenként tizenöt felvételt készített a kétszáz kilométerrel alant történő két hajó találkozásáról. A hajókon senki sem sejtette, hogy odafentről figyelik őket.

Amikor az orosz teherhajó, és a kis kínai dzsunka útjai szétváltak, az eseményről azonnal értesültek a CIA főhadiszállásán. Egy perccel később az információ Vlagyivosztkba is eljutott.

2002. május 31. péntek, 22 óra 18 perc (helyi idő)
Szöul, Dél-Korea

Yazid, vagy – ahogy inkább teljes nevén hívták és ismerték világszerte – Zinedine Zidane szomorúan indult az öltöző felé. Vegyes érzelmek dúltak benne. Az álom, amely nemrégiben oly közelinek látszott, szinte karnyújtásnyi távolságra tűnt, most mintha odébb került volna. Mintha egy láthatatlan kéz ragadta volna meg, s csúsztatta volna messzebb. Nem tudta, mit kellene mondania. Nem tudta, mire kellene most gondolni. Biztosan sokan fogják faggatni, mindenki azt kérdezi majd, milyen esélyeket lát a folytatásra?

Számított-e erre? Hogyan történhetett mindez? Akkor is ez történt volna-e, ha ő is a pályán van?

Kérdések, kérdések, kérdések. Elege volt belőlük, nem akarta hallani őket. Csak csendet akart és nyugalmat. A gyerekekre gondolt, és a feleségére, Véronique-ra. Aztán a társaira, hogy vajon mi járhat az ő fejükben? Odahaza most valószínűleg kiátkozzák mindnyájukat. Hálátlan tud lenni a közönség olykor. Csak a sikereknek tapsolnak, csak a győzelmet fogadják el. Ez nem olyan, mint egy barátság, vagy mint egy szerelem, ahol akkor is szeretjük a másikat, amikor hibázik. Itt nincs kegyelem, ha nem produkálnak jó eredményt, egyből fejeket akar mindenki. Olyankor egy csapásra elfelejtődnek a dicsőséges menetek, a nagy győzelmek, amelyeket szinte már kötelező jelleggel vár el mindenki a csapattól. Pedig ez nem így működik! Van, amikor nem úgy állnak a csillagok, hogy dicsőséget hozzanak. Amikor gól helyett csak kapufa sikerül, amikor az ellenfél jobb és szerencsésebb.

Laurent Blanc most nincs a csapatban. Nem utazott velük Ázsiába, mert nem került be a keretbe. Négy évvel ezelőtt minden meccs kezdetén csókot nyomott Fabien kopasz fejére – már-már kihagyhatatlan szertartás jellege volt az egésznek. Sokan babonások voltak, és azt állították, ennek köszönhetően lettek világbajnokok a legutóbbi versenyen. Badarság! Egy csók miatt? És a játéktudás? És az a rengeteg munka, amit befektettek mindebbe? Az nem számít?

Yazid bízott a csapatban. Voltak ugyan intő jelek, hiszen néhány napja kikaptak Belgiumtól, és éppencsak legyőzték a dél-koreaiakat barátságos mérkőzésen. Azok tét nélküli meccsek voltak, ettől még nem bizonytalanodik el az ember. Különbösen is, mindenki azt állítja, hogy ez a csapat most erősebb, mint a négy évvel korábbi. Ki tudja?

Szenegál legyőzte őket. Szegény Patrick... Most vajon mi járhat az ő fejében? Vieira szintén Szenegálban született, és tett olyan kijelentéseket a sajtónak egy-két nappal korábban, hogy szeretné, ha szülőhazájának válogatottja jól szerepelne, és meglepetést okozna a világnak. Vajon így gondolta? Hogyan fogja majd megmagyarázni ezt, ha a nyakába varrják? Talán még hibáztatni is fogják sok olyan dolog miatt, amelyekről egyáltalán nem is tehet.

Yazid lehorgasztott fejjel, gyors léptekkel indult a többiek után az öltözőbe. A mai termés: nulla pont, egy bekapott gól. A következő két meccsen pontokat kell gyűjteni, különben az a szégyen éri őket, hogy tovább sem jutnak a

csoportból. Két ellenfél van még hátra. A következővel hat nap múlva kell megküzdeniük. Dánia és Uruguay ellen kötelező lesz győzniük. Vajon menni fog-e?

JÚNIUS

2002. június 1. szombat, 12 óra 48 perc (helyi idő)

Phohang, Dél-Korea

Az amerikai légierő felségjelével ellátott katonai helikopter magasan szállt az öböl felett. Lentről nézve csupán apró pont volt az égen, rotorjának zaja el sem hallatszott a part felé tartó hajók fedélzetéig.

Alex a távcsővel folyamatosan figyelte a kínai dzsunkát, amelyen vélhetően a három Oroszországban követett férfi, és a Vlagyivosztokban hozzájuk csatlakozó negyedik férfi utazott. Már amennyiben ők szálltak át a dzsunkára. A feltételezés csak mint lehetőség merült fel, ugyanennyi esélye volt annak is, hogy a terroristák – mert immáron annak nevezték őket – Japánba utaztak tovább. A CIA felvette a kapcsolatot a japán, valamint a dél-koreai titkosszolgálat illetékesével, a szervezetek egyébként is szorosan együttműködtek egymással. Különösen az egy nappal korábban megkezdődött labdarúgó világbajnokság szolgáltattott erre okot.

A két amerikai, a szőke Hugh ügynök, és társa, a szigorú tekintetű Flatsville nem beszélt túl sokat. Egyenlőre nem tudták pontosan, kiket is figyelnek, és miért teszik. Meghallgatták az egykori testőr beszámolóját a Volgográdban történetekről, és a későbbiekéről.

Alex nem beszélt Lebegyőről, és a minszki informátorról, teljesen felesleges lett volna az ő szempontjából nézve. Abban nem kételkedett, hogy az amerikaiak örültek volna, ha kezükbe kaparinthatják a floppyt. A lemezt még Oroszországban biztonságba helyezte, később, ha szüksége lesz rá, bármikor hozzájuthat.

A helikopter a kikötő közelében szállt le, ahol már két sötétített üvegű terepjáró várta a két amerikait és őt. A kikötőbe már koreai ügynökök is velük tartottak. Az utasítás szerint nem avatkozhattak közbe, egyenlőre csak a megfigyelés volt a feladatuk.

Alex sejtette, hogy előbb-utóbb megköszönik neki a közreműködést, és közlik vele, hogy innen már boldogulnak maguk is, a további szolgálataira nem tartanak igényt.

2002. június 1. szombat, 14 óra 06 perc (helyi idő)
Phohang, Dél-Korea

A kikötő a szokásos életét élte: hajók indultak távoli vizekre, mások most érkeztek kínai és japán kikötőkből, hogy kirakodják áruikat. Daruk zúgtak, teherautók parkoltak a dokkok mentén, munkások és matrózok tették dolgukat, vagy indultak a város felé.

Hármas egyedül érkezett a kikötőben, és elvegyült a nyüzsgésben – öltözete miatt bárki azt gondolta volna róla, maga is az egyik hajó legénységéhez tartozik. Egyenlőre nem akart közelebb merészkedni a nyolcas mólóhoz. Látta, amint a dzsunka kiköt a partnál, és megkezdik az áru kirakodását. És látott valami mást is, ami kellően aggasztotta ahhoz, hogy tisztességes távolban maradjon. Gyakorlott szeme azon nyomban felfigyelt a két furgonra, és a néhány férfira, akik a közelben úgy helyezkedtek el, hogy megfigyelhessék a dzsunkát. Tehát a koreai titkosszolgálat máris megneszelt valamit. Vagy csupán csempészekre gyanakszanak?

A kínai legénység megkezdte a kirakodást, papírdobozokat hordtak a partra, egy kisteherautó állt meg a lehető legközelebb a hajóhoz. A kocsit zárt platója lassan nyelte el az odahordott árut.

Hármas ismerte a számot, amit hívnia kellett – habozás nélkül tárcsázott.

2002. június 1. szombat, 14 óra 09 perc (helyi idő)
Phohang, Dél-Korea

Nenad és társai még a hajón voltak – figyelték, amint a kínaiak kiürítik a hajófenéken lévő kisebb tárolókat. Tizenketten dolgoztak a rakodáson. Amikor mobilja hívást jelzett, az első csöngés után felvette. A beszélgetés pontosan tizenhét másodpercig tartott. Miután befejezték, elmondta Dimrelnek és Baskarnak a teendőket. Bárkik is várnak rájuk a parton, félre kell vezetni, el kell csalni őket. Ez az egyetlen esélyük arra, hogy a szállítmány ne bukjon le. A következő percekben érdekes jelenetek zajlottak le a hajó mellett. Baskar és Dimrel elhagyták a fedélzetet, és határozott, céltudatos léptekkel mentek a teherautóhoz.

Baskar egyetlen mozdulattal feltépte a vezetőfülke ajtaját a sofőr felőli oldalon, és kirántotta a volán mögül a meglepett kínait. Az alig százhatvan centi magas, vékony férfi nem volt igazi ellenfél a fekete számára.

Egy perccel később már a kikötő kijárata felé száguldottak, a lenyitható plató vége csapkodva lengett a jármű hátuljánál, dobozok hullottak ki a kisteherautó belsejéből.

A kínai matrózok értetlenül álltak az eset előtt, nem tudták mire vélni a történéseket.

A két furgon feltűnés nélkül, de határozott iramban lódult a menekülő kocsi után – ha a bent ülő ügynökök tudták volna, hogy a ládák még nincsenek is a platón, nem cselekedtek volna elhamarkodottan. De nem tudták, mert Alex már nem volt velük – miután a helikopter leszállt, elbúcsúztak tőle.

Nenad telefonja ismét megcsörrent.

- Ez ügyes húzás volt – mondta Hármás.

- Öt percen belül ott van a mi teherautónk, a két emberem segít majd felpkolni.

- A hajón azt az információt kaptam, hogy az árut hétfőn kell továbbadnom – felelt Nenad, a kijelentésben egyben kérdése is benne volt.

- Változott a terv a nem várt fordulat miatt.

- Rendben – mondta az európai, és bontotta a vonalat.

Tudta, hogy társainak nem eshet baja, azok annál jóval dörzsöltebbek. Amint tehetik, egy alkalmas helyen és pillanatban otthagyják a csaléteknek használt lopott teherautót, és felszívódnak a városban, hogy később újra egyesüljenek valahol. Az, hogy számukra ismeretlen volt ez a terep, ez az ország, nem jelentett problémát. Alkalmazkodóképességük kiváló volt. Nenad ezért is vonta be őket ebbe az akcióba.

2002. június 1. szombat, 17 óra 23 perc (helyi idő)

Phohang, Dél-Korea

Alex nem szeretett törvénytelen eszközökhöz folyamodni, de most nem volt más választása. Miután az amerikaiak úgy döntöttek, átveszik az ügyet, és eztán maguk cselekszenek, a meggyilkolt tábornok megbízottja is a kikötőbe indult. Látni akarta, amint a dzsunka kiköt, és az áru csakugyan megérkezik, és

lehetőleg jó kezekbe kerül – vagyis a koreaiak lecsapnak rá. Láttam, amint az ügynökök üldözőbe veszik a teherautót, de valami nagyon nem tetszett neki ebben. Sejtése néhány perccel később be is igazolódott, amikor a másik teherautó is a hajó mellé állt. Dühöngött magában: a koreaiak és az amerikaiak együtt ennyire pancserok lennének, hogy egyetlen emberüket sem hagyták hátra a kikötőben a hajó további figyelésére?

Ezek szerint igen.

Alexnak mindössze néhány perce maradt arra, hogy kerítsen valamilyen járművet, amivel követni tudja a másik teherautót. Ideje már nem maradt arra, hogy legálisan jusson hozzá egy kocsihoz – akár kölcsönzőben, akár egy használtautó telepen –, így kénytelen volt lopni egyet. Tudta, ha elkapják, nem sok jóra számíthat, nehéz lesz megmagyaráznia tettét, de még mindig jobbnak látta ezt a kockázatot vállalni, hogysem elveszítse a szállítmány nyomát. A lopott autó is csak ideig-óráig jelentett megoldást, előbb-utóbb változtatnia kell a helyzeten.

Ezután már csak egyetlen dolog aggasztotta: négy láda helyett csak hármat látott kirakodni a dzsunkáról. A negyedik ott maradt volna? Vagy ami még rosszabb: azt továbbvitték Japánba?

2002. június 3. hétfő, 11 óra 45 perc (helyi idő)

18 óra 45 perc (ulszani idő)

Köln, Németország

Odakint már javában tombolt a nyár, de szerencsére még nem volt tikkasztó a hőség. A folyami kikötő raktáraiban ezen a hétköznapon kevesebben dolgoztak. A török vendégmunkások egy része már hazautazott, másik része pedig szabadságot vett ki erre a napra. Legtöbbjük a közeli Boszporusz étteremben ücsörgött már kora délelőtt óta. Nagy nap volt ez a mai – a labdarúgó világbajnokság negyedik játéknapján ekkor mutatkozott be a török válogatott, ráadásul nem is akárhik ellen. Az ellenfél a négyszeres világbajnok brazilok voltak, akik csak ügyel-bajjal jutottak el a koreai tornára.

Az étterem zsúfolásig volt telve törökökkel és helyiekkel, akik szintén szimpatizáltak Senol Günes kapitány csapatával, akik negyvennyolc év után jutottak be ismét a legjobbak közé. Az utóbbi években rengeteget fejlődött a

török labdarúgás. A válogatott legjobbjai Európa-szerte játszanak híres csapatoknál – mindemellett kulcsemberek is számítanak mindenütt.

A fali tartórúdra függesztett televízió mögött hatalmas félholdas lobogó jelezte az étterem szurkolóinak hovatartozását, alatta még egy fénykép is megfért a nemzeti tizenegyről. Kissé távolabb további fényképek emlékeztették a betérő törzsvendégeket az itt zajlott érdekesebb eseményekre. Igaz, az étterem eddigi rövid történetében még csupán két ilyen volt: a megnyitó, és a tulajdonos Turgut Ayaz és Sandra Ayaz esküvője. Az utóbbira nevesebb vendég is ellátogatott Yildiray Bastürk személyében – az egyik képen ő volt látható az újdonsült férj és feleség társaságában.

Yildiray ezúttal nem tartott barátaival, nem ült közöttük, mint néhány estén korábban. A csapattal két héttel Turgut esküvője után Ázsiába utazott, és máris körötte folytak az események – a jelenlévők a képernyőn kísérelhették figyelemmel, amint a fiatalember egy közepen megszerzett labdával tör a brazil kapu felé. Jobb felé húzódott ki, azután gondolt egyet, felnézett, és beívelt a kapu irányába. José Vítor Roque Júnior csak tehetetlenül nézte, amint a labda átszáll felette, és éppen az ötös sarkára érkező Hasan Sas előtt pattan le. A Galatasaray huszonhat esztendőös csatára már nem volt tehetetlen – azonnal a hálóba bombázott. Marcos Evangelista de Moraes Cafú, az aranyárga mezes brazilok római idegenlégiós védője már nem érthette be vörösmezes ellenfelét. Törökország válogatottja megszerezte a vezetést.

Az étteremben lévőek tomboltak, és egymást csókolgatták. Azután Turgutot is többen meglapogatták, mintha csak neki lenne köszönhető, hogy kedvenceik vezetéshez jutottak az első játékrész végén. Örömmámorban úsztak mindannyian. Az egyik vendégmunkás odafutott a Yildiray Bastürköt ábrázoló fotóhoz, és hatalmas csókot nyomott a gólpasszt adó játékos képmására. Néhány másodperccel később Kim Jung Dzso, a mérkőzés dél-koreai dirigense lefújta az első félidőt, a csapatok az öltözőkbe vonultak a szünet idejére. Az étteremben a visszajátszást nézték, és a vendégek újra átélhették a pazar pillanatokot.

Sandra intett az irodából Turgutnak, hogy telefonon keressék.

- Ki az? – kérdezte a török, miközben átvette a kagylót.

- Az édesanyád hív. Édesapád nagyon beteg, ma reggel kórházba szállították.

Turgut ijedten szólt a készülékbe.

2002. június 3. hétfő, 18 óra 53 perc (helyi idő)

Andong közelében, Dél-Korea

A közeli hegyek falként emelkedtek az út és a Naktong folyó fölé. A parton őrt álló fák szóltanul vigyázták a kristálytisztán tovahaladó vizet, amelynek felszínén csak néha siklott el egy-egy halász csónakja. Most azonban ez sem zavarta meg a természet nyugalmát, a közeli erdő madarainak rikácsolása és a folyó halk csobogása szelíd egyveleget alkotott.

Ezt az idillt csak a vörös ponyvás teherautó érkezése zavarta meg, amely letért a Phohangot és Andongot összekötő országútról. Zötykölődve haladt a keskeny erdei csapáson, majd megállt a fákkal övezett tisztás közepén. Rég járt erre autó, a keréknyomokat már mindenütt benötte a dús fű és a fák aljnövényzete.

Halib, Baskar és Dimrel a ládák mellett ültek a platón, Omar és Nenad a vezetőfülkében. Halib leállította a motort, és kiszállt a teherautóból.

Esőszag terjengett a levegőben, amelynek páratartalma olyan nagy volt, hogy a jordániai úgy érezte, mintha zuhany alá lépett volna. Tudta, hogy vezetőjük már itt lehet valahol, ő csak a jelre várt, hogy cselekedjék.

Baskar és Dimrel leugrottak a platóról. Fegyverük mindkettejüknek keze ügyében ott volt, Nenad figyelmeztette őket, hogy legyenek résen. Az elhagyatott helyek mindig gyanút ébresztettek bennük – most azonban nem lehetett más választásuk, a feltételeket nem ők diktálták. A számukra ismeretlen telefonáló, akivel az elmúlt két napban még nem találkoztak, ezt a helyet jelölte meg a csere helyszínéül.

Fáradtak voltak, ami negatív hatással volt éberségükre. Phohangban könnyedén lerázták a titkosszolgálat embereit, mert azok nem számítottak rá, hogy már tudnak róluk, és arra sem, hogy otthagyják majd a teherautót, amin a szállítmányt sejtették. Baskar szívesen megnézte volna az arcukat, amikor rájöttek, hogy átejtették őket – mert a raktérben csak ruhákkal tömött dobozok voltak, semmi olyan, ami miatt érdemes volt üldözni a járművet. Mire visszatértek a kikötőbe, és megszállták a dzsunkát, Nenadék már messze jártak a várostól.

Baskar és Dimrel elkövették azt a hibát, hogy hátat fordítottak Omarnak.

Nenad, bármennyire is csendes volt a hangtompítóval felszerelt fegyver két pukkanása, meghallotta őket. Azonnal tudta, honnan származik a jellegzetes zaj. Átkozta magát, amiért nem irányította jobban a dolgokat. Korábban ez nem volt jellemző rá. Mindig törekedett a lépéselőny megtartására, a kiszámíthatóságra és a zsákutcák elkerülésére.

Ha csak egy tizedmásodperccel később ugrik ki a teherautóból, elkésik. A százötven méternyi távolságból, szemből érkező golyó csupán apró lyukat ütött a szélvédőbe, de útját folytatva éppen az ő koponyájában állapotott volna meg. Miközben összegörnyedve és cikázva rohant a legközelebbi fák közé, újabb lövések dördültek, gyilkos golyók csapódtak körötte a puha földre. Futás közben vaktában visszalőtt abba az irányba, ahol a támadót sejtette. Tudta, kicsi a valószínűsége, hogy így eltalálja, de ez talán arra elegendő volt, hogy a másik fedezékbe húzódjon.

Hármas nem eresztette le a távcsővel ellátott mesterlövő puskát. A korábbi megállapodás értelmében most kellett volna kifizetnie a pénz többi részét, amivel nem is lett volna gond, de a Herceg parancsa egyértelműen szólt: tanuk nem maradhatnak életben, a nyomokat el kell tüntetni.

Baskar és Dimrel holtan heverték a fűben. A három-három golyót a gerincükbe, a tüdejükbe és a tarkójukon áthatolva a fejükbe kapták. Fegyverüket sem volt idejük elővenni.

Nenad újra töltötte a pisztolyt – bokája megrándult az imént, de nem törődött a fájdalommal. Elszánt düh dolgozott benne, leghőbb vágya volt, hogy leterítse a mocskot, aki orvul törbe csalta őket. A férfinak csak a hangját ismerte, az arcát nem, de ez nem jelentett problémát. A fák közt egy-egy pillanatra felvillanó torkolattűz elárulta támadójának helyét.

Halib visszaugrott a teherautóba, és máris indított. Nagy gázt adva faroltatta meg a teherautót a tisztás közepén, és visszaindult a főút felé. Omar a kocsni nyitott hátuljában állt, ezúttal már egy géppisztoly volt a kezében. Rövid sorozatokkal pásztázta az erdőnek azt a részét, ahová Hármas is lőtt.

Nenad körül golyók kopogtak a fák törzsén, szálfaszilánkok röpködtek a levegőben szanaszét. A fűbe hemperedett, és miközben egyik fedezékéből a másik felé gurult, három célzott lövést adott le a távolodó teherautó irányába. Kockázatos tett volt, hiszen ha eltalálja a robbanóanyagot, minden a levegőbe repül. De ez már egy cseppet sem érdekelte – a szállítmányra nem neki volt szüksége, hanem azoknak, akik most csúnyán rászédtek.

A ládákat Omar teste óvta meg attól, hogy találatot kapjanak. Nenad három lövéséből egy a vállát, egy a hasát érte. Nem halt meg azonnal, de harcképtelenné vált. Ugyanakkor tudta, hogy számára hamarosan befejeződik a földi pályafutás. Harcolt hitéért, csatában érte a végzetes golyó – hitte, hogy Allah már vár rá a paradicsomban.

2002. június 3. hétfő, 19 óra 10 perc (helyi idő)

Ulszan, Dél-Korea

A szervezők hivatalos közleménye szerint húsz fő híján harmincötezer ember szurkolt a lelátókon. Egy részük aranysárga mezben bízta a dél-amerikaiakat, másik részük tetőtől-talpig vörösben a törököket. Nehéz lett volna megállapítani, kik vannak többen. Igazi karneváli hangulat uralkodott néhány szektorban. Noha Törökország szerezte meg a vezetést, a brazil szurkolók bíztak fiaikban, hogy hamar változtatnak az eredményen.

Luíz Nazario de Lima szülővárosában érezhette volna magát, de agyával megpróbálta kizárni a dobokat, trombitákat – a szamba aláfestő zenéjét.

Igyekezett a játékra koncentrálni. A stadion kijelzőjén az ő csapatuk neve mellett egy nulla világitott, míg az ellenfélnél már egy egyes virított.

Négy perccel a második féldő kezdete után majdnem sikerült változtatni, ám a vörös mezeselek védelme megakadályozta az akciót.

Most is középen tartott Recber Rüstü, a Fenerbahce, és a török nemzeti tizenegy huszonkilenc esztendőss hálóőre felé. Rivaldo Vitor Borba Ferreira, a

Barcelona csatára a tizenhatos bal sarkáról ívelt egy milliméter pontossággal célzott labdát felé. A közönség egy emberként ugrott talpra: a töröknek és

braziloknak szurkolók más-más ok miatt izgulták végig a másodperceket.

Korkmaz Bülent és Davala Ümit hiába szorongatták, hiába igyekeztek megakadályozni Luiz Nazariot, azaz Ronaldot a cselekvésben. Gyorsabb volt,

és ezúttal is pontos. Nem igazított a labdán, nem cselezett – nem is lett volna rá ideje. Akár egy karatés harcmester az ötös vonalnál vetődve pofozta a labdát

a háló felé.

A kapus egészen másra számított, vagy csupán elkésett a vetődéssel. Mire a kellő helyre ért volna, a játékszer már behullott a kapuba.

Harminchét perccel később a koreai játékvezető tizenegyest ítélt a braziloknak. Fehmi Özalan Alpay, addig rángatta a kapura törő egyik brazil mezét, míg az bevetődött a tizenhatoson belültre. A szabálytalanság ténye egyértelmű volt ugyan, ám ezért csak szabadrúgás járt volna a dél-amerikaiaknak. Nem így történt.

Rivaldo hiba nélkül lőtte a labdát a török kapu bal oldalába. Így néhány perccel a mérkőzés lefújása előtt megfordult az állás. A másnap megjelenő török sajtó ennek köszönhetően élesen bírálta a játékvezetést, a vörös mezések szövetségének elnöke még az ötven évvel korábban lezajlott koreai háborút is szóba hozta. Akkor ugyanis nem kevés török hadosztály harcolt a déliek oldalán. Sokan meg is haltak közülük. A dél-koreai bíró ezen tettét a törökök nemzetük hátba döféseként értékelték.

2002. június 3. hétfő, 19 óra 18 perc (helyi idő)

Andong közelében, Dél-Korea

Alex látta, amint a teherautó letér a főútról a folyóparti erdő irányába. Leparkolta a bérelt autót egy kellően rejtett beugróban – a lopott kocsit előző nap a phohangi buszpályaudvar közelében hagyta –, majd gyalogosan indult az ösvényen tovább. Még két perce sem járt a kanyargós földúton, amikor meghallotta a lövéseket. Ösztönösen összegörnyedt, bár tudta, hogy nem ő a célpont. Annak ellenére, hogy semmit sem látott az odább folyó eseményekből, kétféle elképzelése is volt arról, mi történhetett: valamilyen találkozóra kerülhetett sor, ahol a két fél összekülönbözött valamin, esetleg megtervezett csapda volt, vagy a csapaton belül robbant ki nézeteltérés, ami tűzparajbba torkollott.

A lövések közti szünetekben hallani lehetett, hogy csend szakadt az erdőre – az imént még hangosan rikácsoló madarak elhallgattak.

Alex letért az ösvényről, és fától-fáig osonva próbált közelebb jutni a terroristákhoz.

2002. június 3. hétfő, 20 óra 02 perc (helyi idő)

Andong közelében, Dél-Korea

Alex látta, amint a teherautó nagy sebességgel elhúz az ösvényen. Az egyik kanyarnál kis híján kisodródott, és fák közé rohant, de a vezetőnek a csodával határos módon mégis sikerült megóvnia ettől járművét.

Alex visszarohant autójához, és újból a vörös ponyvás nyomába eredt. Tisztes távolságot tartott mögötte, ahogyan eddig is, nem akarta, hogy amazok felfedezzék, hogy követi őket. Nem is sejtette, hogy az iménti lövöldözéssel még nem ért véget az összecsapás.

Elhatározta, hogy amint teheti, ő is akcióba lép. Szeretett volna véget vetni ennek az ámokfutásnak.

2002. június 3. hétfő, 20 óra 14 perc (helyi idő)

Andong közelében, Dél-Korea

Nenad tövig nyomta a gázt, a sárga szedán motorjának fordulatszámát a felső értékeket ostromolta. A férfinak nem volt nehéz autót szereznie – az út közepére állt, és pisztolyát az első arra járó autó sofőrjére szegezve kényszerítette azt járművének átadására. Az apró termetű koreai a fékbe taposott, és a magasba emelte karjait, így jelezve, hogy megadja magát. A kormányt is elengedte, kocsija kis híján az út menti árokba csúszott.

Nenad tizenöt perc elteltével érte utol a teherautót a majdnem néptelen országúton. Lassan esteledni kezdett, az erdőn át vezető úton egyébként is rosszabbak voltak a fényviszonyok.

Nenad egy hosszabb ideig tartó egyenes szakaszon átsorolt a szembe jövő sávba, ahol most nem közeledett senki. A teherautó vezetőfülkéje mellé érve célzásra emelte pisztolyát.

Halib észrevette a sárga autót, és hogy annak sofőrje rá akar lőni. A fékbe taposott, így az első lövés célt tévesztett. A teherautó imbolyogva lassult. Nenadnak nem maradt ideje második lövésre. Hatalmas erő préselte az ülésbe, amikor hátulról iszonyatos ütést kapott a szedán. A csomagtartó felnyílt, a hátsó lökhárító levált, és az aszfalton szikrázva szánkázott a padkáig. Nenad eljettette pisztolyát, a fegyver az ülés alá esett. Nem volt lehetősége rá, hogy

előkotorja onnan, két kézzel kellett megmarkolnia a kormányt, hogy a kocsit az úton tartsa.

Hármas visszaváltott egy sebességfokozatot, a terepjáró motorja felpörgött, és új erőre kapott. Ismét gázt adott, a közte és az üldözött sárga autó közötti távolság megint rohamosan zsugorodni kezdett. Amikor másodszor is eltalálta a szedán hátulját, a személyautó megbillent, és az oldalára borult.

Nenad csak azt érezte, hogy pörögni kezd vele a világ, üvegszilánkok záporoztak az arcába és a szemébe. A betonon csúszó-súrlódó fémnek hátborzongatóan éles hangja volt. A kocsit kisodródott, és az utat szegélyező fák egyikének csapódott. Mire megállapodott, Nenad már nem látott semmit a fejét elborító vértől, és a fájdalomtól. Egyik karja az összeroncsolódott jármű alá szorult, mozdulni sem bírt az eldeformálódott belső elemek között. A kormánykerék kettétört, az egyik csonk megroppantotta néhány bordáját. Kiömlő benzin szaga oszlott szét a levegőben.

A terepjárónak alig okoztak kárt az iménti ütközések – a gyárilag megerősített lökhárító csőváza éppen csak meghorpadt ott, ahol találkozott a szedán hátuljával. Hármas ki sem szállt autójából, csak lefékezte azt a roncs mellett. Pisztolyt tartó karját kinyújtotta a leengedett ablakon, és belelőtt a benzintankba. A második golyó szikrája belobbantotta a használhatatlanná vált járművet, huszonnégy másodperccel később felrobbant a még tankban maradt üzemanyag – égett emberi hús szaga, és sűrű fekete füstoszlop kigyózott az ég felé.

2002. június 5. szerda, 19 óra 26 perc (helyi idő)

Szuvon, Dél-Korea

Az ásványvíz nem volt jéghideg, mégis nagyon jól esett Luisnak. Csak néhány kortyot ivott, ennyire futotta idejéből. Az emberi test háromnegyede víz, ő most mégis úgy érezte, mintha ennek java része elpárolgott, eltűnt volna belőle. A torkát szárazabbnak érezte a Szahara legforróbb sivatagánál, nyelve a szájpaddására tapadt. Pedig kívül folyt róla a víz, egész teste izzadságban úszott. Mintha most mászott volna ki egy medencéből. Haja csomókban tapadt fejére, ha megnyalta ajka szélét, sós ízt érzett szájában. De az ásványvíz, amit az imént nyújtottak oda neki, már nagyon kellett.

Négy korty – a világ legdrágább kincse. Akkor és ott, abban a pillanatban. Az élet vize.

Rohannia kellett tovább. Már hatvanöt perce ezt tette. Nincs megállás. Luis Filipe Madeira Caeiro Figo, a Real Madrid és a portugál válogatott középpályása nem értette mi történik ezen az estén vele és a csapattal. A lidércnyomással felérő vesszőfutás már a harmadik percben elkezdődött, amikor az amerikaiak az első szögletet rúgták. John O' Brien, a fehér ötös mezt viselő középpályás vezetéshez juttatta a jenkiket. Valaki ráfejelte tíz méterről a beívelést, Vitor Baia a hálóór kiütötte, egy vörös mezes védő is vetődött, gurult, buk fencezett hátrafelé. A labda pedig az amerikai elé pattant, aki bombagólt lőtt a hálóba.

Ugye, hogy a labdarúgásban minden megtörténhet? – kiáltotta egy riporter valahol az éterbe, a közönség tombolt. Csillagos-sávós lobogók lengtek a magasban, hangorkán söpörte el az addig csak tompán zúgó morajlást. És ezzel még nem volt vége a rémálomnak. Harminc perccel később már három-nulla arányban vezettek ellenük. Futottak hát a labda után, futottak az amerikaiak nyomában, futottak az eredményért, és versenyt futottak az idővel. Az idővel, amelyből már olyan átkozottul kevés volt hátra. A másodpercek kegyetlen monotonossággal, együgyű közönnyel meneteltek előre. Az időben nem volt szolidaritás irántuk.

Az első általuk szerzett találat sem jelentett felhőtlen boldogságot, pedig végre elindulhattak felfelé. Nagyon mélyről. Beto, annak ellenére, hogy hátvéd volt, betalált az amerikai kapuba. A világbajnokságok történetének kereken ezernyolcszázadik gólja volt ez, de csak egy kicsike gól, egy aprócska remény a második játékrész hátralévő perceire.

És utána még egy kicsike gól – az már kettő. De eggyel még mindig kevesebb, mint az ellenfélé. Addigra már régóta benne jártak a második félidőben. Pillanatok alatt változhatnak a nézőpontok, az esélyek. Három-egynél mindenki azt mondta, hogy már csak húszpercnyi idejük van bármit is tenni. És jött az a gól. És akkor már azt mondták reménykedve, hogy még van húsz percük. Még megmenthető egy pont, csodával akár mindhárom, ami a győzelemért jár. Csodák márpedig vannak, léteznek. Léteznek, mert létezniük kell! Nélkülük nem teljes a világ.

Luis tovább harcolt, küzdött, akár egy gladiátor. A felfrissülést jelentő kortyok után – amit a pálya szélén adtak neki, amikor néhány másodpercig állt a játék,

nem is figyelte, mi miatt – a jobb szélén robogott, akár egy expresszvonat. A labda ott pattogott előtte, könnyű volt megszeliđíteni. Milliószer csinálta már, rutinfeladat volt. Oda sem kellett néznie. A védő elmaradt mellette, hiába próbálta volna kipöckölni előle a játékszert, nem érhetne volna el.

A tizenhatos vonaláról beívelt. Jól eltalált, pontosan ívelt labda volt, milliméter-pontosan érkezhetett Pedro Pauleta fejére, aki már-már a kapunál volt. Csak bólintani kell, egy elegáns fejmozdulatot tenni, alig észrevehető biccentést, és megvan az egyenlítést.

És mégsem.

Az amerikaiak huszonkettese előbb ért oda, és magasabbra ugrott. Éppen keresztezte a labda útját. Ő is bólintott, de másképpen. Erősebben, és pontosan célözva. A börgolyó messze elkerülte a kaput, gól helyett csak szöglet lett. A sokadik. A sokadik eredménytelen. Amihez fel kell állni, ki kell találni, meg kell próbálni. Mert mindent meg kell próbálni. Csak sajnos nagyon sokszor a minden is kevés.

Luis rúgta a szögletet is. Nekifutott, felnézett, célzott, ívelt... Az ötösnél mindenki felugrott, mindenki a labdát nézte. Többen lökdösődtek, könyököltek, támaszkodtak.

Szabadrúgás – kifelé.

Nem hitte volna ember ezen a bolygón, hogy az amerikaiak játszanak majd jobban. Pedig ők játszottak.

2002. június 5. szerda, 21 óra 01 perc (helyi idő)

Puszan, Dél-Korea

A szobaablak résnyire volt csak nyitva. Lágy szellő kúszott be rajta, megtáncoltatta a függönyt, majd körbefutott a falak mentén. Mintha csak körülnézni jött volna, váratlan vendég, akinek látogatását hol örömmel, hol bosszúsan fogadják.

A villany nem égett, csak a tévéből áradó fény vibrált a bútorokon és a fehér mennyezeten.

- Nagyon örülök, hogy egy olyan nagyszerű csapatot sikerült ma legyőznünk, mint a portugál válogatott – kezdte örömtől sugárzó arccal Bruce Arena, az amerikai szövetségi kapitány. Hihetetlen perceket élt meg az imént, talán

pályafutásának legszebb estje volt ez a mai. A hajdanán válogatott kapusként játszó edző négy évvel korábban került az amerikai csapat élére.

Yazid bejött a fürdőszobából, és leült az ágy szélére, úgy nézte tovább a gyors nyilatkozatot.

- Keményen kellett küzdenünk egészen a lefújásig, hogy megnyerjük ezt a mérkőzést – folytatta az edző. - Tavaly december óta erre a találkozóra készültünk, így pontosan tisztában voltunk a portugál válogatott erősségével, és azt a kevés pontot is ismertük, ahol sebezhetőek. Ennek megfelelően a játékosaim úgy mentek ki a pályára, hogy hittek magukban, és abban, hogy miénk lehet a három pont.

Váltott a kép, az edző eltűnt a képernyőről. Újra mutatták a gólokat, amelyek a mérkőzésen estek. Két öngól is volt köztük, de ez az eredményen mit sem változtatott. Bomba-meglepetés született, a világ nem erre számított.

Yazid már pihenni akart, de ezekre a rövid interjúkra még kíváncsi volt.

Másnap az ő számára is a folytatás következett. Igaz, hogy az első mérkőzésen nem játszott, de mindig készen kellett állnia. Csak ez a nyomorult sérülése gyógyult volna gyorsabban.

A képernyőn újabb alak jelent meg.

- Azt hiszem, mindenki látta, hogy nem igazán játszottunk jól a mai napon – nyilatkozta Luis közvetlenül a mérkőzés után. Már nem a vörös mez volt rajta, amelynek hátán egy hatalmas hetes szám virított a neve alatt Teljesen váratlanul ért minket, hogy három gólt kaptunk az első harmincöt percben. És mindezeket olyan hibákból, amelyeket, megmondom őszintén, én magam sem értek, hogyan követhettünk el. Kalapot kell emeljünk az Egyesült Államok csapata előtt, akik megnyerték ezt a mai mérkőzést, és megérdemelten, mert a futballban az nyer, aki több gólt rúg. Mindenesetre most már a következő két mérkőzésre kell koncentrálnunk, és azokat feltétlenül meg kell nyernünk.

Yazid pontosan tudta, mit érezhet klubtársa, akivel együtt játszanak a bajnoki idény alatt Madridban. Pontosán tudta, hiszen csakúgy, mint Portugália most, néhány nappal korábban az ő csapata, a francia válogatott is vereséggel mutatkozott be a világbajnokságon.

Csalódás és meglepetés – egyszerre mindkettő. Csalódás nekik, és a szurkolóiknak, meglepetés a világnak.

Az első kör véget ért, a torna valamennyi csapata túl volt az első bemutatkozáson. Néhány esetben a papírforma igazolódott be, ám nekik

dicsőség helyett a dicstelenség jutott osztályrészül. A foci már csak ilyen – vannak ilyen napok is. Persze ezt nem lehetett ennyivel elintézni. Yazid tudta, hogy minden valószínűség szerint most Luis is pocskékul érzi magát. Megpróbálta mobiltelefonon elérni, de a portugál készüléke ki volt kapcsolva – pontosabban még nem kapcsolta be a meccs után. Legrosszabb esetben majd holnap beszélnek.

2002. június 7. péntek, 21 óra 50 perc (helyi idő)
Szapporó, Japán

Éppen húsz évvel korábban arattak győzelmet az angol csapatok tengeri csatában az argentinok ellen. Az Atlanti-óceánon, Dél-Amerika partjaitól négyszáznyolcvan kilométerre fekvő, mindössze tizenkétezer négyzetkilométer területű Falkland – vagy ahogy spanyolul mondják Malvin – szigetekért folyt a küzdelem. Az 1833 óta a brit koronához tartozó területet visszakövetelte volna Argentína, s hogy igényeinek nagyobb hangot adjon, 1982 áprilisában támadást indított a szigetet védő és uraló európaiak ellen. Júniusban döntő csatára került sor, amely során brit győzelem született, így a szigetek tulajdonosai nem változtak, a buenos airesi vezetés annál inkább. Az akkori argentin kormány ugyanis belebukott ebbe a málörbe.

A csaták nem értek véget, noha azóta békésebb eszközökkel vívtak egymással a felek, és a tét sem a szigetek birtoklása volt. Vereség esetén nem bukott meg a kormány egyik országban sem, és az indulatokon kívül más nem izzott az aktuális csatatereken.

Mindenki tartott ettől az estétől. Szapporó rendőrfőnökének lelki szemei előtt felborogatott és felgyújtott autók, betört kirakatok, megrongált üzletek rémképe sejlett fel, de igyekezett optimista maradni. Remélte, hogy városa nem válik harctérre a két szurkolótábor keményebb magjának számára. A bajt igyekeztek úgy megelőzni, hogy a legveszélyesebb elemeket be sem engedték az országba.

A város egyébként már egy nappal korábban megtelt angolokkal. Ők nagyobb számban érkeztek, mint a dél-amerikai csapat szurkolói, de ez a fölény nem vált kiemelkedően láthatóvá. Óránként egy-két repülőgép indult Tokióból, de sokan érkeztek vonaton vagy buszon is az 1972-es téli olimpiának helyszínt biztosító

városba. Hajóút nélkül teheték, hiszen Hokkaido szigetét – a világon a leghosszabb tenger alatti – ötvenhárom kilométer hosszú alagút köti össze a japán főszigettel, Honshuval.

Danny Higgins csak ezen a reggelen érkezett a Tokiótól északra lévő Szajtamából, ahol kedvencei első csoportmérkőzésüket vívták öt nappal korábban a svédek ellen. Így tudott csak kijönni abból a pénzből, amit összeszedett az útra. A két manchesteri srác, akikkel együtt jött Japánba vele tartottak. Együtt béreltek szállást, de amióta elindultak otthonról, tulajdonképpen mindent együtt csináltak. Koradélután, amikor a városban lógtak, együtt álltak sorban az arcfestő-pavilonnál is, de egy órás sorban állás után megunták az egészet, és inkább kerestek egy boltot, ahol maguk szerezhették be a festéket. A kevés művészi tudást igénylő munkát aztán ők végezték el egymáson.

Most mindhárman ott ültek az argentin kapu mögött, hófehérre kent arcukat egy függőleges és egy vízszintes vörös csík osztotta négy egyenlő részre – az angol lobogót jelképezve. Ott ültek a kapu mögött, és egy perccel az első játékrész lefújása előtt üvöltöttek, mint akiknek óriási fájdalmaik vannak. Pedig dehogy fáj! A boldogságtól ordítottak mindannyian – nem csupán hárman. A stadionba kilátogató harmincötezer szurkoló angol-szimpatizánsai valamennyien ezt tették.

A gól nem jött váratlanul, már húsz másodperccel korábban is sejteni lehetett, hogy be fog következni – legalábbis remélték. Tizenegyeshez jutottak a vörösmezések, és egy büntetőt mégiscsak illik értékesíteni.

- Mondtam én, hogy jó gyerek ez az Owen! – lelkesedett Danny. – Igaz, hogy liverpooli, de most még ezt a hibáját is elnézem neki!

Az említett futballista próbált néhány másodperccel korábban kapura törni, de amikor az argentin Mauricio Roberto Pochettino, a Paris Saint-Germain százyolcvankét centis védője kitette elé a lábát – természetesen rossz ütemben – ő a gyepre pottyant, és nem tudta befejezni az akciót. A játékvezető sípolt, és félreérthetetlenül a kapu közepétől tizenegy méternyire lévő fehér pontra mutatott.

Dannyék ekkor még csak kicsit üvöltöttek. Mondhatni, halkan – már amennyiben üvölteni lehet halkan is. De nem sokkal később, amikor David Beckham a kissé habozó Pablo Óscar Cavallero mellett laposan a kapu közepébe bombázott, már nagyon hangosan kiabáltak – ami a torkukon kifért.

Egy-nulla!

Pedig akár már kettő is lehetett volna, ha a buktatott Michael James Owen húsz perccel korábban nem a kapufát találja el. Akkor egymaga kísérletezett három kék-fehér mezes védővel szemben, de kissé kisodródott, és erejéből, valamint szerencséjéből akkor csupán annyira tellett.

Steve McManaman, a Real Madrid középpályása fél évvel korábban azt nyilatkozta, hogy Anglia nem lesz világbajnok, mert a csapat nagyon fiatal, és hiányzik a játékosokból a rutin. Fiatalság ide, rutin oda, a csapat vezetett. Igaz, sokan azt sem hitték el akkor, hogy a maga harminckilenc évével veteránnak számító David Seaman nem fog már védeni. És mégis itt van, ő hárítja a dél-amerikai kísérleteket.

A nagy találgatások azonban nem is az esélyek, és nem is Seaman körül folytak, hanem az éppen vezetést szerző Beckham személye és gyógyulása körül.

Áprilisban ugyanis éppen egy argentin, nevezetesen Aldo Perdo Duscher törte el a bokáját, amikor a Manchester a La Coruna ellen küzdött a Bajnokok Ligája negyedöntőjében. A középpályás világbajnoki szereplése akkor kérdésessé vált, de ezután az argentin sajtó rávetette magát az ügyre, mert szerintük az európaiak túllihegték a sérülést. „Úgy tűnik, a Brit Birodalom megremegett Beckham sérülése miatt, veszélyben a királynő, összeomolhat a Tower Bridge.” – írta az Ole című sportlap.

II. Erzsébet angol királynő, és Tony Blair, brit miniszterelnök egyaránt aggódtak a válogatott csapattagért, s míg az előbbi szeretett volna gyógyulási tanáccsal segíteni, az államférfi a közel-keleti krízissel foglalkozva sem mulasztott el időt szakítani a futballra. S ha mindez nem volt még elég, egy Izraelben élő parafenomén akciójának következtében a tévénézők a képernyőn keresztül simogathatták a sérült bokát – hitte ugyanis, ha milliók összpontosítják gyógyító erejüket, az segíthet.

Sven-Göran Eriksson, a válogatott svéd szövetségi kapitánya ennél sokkal gyakorlatiasabban állt a probléma megoldásához. Segíteni ő sem nagyon tudott volna Daviden, de a reményt nem adta fel. Azonnal pontos információkat kért a FIFA-tól arról, hogy megváltoztatható-e huszonnégy órával a világbajnokság kezdete előtt a benevezett játékoskeret.

A hetek teltek-múltak, a boka gyógyult, és minden szerencsésen alakult. Beckham a keretbe kerülhetett, és játszhatott. És gölt lőhetett.

Pedig április végén még a szövetségi kapitány is azt mondta, hogy a trófea elnyerésére a legesélyesebb az argentin válogatottnak. És most a csapata vezetett az általa legesélyesebbnek tartott ellen!

Danny már alig várta, hogy a bíró ismét a sípjába fújjon. Rövid hosszabbítás következett csak, azután szünet – ezt kihasználva elrobogott a legközelebbi büféhez néhány doboz sörért. Amikor sokat kiabál az ember, hamar kiszárad a torka. A következő játékrész idejére térfelcserélnek a csapatok, és akkor kedvencei kapujának közelében lesznek. Danny remélte, hogy ebbe a kapuba már nem kerül be a labda többé – legalábbis ezen a meccsen nem. Kiabálni a következő félidőben is muszáj lesz – egyrészt biztatni kell a fiúkat, másrészt elijeszteni innen az argentin csatárokat. Ha el lehet kiabálással.

S hogy a következő negyvenöt percben emiatt, vagy más okból kifolyólag nem tudtak a kékmezesek eredményesek lenni, a végén már Danynek is mellékes volt. Korábbi világbajnokságokon Anglia négy mérkőzésen játszott Argentína ellen. Kétszer győzött, egyszer veszített, és szünetelt egy döntetlen. A gólkülönbség 7-5 volt az európaiak javára. Ezen a találkozón javult a mérleg. A győzelmek száma háromra változott, a gólarány pedig 8-5-re.

Mindenki boldog volt – már aki az angoloknak drukkolt. Owen és Beckham mezt cserélt egy-egy argentinval, Danyék söre elfogyott, de nagyon boldogok voltak. Bármi is történik ezután a csapattal, ezért a meccsért már megérte eljönni. A csoport ugyan még nyitott volt, hiszen a svéd-argentin-angol trióból csak két csapat juthat tovább, de a négy pont megnyugtató volt számukra.

Nigéria két vereségével kiesett – egy problémával kevesebb – gondolta Danny, miközben két földijével a szálloda felé indult hosszas ünneplés után.

Szapporó pezsgett. Az emberek nem gyújtottak fel autókat, nem törtek be kirakatokat. Miért is tették volna? A háború húsz éve befejeződött az Atlanti-óceánon. Délután angolok és argentinok együtt heverésztek a fűben, közösen fényképezkedtek, sálakat cseréltek, versikéket skandáltak, s noha nem szövődtek életre szóló barátságok, egymás életére sem akartak törni. A rengeteg rendőrnek semmi dolga nem akadt az utcákon, de ők örültek a legjobban ennek a tétlenségnek.

A világ másik felén, Európában más volt a helyzet. A közép-angliai Corbyban megkéselték egy tizennyolc éves fiatalembert egy szurkolók közti nézeteltérés során. A fiú kórházba szállítás után belehalt a sérülésbe. Más városaiban is botrányok voltak, a rendőrségnek kellett közbeavatkozniuk Staffordban,

Hullban, Grimsbyben és Havantben. Országszerte több mint harminc embert vettek őrizetbe.

Szapporóban a kifestett arcú, hangoskodó társaságok énekeltek, söröztek még jóideig, de hajnal felé elcsendesedett a belváros. Szapporóban véget ért a világbajnokság, a harmadik mérkőzést is lejátszották a város stadionjában. A szurkolók többsége másnap továbbáll. Az angolok Nigéria ellen 12-én Oszakában, míg az argentinok ugyancsak aznap Mijagiban a svédek ellen lépnek pályára.

David Beckham, Michael Owen és Danny Higgins már az igazak álmát aludta, amikor a köztisztasági alkalmazottak korareggel útra keltek, hogy megtisztítsák az utcákat és parkokat a papíroktól, sörös dobozoktól és egyéb eldobált szeméttől.

2002. június 10. hétfő, 17 óra 20 perc (helyi idő)

Tokió, Japán

A lift megállt a felszín alatti negyedik emeleten, Kodzo kilépett belőle, és sietve indult a szokásos terem felé. Kollégái izgatottan vártak már rá.

- Történt valami? – kérdezte a két férfit, miközben letelepedett az egyik asztalhoz, és belelapozott a jelentésekbe.

- A marokkóiak elfogtak néhány Al-Kaida-tagot, akik merényletet akartak végrehajtani a közelben manőverező amerikai és brit hadihajók ellen a földközi tengeren.

- Ez miért olyan érdekes?

- Ezzel összefüggésben kaptunk egy másik jelentést is, miszerint régebben Chicagóban is elkaptak egy férfit, aki atombombát akart robbantani az Egyesült Államok területén. A pasast még Pakisztánban kezdték el figyelni, így bukott le később. Az amerikaiaknak fogalmuk sincs, hogy a nukleáris fegyver már az országukban van-e, vagy még csak a terv létezett.

- És most jön a legérdekesebb rész – vette át a szót a másik elemző. – A tizennyolc japán szélsőséges vezér közül az egyik már többször is találkozott egy arab férfival. A neve Ibrahim Al Faddah, az útlevele szerint szaúdi építési vállalkozó. Utánaérdeklődtünk Rijádban, de ott nem tudnak róla. Tehát a férfi minden bizonnyal álnéven utazik. Ami a legérdekesebb, hogy a barátunk azzal a

tiszteletreméltó honpolgárunkkal tart fenn a jelek szerint gyümölcsöző kapcsolatot, aki a Legfőbb Igazság nevű szekta egyik vezetője. Mint ismeretes, 1995 márciusában ők hajtották végre a tizenöt halálos áldozatot követelő gáztámadást a tokiói metróban.

- És mi az összefüggés a két férfi között? – kérdezte Kodzo.

- Mesélem tovább. Az emberek olyanok, mint egymáshoz kapcsolódó, különálló láncszemek. Ám ha összefűzzük őket, mert összefüggés van közöttük, nagyon egyszerűen eljuthatunk a két végpontra. A CIA az utóbbi időben igencsak aktívva vált Pakisztánban. És az ügynökeik kitűnő munkát végeznek. Úgy látszik, megemberelték magukat szeptember tizenegyedike óta. A pakisztáni megfigyelés során egy fegyverkereskedő révén megpróbálták csapdába ejteni, és elfogni egy nemzetközileg rég körözött szerb milicistát, akit a hágai nemzetközi bíróság is többszörösen elítélt már emberiség ellen elkövetett bűntettek miatt. Eredeti nevén Nenad Bilicnek hívták, de több más nevet is használt az elmúlt tíz évben. A fickó a jugoszláv válság idején a szerb szabadcsapatok oldalán mészárolt le több horvát családot. Utána forró lett a talaj a lába alatt Európában, így Észak-Afrikában és a Közel-Keleten bujkált. Közben végrehajtott egy-két akciót itt-ott. Jó kapcsolatai arab körökben köztudomásúvá váltak hírszerző berkekben. Már a Moszad is fente rá a fogát. A férfi Pakisztánban azonban kicsúszott a CIA markából. Lelőtt egy amerikai ügynököt, majd kivégezte a fegyverkereskedőt is. Eztán nyoma veszett. Legközelebb Vlagyivosztokban szállt hajóra társaival, Dél-Koreába ment, ahol a koreai és amerikai titkosszolgálat emberei közös erővel vesztették nyomát újfent.

- Mit keresett Koreában?

- Ezt ezidáig senki sem tudja. És tőle már nem is fogja megtudni senki. A hónap elején holtan találták egy összeégett roncsban, ugyancsak Koreában.

- Mikor volt ez?

- Éppen egy hete. A közeli erdőben találtak még két hullát. A két férfi megegyezik azokkal a személyekkel, akikkel Bilic együtt szállt partra Koreában. Kezd összeállni a kép?

- Vegyük csak sorra az eddigieket – szakította félbe az elemzőt Kodzo. – Amerikában atombombát akar robbantani egy terrorista, de elkapják. Már Pakisztánban felfigyeltek rá. Kapcsolata volt egy fegyverkereskedővel, aki kapcsolatba került Biliccsel. Bilic pedig Koreába ment, ki tudja, miért. Ott

aztán holtan találták. A láncolaton keresztül az atombombától Koreáig jutunk. Van ennek logikája? Mi van még?

- Két fontos tényező. Találtak egy másik hullát is, ötven kilométerre Bilictől. Gyomorlövést kapott és elvérzett. A fegyverszakértő megállapította, hogy a szerb lőhetett le, mert a gyilkos lövéseket leadó fegyver mellette volt az összegegt roncsban. A férfi feltehetően arab.

- Feltehetően, vagy biztosan? – kérdezte Kodzo.

- Palesztinából származik, de a megerősítést még nem kaptuk meg az izraeliektől. Ugyanúgy a másik feltételezésről sem tudjuk a pontos igazságot, de vélhetően régebben volt közös kapcsolatuk azzal az arabbal, aki szaúdi építésként vendégeskedik nálunk.

- Tehát az építész valójában terrorista – foglalta össze Kodzo a hallottakat. – Legalábbis ezt támasztja alá az, hogy a Legfőbb Igazság vezetőjével tárgyalt. Mit akarnak ezek? Közösen törnek a fejüket valami nagy disznóságon?

- Be kellene hozni, és kihallgatni őket – javasolta az egyik elemző. – Együtt el lehetne fogni őket, nem nagy ügy.

- Hirtelen három okot is tudok mondani, miért tartom ezt ostoba ötletnek – felelt Kodzo. – Egyrészt nincs semmi bizonyíték a kezünkben, tehát előbb utóbb el kell engedni őket. Másrészt, úgyszem vellanának semmit. A szektáról már tudjuk, mennyire makacs és fanatikus tagjai vannak. Ugyanígy lehet számolni az arabokkal is. Főleg, ha az illető Al-Kaida tag. Harmadrészt bármikor lecsaphatunk rájuk. Hagyjuk őket szabadon mozogni, de tartsuk mindkettőt rövid pórázon. Hátha még felbukkan valaki körülöttük. Intézkedem, hogy mindkettőjüket eztán is napi huszonnégy órában figyeljék, és kettőzzék meg a figyelőket.

2002. június 11. kedd, 15 óra 20 perc (helyi idő)

Szöul, Dél-Korea

A teljes lakosság a világbajnokság lázában égett, nem volt olyan ember, akit ne érintett volna meg a küzdelem szelleme, ne ragadta volna magával a lelkesedés. Ahogy a tizennégy évvel korábban rendezett olimpia idején, a fővárost most is előzönlötték a turisták. A franciák már napokkal korábban továbbálltak, helyettük kínaiak és törökök foglalták el a szállodákat.

Alex lépésben araszolgatott csak a forgalomban kocsijával. Az arabtól megszerzett rövidhullámú helymeghatározó vörös ledje lassan villogott a tenyérynyi készülék tetején. Az alatta lévő digitális kijelző számlapján négyezres értéket mutatott műszer. Vagyis a távolság közte és a nyomkövető felé sugárzó poloska között négyezer méter volt.

Alex nem akarta megölni a terepjáró sofőrjét, aki letaszította az útról a sárga szedánt, csak információkat szeretett volna kicsikarni belőle. Megvoltak rá a maga tökéletes módszerei, hogyan tegye. De a férfi nem hagyott számára más lehetőséget. Amikor két nappal korábban este fegyvert szegezve rá meglepte őt autójában, egy óvatlan pillanatban rávetette magát a fickó. Alex nem akarta lelőni, de kénytelen volt meghúzni a ravaszt, mielőtt ő került volna kilátástalan helyzetbe. A golyó a férfi nyaki ütőerét találta el, így Alex már nem tudott kihúzni belőle semmit.

A halott autóját átkutatva talált rá a nyomkövetőre – az arab tehát biztosra ment, semmiképpen nem akarta szem elől téveszteni a robbanószert.

Valamelyik ládára poloskát erősítettett egyik emberével. Így ő biztonságos távolságban maradhatott, mégis mindig tudta, hol jár a szállítmány. Ha kellett közbeavatkozhatott, mint ahogy meg is tette, amikor nem kínálkozott más megoldás.

Alex nem vesztegette az időt, tüstént a teherautó nyomába eredt, noha nem lehetett biztos benne, hogy a robbanóanyag még ugyanabban a járműben rejtőzik. Lehet, hogy azóta kocsit cseréltek a terroristák. Először északnak tartott, de a nyomkövető jele gyengülni kezdett, és a távolságot mutató szám is növekedett a kijelzőn. Vondzsunál északnyugatnak fordult, mert akkor már tudta, hogy a szállítmányt minden bizonnyal Szöulban kell keresnie. A kérdés még mindig nyugtalanította: miért csak három láda került kirakodásra a kikötőben? Hol lehet a negyedik?

2002. június 11. kedd, 15 óra 26 perc (helyi idő)

Inchon, Dél-Korea

A futball néha nem más, csupán matematika.

A mérkőzés után hetekkel, hónapokkal, évekkel már csak a számok beszélnek.

A küzdelmes kilencven percek – olykor meghosszabbított meccsek elporladnak

a rohanó világ emlékezetében. Filmfelvételeken megcsodálhatja őket bárki, és a felidézett pillanatokra úgy már könnyebb azt mondani: igen, ez nagyszerű csata volt. De egyébként ki emlékszik évtizedekkel később a részletekre? Csak ki kell nyitni egy sportlexikont, máris eredmények tucatjai zúdulnak elő belőlük. Csapatok nevei, végeredmény, gólszerző, találat az akárhányadik percben... A gólok száma dönti el a végeredményt. Aki győz, három pontot kap, aki veszít, nem kap semmit. És sokszor a döntetlennel szerzett egy-egy pontnak is nagy haszna tud lenni.

A számok pedig kegyetlenek tudnak lenni. A számoknak nincsenek érzelmeik, nem gondolkodnak, mindössze racionális, rideg módon mutatnak egy értéket. Nem többet, nem kevesebbet. A nulla mindig nulla marad, az egy egy, a kettő kettő, és így tovább... Mindig a nagyobb szám győz, sosem a kisebb. Ha két szám mégis egyenlő, előkerülnek újabb számok, és ez a fogócska addig folytatódik, amíg nem kerül elő egy különbség.

Ha két csapatnak azonos pontszáma van, elő lehet venni a gólarányokat. Amennyiben az is egyezne, meg lehet nézni, ki lőtt több gólt. Azután az egymás elleni eredményt. Döntetlen? Sebaj, akkor jöhet a sorsolás. És ismét a matematikához vezet a végső döntés. Valaki nyer, valaki veszít. Valaki pozitív előjelet kap, valaki negatívot. Két győztes nem lehet. Eszmei szempontból igen, de az már nem matematika.

Van, amikor egy szám éppen eleget jelöl, van, amikor csak egy hajszálnyival kevesebbet a kelletténél. Van, hogy egy csapatnak elég egyetlen pont a dicsőséghez, de előfordul, hogy ugyanennyi, csak egyetlen árva pont, egyetlen árva gól hiányzik, ám nélküle hiábavaló minden.

A számok olyanok, akár a letisztult, megmásíthatatlan válaszok. Amikor megszületik egy szám, már szükségtelenek az érvek, a magyarázatok, a feltételezések. Lényegtelenné válnak. Hónapokig tartó fontolgatások, remények, találgatások olvadnak szét kilencven perc alatt. Az anya kilenc hónapig várja gyermekét, kérdések tucatja vetődik fel benne az idő során, amelyekre néhány óra alatt választ kap, amikor megkezdődik a szülés. Fiú lesz, vagy lány? Természetesen sok esetben lehet előre tudni-sejteni a végeredményt, de biztossá csak a születés után válik. És meglepetések mindig történhetnek.

Amikor egy bíró lefúj egy mérkőzést, attól kezdve az múlttá válik.

Történelemmé. Feledhető, vagy feledhetetlen eseménnyé. Onnantól fogva már

csak visszaemlékezés minden, a krónikások feladata archiválni a pillanatokat, a perceket.

Egy világbajnoki mérkőzésen átlagosan két-három gól esik. Egy világbajnoki csoporton belül több mint egy tucat. Egy egész világbajnokságon száznál is több. Egy emberöltő alatt pedig tizenöt-húsz világbajnokságot rendeznek. Ennyi gól mellett pedig ki emlékszik már egy irtózatos kapufára, egy parádés becsúszásra, egy briliáns átadásra, egy önfeláldozó védésre, egy káprázatos cselre, egy kimaradt helyzetre, amely ha betalál a hálóba, talán másképp alakul minden? Másképp alakulnak a számok, a listák, az esélyek. Más szám kerül a papírra a csapatok neve mellé, mást mutatnak a lexikonok, az emlékezés felkiáltójelei.

Yazid Zinedine Zidane maga is felkiáltójel volt ebben a történelemben. A himnusz alatt a közvetítőkamera hosszan elidőzött rajta, arcát sokkal tovább mutatták, mint a többiekét. Először lépett pályára ezen a világbajnokságon. A Szenegáltól elszenvedett vereséget, és az Uruguay ellen elért gól nélküli döntetlent a kispadról volt kénytelen végignézni – sérülése miatt nem játszhatott. Amikor a stadion kivetítőjén a helyi nézők is láthatták őt, a francia drukkerék óriási üdvrivalgásban törtek ki. A hangorkán elnyomta a La Marseilles taktusait. Mindenki benne bízott, mindenki abban reménykedett, hogy majd ő csodát tesz. Két góllal kell legyőzni a jelenleg csoportelső dán válogatottat ahhoz, hogy ők jussanak tovább. Két gólt kell lőniük, és nem szabad kapni egyet sem. Vagy ha kapnak egyet, már hármat kell lőni. Óriási feladat.

Yazid most nem gondolt arra, hogy a világbajnokság előtt lejátszott öt mérkőzésen csak kétszer tudtak nyerni, arra pedig végképp nem, hogy ugyanez a dán csapat a világbajnokság előtti huszonkét meccsén mindössze kétszer kaptak ki. Yazid most nem gondolt semmire – egyszerűen hitt abban, hogy győzni fognak. Másféle tudattal nem is lett volna szabad belefognia ebbe a hatalmas vállalkozásba. A hatalmas kötés nem látszott ugyan teljesen ki a nadrág alól, de így is szorította a combját – nem törődött vele, megpróbálta elfelejteni.

Bizonyos szempontból mindegy volt, mi történik ezen a délutánon, hiszen ő már 1998-ban csillaggá vált – olyan csillaggá, amely örökké ragyog a labdarúgás egén. Az akkori döntőben két gólt szerzett csapatának a Brazília elleni meccsen, elérte azt, amiről gyerekkorában, Marseille külvárosában, La Castellane-ben

még csak nem is álmodott: sok évvel később hazai földön, a nemzeti válogatott mezében emelhetne magasba a világgupát.

Imádta ezt a játékot, szavakkal ki sem tudta volna fejezni, mennyire. Szerencsés embernek tartotta magát, hiszen nem csupán azt csinálhatta, amit szeret, de ezt kitűnően meg is fizették. 2001 nyarán ötvenötmillió dollárért szegődött a Real Madridhoz. És ezen a létfontosságú mérkőzésen az ötvenötödik másodpercben ért először labdához – a lelátók francia tömege őrjöngve ünnepelte a megmozdulást.

2002. június 11. kedd, 15 óra 41 perc (helyi idő)

Szöul, Dél-Korea

Alex szétnyitotta az imént vásárolt várostérképet. Bejelölte azt a pontot, ahol éppen állt, majd autóval elindult a nyomkövető jelzései alapján. Mindössze hatszázhusz méter választotta el a keresett céltől. Mindegy volt számára, hogy a robbanóanyag hol található: egy teherautóban, vagy elrejtették egy épületben. Csak az számított, hogy még a végső pillanat előtt megtalálja. Mielőtt a terrorista felrobbantja valahol.

Kétszáz méterre közelítette meg a keresett helyet, amikor dugóba került a belvárosban. Reménytelennek látszott, hogy belátható időn belül kikeveredik belőle – a járdán haladó gyalogosok gyorsabban haladtak az autóknál. Ez adta az ötletet.

Kihúzódt a járda mellé, magához vette a pisztolyát és a nyomkövetőt, majd a kocsit otthagya futólépésben sietett tovább. Nem érdekelte, hogy tilosban parkolt le, ahhoz az autóhoz úgysem tér már vissza. Egyébként sem saját nevén bérelte.

A dugó közepén hamarosan megpillantotta a piros ponyvás kisteherautót – ezek szerint nem váltott járművet a sofőr.

Alex, mielőtt a zsebébe süllyesztette volna a nyomkövetőt, utoljára még ellenőrizte a kijelzőt. A távolság egyezett: hatvan méter.

A forgalmi dugó ezen a szakaszon már kezdett szűnni, a kocsik egyre gyorsabban tudtak haladni. A teherautó egy kereszteződésnél várakozott, a közlekedési lámpa vörös fénye tartotta csak vissza.

Alex rohanni kezdett. Lelépett a járdáról, hogy takarásba kerülhessen, és a sofőr ne vehesse észre őt a tükörből. Az utolsó pillanatban kapaszkodott a platóra – a lámpa zöldre váltott, mire teherautó a következő másodpercben meglódult.

2002. június 11. kedd, 08 óra 52 perc (helyi idő)
15 óra 52 perc (inchoni idő)

Lyon, Franciaország

Bernard úr már kora hajnalban felkelt. Egy pillanatra eszébe jutott, lemegy sétálni a közeli parkba, de azután rögvest el is vetette az ötletet. Csak nem fog engedelmessé válni egy vadidegen embernek – még ha az illető az orvosa is. Rosszul aludt az éjjel. Többször felébredt, azután csak forgolódott, és nem jött álom a szemére. Nem a másnap délelőtti mérkőzés miatt izgult, ez meg sem fordult a fejében a kezdésig. Csak amikor a televíziót kapcsolgatta, és felhangosítva meghallotta a nemzeti himnuszt, jutott eszébe, hogy a világ bajnokság folyik, és a franciák játszanak. Rögtön fellelkesült, a riporter szavai pedig még nagyobb tüzet loptak a lelkébe. A himnusz utolsó sorait már vigyázzállásban, fennhangon énekelte.

Amikor a szomszéd lakó átdörömbölt, az öregúr meg sem hallotta. A férfi az éjszakai műszakból nemrég tért haza, és pihenni szeretett volna, de a felhangosított tévé miatt nem tudott. Dűhe érthető volt, és nem törődött bele, hogy jelzése a falon át siket fülekre talál.

Egy perccel később becsöngetett Bernard úr lakásába, és haragtól eltorzult arccal, egyre türelmetlenebbül kérte szomszédját, hogy halkítsa le a készüléket. Az öregúr hallani sem akart róla, egyszerűen hazaárulónak nevezte azt az embert, aki ilyen válságos időben, amikor a labdarúgó válogatott élet-halál harcot vív Franciaország becsületéért, ne képes másra gondolni, mint saját pihenésére. Miután bevágta a zaklatott férfi orra előtt az ajtót, még hosszasan szidta annak valamennyi felmenőjét a családban.

A reggeli gyógyszeradagjáról meg is feledkezett, nem vette be a tablettákat – nem először. Halálát mégsem kizárólag ez okozta.

Abban a pillanatban, amikor Stig Töfting, a dán válogatott harminchárom éves középpályása a tizenhatos sarkától mintegy öt méterre átemelte a labdát a

túloldalra, még nem lehetett tudni, mi következik. A kilenc évvel fiatalabb csatár, az egyébként a holland PSV Eindhoven sorait erősítő Dennis Rommedahl azonban a kellő pillanatban, a kellő ütemben, és a kellő elszántsággal érkezett oda, ahol a labda lepattant. Vincent Candela, mint védő, a dánok kilences mezét viselő csatárára, Jon Dahl Tomassonra figyelt. Nem akart hibázni. Tudta, hogy a vörös mezes észak-európai az előző két mérkőzés során már háromszor vette be az ellenfelek kapuját – és ezzel a három góllal kis híján vezette is a világbajnoki góllövőlistát az olasz Vierivel és a portugál Pauletával egyetemben. Őket csak a német Klose előzte meg, aki eddig már négyszer volt eredményes. Veszélyes fickó volt hát, akire nem lehet nem odafigyelni. Roger Lemerre kapitány külön felhívta rá a figyelmét: le ne vegye a szemét róla egy pillanatra se! Nem vette. Ám így nem láthatta, hogy Rommedahl miben mesterkedik a háta mögött.

Fabien Barthez próbálta zárni a szöveget. Hirtelen nagyon nagynak érezte maga mögött a kaput, de minden idegszálával arra összpontosított, hogy megvédje. A dán az ötösön kívül volt, alig négyméternyire tőle. És amikor elrúgta a labdát, ő már repült is. Jó irányba. Furcsa fricskát írt le a levegőben, de a bőrgolyó elzúgott előtte. Nem érte el. Nem érthette el.

A dán csatár nem igazított semmit a labdán a lövés előtt. Amint az lepattant, máris belerúgott ballal.

Bernard Lesseux először fel sem fogta, mi történt. Csak azt látta, hogy a labda a hálóba perdül. Ésszel végig sem gondolhatta, mit jelent ez pontosan, de tudat alatt már letaglózta a rideg valóság. Valami ismeretlen, és hatalmas erő kegyetlenül belemarkolt a szívébe. Úgy szorította, akár egy prés, amely az életet akarja kiölni belőle. Mire agyában érezhette volna a fájdalmat, már a padlóra zuhant.

Csak sok órával később találtak rá. A többi szomszédnak napközben fel sem tűnt, hogy milyen hangosan szól a televízió az öregúrnál. Megszokott dolog volt ez a ház életében. Ám késő éjszaka már többeket zavart a zaj, és becsöngettek a férfihoz. Miután nem nyitott ajtót, többen is összegyűltek, és rövid tanakodás után úgy döntöttek, rendőrt hívnak. Az ajtó csak nehezen engedett, de végül sikerült felfeszíteni. A tíz perccel később kiérkező mentőorvos már csak a halál beálltát tudta megállapítani. A feltételezhető okként a szívrohamot jelölte meg.

2002. június 11. kedd, 16 óra 03 perc (helyi idő)

Szöul, Dél-Korea

A teherautó kihúzódott az úttest szélére, és megállt. A sofőr azonban járva hagyta a motort.

Alex leugrott a platóról, és előre sietett. Amikor pisztollyal kezében beült a terrorista mellé a vezetőfülkébe, annak arcára elképesztő döbbenet ült ki. Kikerekedett szemekkel nézett a váratlan jövevényre, majd előre, az utca végének irányába.

Alex követte a férfi tekintetét. Ötszáz méterrel távolabb impozáns épület állt, homlokzatán csillagos-sávós lobogót lengetett a délutáni szél. A kapubejáró melletti falrészén elegáns tábla csillogott. Alex ugyan nem tudta ilyen messziről elolvasni – ez képtelenség lett volna bárki számára, hacsak nincs a keze ügyében egy látcső –, de így is tudta, milyen felirat lehet rajta: Az Amerikai Egyesült Államok Nagykövetsége.

Halib nem habozott, már nem volt veszténivalója. Megnyomta a tenyeréhez erősített miniatűr távirányító gombnyi nagyságú, piros gombját.

- Allah nevében! – kiáltotta torz hangon.

Egy bekövetkező robbanás darabokra veti szét a teherautót, a benne ülőkből semmi nem marad. Végtagjaik leszakadnak testükről, és törzsük, valamint fejük is annyira összeég, szétroncsolódik, hogy képtelenség azonosítani őket a későbbiek során fénykép alapján. Akkor már csak a fogminta, vagy a DNS-vizsgálat segíthet. A környező kirakatok üvegei mind betörnek, a közelben parkoló autókát játékszerként röptíti odébb a detonáció. Az emberekről nem is beszélve – a hirtelen felszabaduló energia úgy vágja őket a falhoz, hogy vagy rögtön szörnyethalnak, vagy olyan súlyos sérüléseket szenvednek, hogy esélyük sem marad az életben maradásra.

Most azonban nem történt semmi.

- Hoppá! – mondta nyugodt hangon Alex, majd rövid hatásszünet után folytatta: - Remélem, nem bánod, de az előbb egy kicsit körülnéztem a platón. Az a vérfolt elég rondán fest hátul. Mi lett a társaddal? Kidobtad valamelyik kanyarban? Ehhez mit szól Allah? A detonátort némileg megbütyköltem, úgyhogy kár nyomogatnod a gombot. És most mesélj, hol a negyedik láda? Halib nem válaszolt. Nem is tudta volna a választ.

Csendben ültek egy darabig, majd Alex megunt a várakozást.

- Nekem így is jó.

Pisztolya agyával kellő nagyságú ütést mért a terrorista homlokára, amitől az azonnal elvesztette eszméletét. A bombából kitépett drótokkal a kormánykerékhez kötözte a férfi csuklóját, majd a magatehetetlen testet előre borította. A teherautó kürtje éles sívításba kezdett, de mire a járókelők összesereglettek a jármű körül, Alex már egy sarokkal odébb volt.

2002. június 11. kedd, 16 óra 08 perc (helyi idő)

Inchon, Dél-Korea

Yazid a fűre huppant, de tekintetét le nem vette a labdáról. Thomas Helveg, a vörös mezések védője életétődött ugyan, de későn érkezett, már nem tudta őt megakadályozni abban, hogy huszonöt méterről a kapura íveljen.

Jan Hoffmann, a dánok majdnem százkilencven centiméter magas kapusa szinte úszott a levegőben. Egy pillanatra mintha meg is állt volna ott keresztben, de ez csak érzéki csalódás lehetett. Ez így ellentmondana a fizika összes törvényeinek. Egy nyolcvankét kilós test nem tud megállni csak úgy a levegőben, a semmiben. A labdát mindenesetre nem érte el a hálóőr kinyújtott karja, ahogy a labda sem érte el a kaput. Kettő és félujjnyival kerülte el a lécs jobb felső sarkát – de a fehérmezes franciák legnagyobb sajnálatára nem belülről, hanem kívülről. Maradt az egy-nulla a dánok javára.

Senki sem vitatta, hogy Zidane, azaz Zizou zseniális futballista. Azt sem, hogy nagyon hiányzott a francia csapatból eddig. Sem Youri Djorkaeff, sem Johan Micoud nem tudta pótolni az első két mérkőzésen, mert őt egyszerűen lehetetlen volt pótolni.

A francia lapok optimisták voltak: „A megváltó visszatér” – hirdette a Le Parisien öles betűkkel. „Visszatér Zidane és vele a mosoly” – így a Le Figaro. David Trezeguet mosolygott – hitetlenkedve, kínjában, fájdalmasan. Akárcsak a szenegáliak ellen játszott mérkőzésen, ezúttal is a kapufát találta el. Nem ez volt az első kapufájuk a mérkőzésen, de ezen a világbajnokságon sem. Szenegál ellen kettő, Uruguay ellen egy. A pontok, a győzelmek csak centimétereken múltak. A centiméterek pedig talán a Jóisten kegyelmén. Fortuna ezen a tornán

nem őket segítette. Az a szerencse, ami négy évvel korábban lépten-nyomon mellőlük szegődött, most messze járt tőlük. Végtelenen messze.

Yazid Real Madridban játszó csapattársai különböző koreai városokban ültek a televízió előtt. A portugál Luis Figo Szöulban, a spanyol González Raúl és a brazil Roberto Carlos Ulszanban. Az első féldőben huszonkét perce tartott a játék, amikor a dánok vezetést szereztek. A második féldőben, ugyancsak a huszonkettedik percben Jesper Gronkjaer eliramodott a bal szélén. A pályának ez a része már rég árnyékban volt, de a Chelsea csatárjának ez most fel sem tűnt. A közel harmincfokos délutáni hőségben és a gyors iramú küzdelemben alaposan megizzadt. S ha az árnyékot nem is vette észre, a tizenhatosnál befelé igyekvő Jon Dahl Tomassont igen. Igaz szorosan a nyomában volt Lilian Thuram, a franciák színesbőrű védője is, de egyszerűen elhasalt. Igaz, a dán csatár előtte tépte, nyúzta, szaggatta a mezét, de az egész nem tartott tovább egy másodpercnél. A játékvezető nem sípolt, a partjelző nem lendítette zászlaját, így a dán egyedül maradt talpon. Amikor a labda Jesper jóvoltából megérkezett elé, ismét csak meg kellett lendítenie a jobb lábát. A negyedik gólját szerezte a koreai tornán, és a válogatott második találatát ezen a mérkőzésen.

Yazid érezte, hogy a sorsuk megpecsételődött. Huszonhárom perc alatt kellene négy gólt lőniük. A lelátókon már egyre ritkábban skandálták a nevét. A közönség francia része legtöbbször már csak hallgatott. Csupán akkor kiáltott ismét egy emberként, amikor veszélybe került egy-egy pillanatra az észak-európaiak kapuja. Talán ők is érezték, hogy itt és most bármit megpróbálhat a csapat, semmi sem sikerül. Pedig Morten Olsen, a dánok szövetségi kapitánya még a mérkőzés előtt is azt nyilatkozta, hogy a francia csapat a világbajnokság legjobb válogatottja. Ám ez a válogatott három gólkirályal a keretben a háromszor kilencven perc alatt egyetlen gólt sem szerzett, és mindössze egy árva pontot tudott összegyűjteni. A szakemberek nyolcvan százaléka – származástól függetlenül – döntőbe várta ezt a csapatot. Állították, Roger Lemerre csapata jobb, mint valaha bármikor. Franciaország azonban a csoport utolsó helyén végzett – ilyen még sosem fordult elő a címvédővel.

Az utolsó lövést Djibril Cissé eresztette el a dán kapu irányába, de a labda messze elkerülte a célt. Tizenkilenc másodperccel később Vítor Manuel Melo Pereira, portugál távközlési szakértő, akit a FIFA éppen tíz évvel korábban választott játékvezetőinek sorába, szájába vette a sípot, és lefújta a mérkőzést.

Franciaország négy évvel korábbi világbajnok együttese elesett a további küzdelmekről.

A dánok boldogok voltak. Fabien Barthez gratulált nekik, azután kiballagott az oldalvonalhoz, és Marcel Desailly-vel megköszönte a francia közönségnek a biztatást.

Yazid lehorgasztott fejjel bandukolt az öltöző felé, a kamerák ismét az arcát mutatták. A világon sokmillió ember próbálta kitalálni, vajon mi járhat ebben a pillanatban Zinedine Zidane fejében.

Talán Véronique-ra és a gyerekekre gondolt.

2002. június 18. kedd, 08 óra 54 perc (helyi idő)

15 óra 54 perc (mijagi idő)

Linz közelében, Ausztria

Az autópályán a szokásos forgalom volt. Kamionok és személyautók húztak mindkét irányba, a határ nem volt messze. Turgut negyed órával korábban hagyta maga mögött. Éjszaka kelt útra, közvetlenül azután, hogy anyja ismét telefonált Törökországból: apjának lehet, hogy már csak órái vannak hátra. Sandra készített néhány szendvicset, és két palack gyümölcslé mellé betette őket egy hűtőtáskába. Termoszban kávé adott mellé, de ez már elfogyott – Turgut mindet megitta az éjszaka. Miután elindult Kölnből, csak Regensburgnál állt meg két percre, és a határnál. Mivel Ausztria és Németország is Európai Unió tagállam, nem volt szigorú az ellenőrzés.

Az út legnehezebb szakasza akkor következett, amikor keleten felkelt a nap, és pontosan a szemébe sütött. Lehajtotta a napellenzőt, azután feltette napszemüvegét, de Linz közelébe érve úgy érezte, jobb, ha megáll egy negyed órás pihenőre. Kissé kinyújtóztatja elgémberedett tagjait, iszik egy újabb forró kávé, azután valamivel frissebben indulhat tovább. Ezt az utat nagyon jól ismerte, rengetegszer megtette, amióta Németországban élt. Emlékezett rá, hogy nem messze van egy hangulatos pihenő, ahol rendszerint megszakította útját, amikor erre járt.

- Nippon! Nippon! – zengte megállás nélkül negyvenötezer ember Japán nevét anyanyelvükön. A zaj a televízióból jött, néhány asztalnál osztrák és török kamionsofőrök ültek, reggeliztek, és a mérkőzést nézték.

- Egy jó erős kávé kérek – mondta Turgut a vendéglős nőnek. – Ne tegyen bele cukrot, keserűn iszom!

- Máris hozom, foglaljon helyet! – mosolygott a nő. – Tejszínt kér bele?

- Nem, köszönöm!

Turgut leült egy szabad asztalhoz úgy, hogy a tévét is lássa. Legalább egy részét látja a mérkőzésnek. A képernyő bal sarkába kiírt eredmény török vezetést mutatott.

- Ki lőtte? – kérdezte a szomszéd asztalnál ülő egyik török sofőr, aki épp rágyújtani készült.

- Ümit a tizenkettedik percben – felelt amaz készségesen, és a most érkezett felé kínálta a cigarettát. – Gyújtasz, testvér?

- Nem, köszönöm! Leszoktam – utasította el udvariasan Turgut.

- Hazafelé?

- Igen.

- Mít szólsz a csapathoz? – biccentett a sofőr a tévé felé. – Szerintem világbajnokok leszünk.

- Ha itt nyerünk, és később megint összekerülünk a brazilokkal, és sikerül megverni őket, elképzelhető.

Közben elkészült a kávé, a vendéglős kihozta az asztalhoz.

- Parancsoljon! – tette az utazó elé.

- Köszönöm! – felelt Turgut, és már is belekortyolt a gőzölgő italba. A forró folyadék égette nyelvét, de azonnal fel is frissítette a férfit.

Tíz perccel később fizetett, és tovább indult. Nem akarta végignézni a meccset, sok időt veszített volna. Sosem bocsátaná meg magának, ha egy futballmérkőzés miatt késne el. Még ha a válogatott eddig valaha is játszott legfontosabb mérkőzéséről volt szó. Az eredményt ugyanis megtudja a rádióból, ő szeretne már Bécs után járni, mire az összecsapás befejeződik.

Philippe Troussier, a felkelő nap országa nemzeti válogatottjának francia kapitánya szerint az ázsiai válogatott háza táján nem volt minden rendben. A közvélemény kissé meghökkent a szakvezető ezen kijelentésén, hiszen a Japán csapat csoportelsőként jutott a legjobb tizenhat közé. A mérkőzés előtti napon úgy nyilatkozott, hogy gárdája csupán akkor reménykedhet a törökök elleni továbbjutásban, ha legjobbjai nem azzal foglalatосkodnak, hogy melyiküknek milyen színű legyen a haja. Az ázsiai focisták remek játéuk mellett azzal is

felhívták magukra a világ figyelmét, hogy elképesztőbbnél elképesztőbb színekre festették frizurájukat.

Mijagiban szakadt az eső. A játékosok úgy csúszkáltak a fűvön, akár a jégkorongosok, a közönség pedig úgy festett, mintha valamennyi tagja ugyanabban az áruházban vásárolna, és ugyanazt a divatot követné.

Esőkabátjuk egyen-felszerelésnek tűnt.

Kilencvenhárom percnyi küzdelem után olyan csend telepedett az arénára, hogy még az esőcseppek kopogását is hallani lehetett a kapufán és a kispadok feletti műanyag fedélen. Pierluigi Collina, a negyvenkét esztendő, kopasz, olasz gazdasági tanácsadó, aki az 1996-os olimpia óta vezetett a legnagyobb tornákon mérkőzéseket, lefújta a meccset.

Japán reményei szertefoszlottak a semmiben, darabokra áztak a júniusi esőben. Nisidzava Akinori, a Cerezo Oszaka hatalmas termetű csatára ezen a napon ünnepelte huszonhatodik születésnapját – ez mégsem lesz emlékezetes számára később, hiszen csapata kikapott a nyolcaddöntőben. Egyszer sikerült kapura fejelnie, de Recber Rüstü résen volt, hatástalanította az akciót. Nakata Hidetosi bombája pedig egy védő lábán pattant meg, azért nem került a bőrgolyó a hálóba. Próbálkozások a másik oldalon is voltak még – néhány röpke pillanat erejéig Yıldıray Bastürk és Hasan Sas is aggasztó helyzetbe hozta a japán védelmet, de újabb gól nem született.

A négy nap alatt lejátszott nyolc találkozón újabb csapatok készülődhettek a hazautazást biztosító jegyek megvásárlásához a reptereken. Németország egyetlen gólnyi különbséggel lépett túl a paraguayiakon, míg az angolok sima meccsen három nullára gázolták le a dánokat. A másik skandináv együttesnek sem sikerült talpon maradnia, mert a torna egyik meglepetéscsapata, a szenegáli válogatott kiejtette őket. A forduló talán legküzdelmesebb összecsapását a Spanyolország-Írország mérkőzés hozta. A rendes játékidő, és a kétszer tizenöt perces hosszabbítás után sem dőlt el ki távozhat dicsőséggel a szuvoni aréna gyepszőnyegéről. A tizenegyes-rúgások döntöttek. Míg az írek közül három játékos is hibázott, a spanyoloknál csak két játékos nem talált be a kapuba. Így az ibériai gárda lehetett boldog azon az estén.

A következő két napon két meglepetés is született: az Egyesült Államok legyőzte Mexikót, Dél-Korea pedig An Dzsung Hvan száztizenhetedik percben elért aranygóljával kiejtette Olaszországot. Az ázsiai országban nemzeti hősnak

kikiáltott huszonhat esztendőös csatár másnap munkanélkülivé vált, ugyanis klubcsapata, az olasz Perugia a gól miatt felbontotta vele a szerződést. Brazília kettő nullás győzelemmel lépett át a belgákon, Luíz Nazario de Lima – röviden csak Ronaldo – ezen a mérkőzésen is góllal örvendeztette meg rajongóit.

2002. június 21. péntek, 15 óra 56 perc (helyi idő)
Sizuoka, Japán

Olé, olé, olé, olé! Mi vagyunk a bajnokok, mi vagyunk a bajnokok! – Az Ecopa stadion negyvenhétezer nézője hallgatta, illetve énekelte a dalt. Akik az angoloknak szurkoltak, boldogan énekeltek, míg a brazil szurkolók döbbenet hallgattak. Csapatuk három perce kapott gólt, és ebből a megrázkódtatásból még nem mindenki tért magához.

Danny önfeledten skandálta a szöveget. Erre a meccsre a kapu mögé szólt a jegye, így szinte díszpáholyból nézhette végig, amint Emile Heskey, az FC Liverpool huszonnégy és fél esztendőös csatára negyven és fél méterről ível előre egy labdát. Az ugyancsak liverpooli Michael James Owennek nem akadt dolga vele az első pillanatban. Lucimar da Silva Ferreira, a Bayer Leverkusenben játszó brazil védő – rövidebb nevén csak Lúcio – lekezelte helyette, de balszerencséje folytán olyan szerencsétlenül ért hozzá, hogy a játékszer egyenesen az angol csatár elé került.

Michael tett néhány lépést a kapu felé, útjában már csupán Marcos Roberto Silveira kapus állt. Az angol lövésre lendítette jobb lábát, mire a hálóőr elvetődött a rövid sarok irányába. Bukfencezett egyet, kezével kapálózott néhányat, de mire felült a gyepen, már csak azt nyugtázhatta, hogy a bőrgolyó a hálóban pihen.

Danny öröme egészen pontosan huszonkettő percig tartott. Az első játékrész végén Rivaldo Vitor Borba Ferreira egyenlítő gólt lőtt, így a szünetben döntetlennel vonulhattak a csapatok rövid pihenőre.

Előző nap kiadós esőzés öntözte végig Sizuoka utcáit. Az európaiak titkon talán remélték is, hogy másnapig maradnak a felhők, időjárás szempontjából az a körülmény szimpatikusabbnak tetszett volna. Ehelyett ezen a délutánon kellemes, nyáriás idő fogadta a pályára lépő csapatokat. Igaz, az időjárás

általában a legkevésbé felelős egy-egy mérkőzés végkimeneteléért. Azért az álmogólért pedig semmi esetre sem, amelyet az ötvenedik percben Ronaldinho Gaúcho szabadrúgásból ért el. Danny ezt is közelről láthatta. David Seaman, az Arsenal, valamint az angol válogatott harminckilencedik életében jár, veterán hálóőre beadásra számított. A védők gyűrűjében mozgolódó brazil csatárok is ilyesmit vártak a Paris Saint-Germainben futballozó csatártól. A kapus kilépett, és ez lett a veszte, a hosszú, felső sarok védtelen maradt, azért már hiába kapaszkodott a hálóőr.

Danny öt mérkőzésen izgulhatott övéiért, akik a három csoportmeccsen két döntetlent játszottak, egyszer pedig győztek. A legjobb formájukat az argentinok és a nyolcaddöntőben a dánok ellen nyújtották. De azok a dicsőségek kevésnek bizonyultak Brazília ellen. A mérkőzést ezúttal a dél-amerikaiak nyerték kettő egyre.

Danny korábban titkon azt remélte, hogy kedvencei a döntőig menetelnek majd, jegyét már beszerezte a következő vasárnapi yokohamai fináléra. Ettől függetlenül úgy gondolta, ha már itt van Japánban, semmi esetre sem hagyja ki a torna legutolsó mérkőzését. Soha életében nem látott még élőben világbajnoki döntőt, ezt az esélyt kár lenne a kiesés felett érzett bánat miatt elszalasztani. Az élet hosszú még, remélte, és talán lesz még alkalmá olyan döntőn is ott lenni, ahol Angliának szurkolhat. 1966-ban még nem élt, tehát azon a döntőn – ráadásul Londonban – nem lehetett ott. Apja igen. Mesélt is róla eleget.

Magában számolgatni kezdett. Most huszonhét éves, tehát ha összesen hetven évig él, még tíz világbajnokságot rendeznek életében. Az egyik döntőjén csak ott lesz a válogatott – és persze ő is. A saját útlevelével.

2002. június 26. szerda, 23 óra 37 perc (helyi idő)
Szaitama, Japán

A stadionra csend borult. A magas oszlopokra erősített reflektorokat lekapcsolták, a szurkolók utolsó csoportjai is elhagyták a nézőteret. A gyepen lejátszott nagy csatáról csak a lelátók széksorai között maradt szemét tanúskodott már. A városban véget ért a világbajnokság, amelyen ez volt a hatvankettedik mérkőzés. A hónap elején három csoportmérkőzést rendeztek a

Tokiótól északra fekvő, de a főváros agglomerációjába tartozó városban. A torna harmadik játéknapján két európai válogatott, Anglia és Svédország találkozott egymással, majd két nappal később a házigazdák fogadták itt a belgákat. Talán a helynek volt sajátos szelleme, de a két találkozón a négy közül egyik csapat sem tudott győzni. Még a közel hatvanezer honpolgár buzdítását élvező japán nemzeti tizenegy sem. Míg az előbbi mérkőzés egy-egy, a következő kettő-kettes döntetlennel ért véget.

Kamerunnak sikerült feloldania a varázslatot, és ugyan mindössze egyetlen árva góllal, de legyőzte Szaúd-Arábiát.

A harminckét válogatottból annak a négynek a játékosai, akik itt mutatkoztak be, és erejükből csak döntetlenre futotta, mégsem keseredhettek el.

Mindannyian a legjobb tizenhat közé jutottak.

Ezen az estén viszont sokkal nagyobb volt a tét, mint a stadion történetében valaha is. A hónap végére négy ország lakói reménykedhettek abban, hogy fiaik kivívják a döntőbe jutás lehetőségét. Előző nap a dél-koreai fővárosban Rudi Völler csapatának, a német válogatottnak ez már sikerült. A sors fintora, hogy a dél-koreaiaknak a hetvenötödik percben gólt lövő, s ezzel a továbbjutást bebiztosító gól szerzője, Michael Ballack nem lehet ott a yokohamai végkifejletnél. Találata előtt négy perccel ugyanis ismét sárga lapot kapott egy szabálytalan megmozdulásáért, és mivel néhány nappal korábban, az Egyesült Államok ellen vívott mérkőzésen is begyűjtött már egyet, a szabályok értelmében a következő meccsen nem léphet pályára – még ha a tizenhetedik labdarúgó-világbajnokság döntőjéről van is szó.

De nem lehet ott a koreai válogatott sem. Guus Hiddink, az ázsiaiak holland szakvezetője már így is többet ért el, mint bárki gondolta volna. Csapata a bronzéremért játszhat azzal a csapattal, amelyik ezen az estén alulmaradt a másikkal szemben. Ez pedig azt jelentette, hogy az egy hónappal korábban még a világbajnoki örökranglista hatvanhatos mezőnyének negyvenharmadik helyén álló csapat ebben a pillanatban a legrosszabb esetben is a világ negyedik legjobb együttese lehet. És ez nem kis eredmény, bárki bármit is mond. Különösen akkor nem, amikor olyan futballhagyományokkal bíró, nagy nemzeteket utasítottak maguk mögé, mint a címvédő franciák, az argentinok, angolok, spanyolok, olaszok. Ők mindannyian elvéreztek a küzdelmek során, Dél-Korea talpon maradt. Június 25-éig. Országszerte hétmillió ember drukolt az utcákon, mintegy négyszáz óriáskivetítő előtt, de ez sem segített. Szőulban

megint beigazolódott a Bobby Robson híres mondása, miszerint a labdarúgás olyan játék, amelyet kétszer tizenegy játékos vív egymással, és a végén mindig a németek győznek.

A stadion így furcsa látványt nyújtott. Sehol egy ember, sehol egy játékos. A hangorkán, a hangulat, a parázsló feszültség elröppent az éjszakába.

Luíz Nazario de Lima, azaz Ronaldo átvette a vezetést a góllövőlistán. A török Recber Rüstü kapujába lőtt góljával immáron hatodik találatát érte el ezen a tornán. Így maga mögé utasította csapattársát, Rivaldo Vitor Borba Ferreirát, valamint az ugyancsak ötgólos német Mirosław Klosét.

A törökök fogadkoztak a mérkőzés előtt. Huszonhárom nappal korábban a két válogatott egymás ellen mutatkozott be a világbajnokságon, és akkor – sokak szerint erős bírói segédkezéssel – a dél-amerikaiak győztek. A sors esélyt adott a visszavágásra. Csoportjukból Kína és Costa Rica ellenében ők jutottak tovább, és az elődöntőben ismét összekerültek.

Az eredménytől függetlenül sokan behaltak ebbe a mérkőzésbe. Ankará és Rio de Janeiro, Sao Paulo és Isztambul utcáin százezrek ünnepeltek, vagy bánkódtak. A futball-láznak, a tombolásnak, a féktelen érzelm-kitöréseknek halálos áldozatai is akadtak mindkét földrészen.

Egyetlen árva gól döntött. Ronaldo a döntőbe segítette csapatát, így az aranyárga mezések zsinórban harmadszor szerepelhetnek a fináléban. 1994. július 17-én tizenegyesekkel győzték le az olaszokat Los Angelesben. 1998. július 12-én három null arányú vereséget szenvedtek Párizsban a franciáktól. Azt a mérkőzést Yazid Zinedine Zidane szinte egymaga döntötte el két fejes góljával a huszonnyolcadik, illetve a negyvenötödik percben. Az azzurik és a gallkakasok után ezúttal az óramű pontossággal, és hihetetlen fegyelemmel játszó német gárda várt rájuk.

2002. június 29. szombat, 20 óra 01 perc (helyi idő)

Tegu, Dél-Korea

Tizenegy másodperc. Mít lehet ennyi idő alatt tenni? A Forma 1-es versenyeken ez az idő soknak számít, ha valaki kereket cserél. Atlétikában, a száz méteres síkfutásban jóval ezen a szinten belül kell teljesíteni, ha sportoló eséllyel akar pályázni a dobogó valamely előkelő fokára történő jutásra. A labdarúgás történetének leggyorsabb gólját egy ausztrál bajnoki mérkőzésen érték el. Akkor mindössze három másodperc telt el a játék kezdetét jelző sípszó után. A kezdőkörben álló játékos a labdát éppen csak átpasszolta társához, aki szemfüles módon észrevette, hogy az ellenfél hálóőre messze kint áll kapujából. Csak egy jól kivitelezett, pontos ívelésre volt szükség, és a játékszer máris a gólvonal mögé hullott. A hihetetlen képsort a világ legtöbb sportműsorában bemutatták, de a találatot elérő sportoló nevére már csak lexikonban lehet rábukkanni.

A világbajnokságok történetének leggyorsabb találatát a cseh Vacláv Hasek érte el 1962-ben Mexikó ellen. A kezdősípszó után tizenöt másodperccel szerezte gólját.

Ahogy a világ egyre jobban felgyorsul, és minden sportág újabb és újabb rekordokat tudhat magáénak, nem meglepő, hogy a labdarúgásban is születik olykor meglepetés. Kevesen számítottak arra, hogy a nyitómérkőzésen az újonc Szenegál legyőzi a címvédő Franciaországot. Ki gondolta volna, hogy ezt követően az afrikai csapat még a legjobb nyolc közé is bejut, míg gallok Uruguayjal egyetemben csoportjukból sem lépnek tovább? Úgy nem, hogy csoportutolsóként, rúgott gól nélkül fejezik be a tornát. Jósolt volna valaki nyolc nulla arányú győzelmet a Németország – Szaúd-Arábia összecsapáson az európaiak javára? Sejtethető volt, hogy az Egyesült Államok csapata úgy győzi le Portugáliát három kettőre, hogy az első félidő végén három nullára vezet? Azután pedig Mexikó legyőzésével még a legjobb nyolc közé is bejut? Hitte volna bárki is, hogy Dél-Korea az egyenes kieséses rendszerben először kiejti Olaszországot, majd búcsúra kényszeríti Spanyolországot is?

Fogadott volna a világegyetemben akárcsak egyetlen ember arra, hogy a bronzéremért Dél-Korea és Törökország játszik a 2002. év júniusának utolsó szombatján?

A nézők még bele sem lendülhettek a biztatásba, a székek még meg sem melegedtek alattuk, karjuk talán még egyszer sem lengette meg a zászlót, egyesek talán még észre sem vették, hogy a labda hatvanharmadszor is útjára indult. Lehet, hogy üdítőitalukat nyitották ki, vagy éppen fogadást kötöttek egymással, hogy mi lesz a végeredmény. Akik otthonról kísérték figyelemmel a találkozózt, és a himnuszok elhangzása után nem ültek azonnal a televízió elé, hanem még kimentek a konyhába egy hideg sörért, vagy valami ropogtatni valóért, lehet, hogy lemaradtak az első gólról. Ők már csak a lassítást figyelhették.

Azt, ahogy a kezdőrúgást követően a vörös mezés koreaiak egymásnak adogatták a labdát hátul, és azt, hogy Mansiz Ilhan, a török Besiktas huszonnégy esztendőös csatárja megzavarja Hong Mjung Bo-t. A száznyolcvankét centis harmincegy éves, veterán védő nem tudott mit kezdeni a labdával, amelyre fergetegként csapott le a jókor érkező Hakan Sükür. Az olaszországi Parmában futballozó csatár nem sokat gondolkodott, azonnal a kapu felé tört. A stadion óráján a másodpercmutató még éppen csak elhagyta a tízes számot, de az eredmény máris egy nulla volt a fehér mezés Boszporusz-parti gárda javára.

Senol Günes, aki egykoron játékosként ezeregyszáznegyven másodpercig nem kapott gólt a Trabzonspor kapujában, és ezt a csúcsot azóta sem szárnyalta túl senki hazájában, alig hitt a szemének. Felállva tapsolta meg fiait, akik máris vezetéshez juttatták csapatát.

Tizenegy másodperc – mindössze ennyi időre volt szüksége Hakan Sükürnek, hogy boldoggá tegyen egy maroknyi csapatot, illetve egy hetvenhárommilliós nemzetet.

2002. június 29. szombat, 14 óra 55 perc (helyi idő)

21 óra 55 perc (tegui idő)

Isztambul, Törökország

Az emberek az utcára vonultak, hatalmas népünnepély vette kezdetét. Egymást csókolgatták, ölelgették, autókonvojok kígyóztak a város utcáin föl-le, a sofőrök folyamatosan nyomták a dudát, és közben integettek mindenkinek, aki zászlót lengetett. Vehemensebb helyeken puska lövések is dördültek, a

diadalmámor boldog kórként telepedett az egész országra. A legtöbben a labdarúgó válogatott félholdas mezét húzták magukra, így akartak azonosulni fiaikkal, akik bronzérmeket szereztek Dél-Koreában. Ezen a napon úgy érezték, többszörösen is jó érzés töröknek lenni, mint máskor. Ahhoz képest, hogy április végén a televízióban egy negyvenöt másodperces reklámfilmeket kellett sugározni annak érdekében, hogy a drukkerok ráhangolódjanak a világbajnokságra, erre a napra ez a helyzet már rég megváltozott. Akkor még mindenkit csak a helyi bajnokság hajrája érdekelt, de mostanra nem volt olyan ember az országban, aki ne Koreára figyelt volna.

Turgut óvatosan lavírozott hazafelé a városból kifelé vezető utakon, lassan tudott csak haladni a tömeg és a forgalmi dugók miatt – szülei hátul ültek. Sarüt Ayaz mosolyogva, könnyes szemmel szorította Aziza kezét, ő is integetett néha az embereknek. A hónap elején, amikor kórházba szállították, nagyon rossz állapotban volt. Nem sokkal később az orvosok azt jósolták, hogy már csak órái vannak hátra. Ő azonban tudta, hogy még nem jött el az ideje – azt érezte volna. Egy benső hang, egy megmagyarázhatatlan erő mindig tanácsokat és útmutatást adott neki az élete során, most sem volt ez másképpen. Már rége elhatározta, hogy amíg Turgut gyermekeit nem látja, nem hajlandó távozni erről a világról. És Turgutnak csak nemrégiben volt az esküvője, tehát a gyermekáldásra még várni kellett.

A labdarúgás sosem hozta igazán lázba, de ezen a napon nem volt olyan ember az országban, akire ne ragadt volna át a lelkesedés. Még azok is táncolva ünnepeltek az utcán, akik korábban sohasem néztek végig egyetlen futballmérkőzést sem. Eddig a hónapig. A válogatott negyvennyolc év után először jutott be a világ legjobbjai közé, és a visszatérés nagyon fényesre sikerült. A bronzmérkőzésen a dél-koreai válogatott ellen elért három kettő arányú győzelem soha nem látott magasságokba emelte a csapatot.

2002. június 30. vasárnap, 19 óra 21 perc (helyi idő)

Yokohama, Japán

A küzdelem valójában nem május 31-én kezdődött, hanem két évvel korábban. A kétezredik év márciusának negyedik napján a közép-amerikai Trinidad és Tobago válogatottja fogadta a Holland Antillák nemzeti tizenegyet, és azzal a

mérkőzéssel megkezdődött a tizenhetedik labdarúgó világbajnokság. A világ százkilencvenöt országa nevezett a versenyre, de közülük csak harminckettő sportolói juthattak a legjobbak közé. Trinidad és Tobago öt nulla arányú vereséget mért ellenfelére, sőt, rajtuk továbblépve egyszer Mexikót is legyőzte, ám a zónadöntőben már csak az utolsó helyre futotta erejükből. Így a másfél millió lelket sem számláló köztársaság átlósan fekete sávval ellátott vörös lobogója nem lehetett ott a yokohamai Nemzetközi Stadionban a záróünnepségen, ahol a résztvevő országok zászlóit vonultatták fel a rendezők. Megszólt a játéktér szélére felállított taiko-dob – dübörgő hangja, nagysága az emberi erőt jelképezte. Közel hetvenezer ember foglalt helyet a lelátókon. Köztük számos politikus, a japán és a koreai miniszter, valamint Akihito császár. Az 1950-es világbajnokság döntőjének nézőcsúcsát azóta sehol, és itt sem sikerült túlszárnyalni. A riói Maracana-stadionban akkor százhetvennégyezer ember szurkolt a Brazília-Uruguay mérkőzésen – és nem a brazilok győztek. Az uruk kettő egyre verték a házigazdákat, és elhódították a trófeát. A Rimet-kupát csak akkor tudhatták magukénak a brazilok, amikor 1970-ben harmadszor is elnyerték azt döntőben. Ezt követően nem volt mit tenni, a FIFA új fődíjat készített. Silvio Gazzaniga, olasz ékszerész 1974-ben tizennyolc karátos aranyból formázta meg a harminchat centiméter magas, közel öt kilogramm súlyú trófeát. A francia címvédőtől átvéve a sok játékos által áhított tárgy márciusban Japánban, majd áprilisban Dél-Koreában volt megtekinthető a mérkőzéseknek otthont adó városokban. A május végi megnyitóra titkos úton érkezett a szülői stadionba. A korábbi kupát ugyanis az 1966-os angliai világbajnokságon ellopták, azt később egy dolgát végző kutya kaparta ki egy fa alól. Ez sem adott elég okot az elővigyázatosságra, mert 1983-ban, amikor már a brazilok tulajdonában volt, Rio de Janeiróban ismét nyoma veszett – ezúttal végleg. A dél-amerikaiak saját költségükön készíttettek másolatot, hogy ne maradjanak trófea nélkül.

A fődíj körüli kalandok időnként lázba hozzák a világ közvéleményét. Április elején a kínai hatóságok hatvan hamis serleget koboztak el Guangdong tartományban. A shenzeni rendőrség a nemzetközi szövetség feljelentése alapján indított nyomozást ismeretlen tettesek ellen.

Míndez történelemmé vált, a múltba süllyedt – a jelen nagy kérdésévé az vált, hogy ezen estét követően merre folytatja útján az arany szobor. Ha Brazília nyeri el, Dél-Amerikába veszi az irányt, ha Németország, akkor Európa

fogadhatja. Utóbbi esetben nem is utazna tovább a négy év múlva esedékes döntő végéig, hiszen 2006-ban Németország lesz a torna rendezője. 2010 még távolinak tűnt ezen az estén, de Al-Saadi Kadhafi, a líbiai diktátor fia már tavasszal gondolt az akkori világbajnokságra. Elküldték a FIFA illetékeseinek dossziéjukat, miszerint országa megpályázza az akkor lebonyolításra kerülő esemény rendezési jogát. Kijelentette, hogy anyagilag minden eszköz a rendelkezésükre áll ennek érdekében, és ígérete szerint határidőre a világ legszebb stadionjait tervezik felépíteni.

Még nem ért véget a világbajnokság. Az i-re még nem került fel a pont. A két rendező ország korábban nem tartozott a klasszikus értelemben vett nagy futballnemzetek közé. Igaz, ezerötszáz évvel korábban Koreában már játszottak egy chukkuk névre keresztelt, a mai futballra kísértetiesen hasonlító játékot, amelyben kilenc-kilenc játékos küzdött egymással. Japán sem maradt le tőlük. A kemari lényege nem volt más, mint hogy a napot jelképező labdát nem hagyták leesni – lábbal, fejjel és térdel kellett a levegőben tartani.

Azóta sok év telt el.

Oliver Kahn, az európaiak hálójára a világbajnokságon ünnepelte harmincharmadik születésnapját. Éppen azon a napon, amikor a nyolcaddöntőben legyőzték Paraguay válogatottját – szép ajándék volt, de az igaz ünneplés akkor folytatódhatna, ha ezen az összecsapáson is diadalmaskodhatna válogatottja. Erre a mérkőzésen ötvenedszer húzta magára a válogatott szerelést. Vajon szerencsét hoz-e a kerek szám?

- Németország, Németország mindenek felett! – énekelte a többiekkel fennhangon, amikor felhangzott nemzetük himnusza.

2002. június 30. vasárnap, 19 óra 33 perc (helyi idő)
Yokohama, Japán

Öt órával korábban tizenkétezer rendőrt vezényeltek az utcákra a már szolgálatot teljesítőikön kívül. Civil ruhások, és egyenruhások együttes erővel kezdték átfésülni a Nemzetközi Stadion környékét. Mindenkit berendeltek, akit lehetett, és szigorú diszkrécióra utasították őket. Ha a sajtó megneszeli, hogy vészhelyzet alakult ki, elszabadulhat a pokol a városban. Ki tudja, mennyi halálos áldozattal és sebesülttel járna egy tömeges pánik.

A legkézenfekvőbb dolog az lett volna, ha kiürítik a stadiont, és lefújják a döntőt, de ez sem mentené meg több millió ember életét, akik a stadionon belül, és azon kívül vannak. Egy ilyen nagyságú evakuálás akár napokig is eltarthat, tehát ha a bomba felrobban, így is, úgy is ott pusztulnak mindnyájan. Kodzo tudta: egyetlen esélyük van arra, hogy elkerüljék a katasztrófát: meg kell találniuk a bombát!

2002. június 30. vasárnap, 19 óra 54 perc (helyi idő)
Yokohama, Japán

A riporterállások zsúfolásig voltak tömve tudósítókkal, akik a világ minden tájáról itt voltak, hogy közvetítsenek az év legnagyobb sporteseményéről. Ázsiában Európa és Dél-Amerika legjobbjai mérik össze tudásukat a Világ Kupa elnyeréséért.

Vlagyimir Jefimov, az orosz állami televízió munkatársa huszonnyolc perce volt adásban. Laza pólóingben, fejhallgató mikrofonnal felszerelve, ült a számára kijelölt boxban, töménytelen mennyiségű jegyzet hevert előtte a számítógép monitor mellett. Miközben köztük kutakodott, folyamatosan beszélt.

- Az újkori olimpiák sikerén felbuzdulva az uruguayi szövetség vezetőinek fejéből 1924-ben pattant ki az ötlet, hogy kellene valamilyen hasonlóan nagyszabású tornát rendezni, amely méltó ünnepe lehetne a labdarúgásnak. Az első labdarúgó világbajnokságot hat évvel később, államuk százéves fennállásának évfordulóján rendezték meg alig több, mint kéttucat csapat részvételével. Akkor még túlsúlyban voltak az amerikai kontinens együttesei, meghívásos alapon zajlott a torna, és csak kevés európai gárda vállalta a hosszadalmas hajóutat a másik földrészre. Mára nagyot változott a világ. A 2002-es világbajnokságon három észak-, illetve közép-amerikai, öt dél-amerikai, öt afrikai, négy ázsiai, és tizenöt európai ország csapata képviseltette magát. Step Blatternek, a FIFA nemrégiben újraválasztott elnökének álma majdnem valóra vált. Ő ugyanis azt szerette volna, ha a legjobb négy közé egy afrikai, egy ázsiai, egy európai, valamint egy amerikai gárda kerül. Ehhez képest nem is tévedett sokat, hiszen az Afrika kivételével valamennyi földrész esélyt kapott a döntőbe jutásra. Csak emlékeztetőül hadd mondjam el a két elődöntőben először Németország győzte le Dél-Koreát, majd Brazília Törökországot.

Mindkét mérkőzés végeredménye egy nulla lett. De vajon hogyan alakul a mai találkozó? Brazília megszerzi-e ötödik világbajnoki címét, és ezzel új világcsúcsot állít fel, vagy Németország lesz az, aki felzárkózik melléjük négy döntőbeli győzelemmel? Azt hiszem, kedves nézőink, másfél, de legrosszabb esetben két óra múlva erre a kérdésre is választ kapunk. A szó most néhány percig Moszkváé, rövid reklám következik, azután innen folytatjuk a mérkőzéssel.

2002. június 30. vasárnap, 19 óra 59 perc (helyi idő)
Yokohama, Japán

A három férfi a repülőtérről felé tartott a zöld kisbusszal. A forgalom a szokásosnál is gyengébb volt, majdnem minden ember a döntőt nézte a televízióban, vagy a város számtalan pontján elhelyezett óriáskivetítők egyikén. Kumioshi vezetett, Kettes mellette, Egyes pedig mögöttük ült. Nem szóltak egymáshoz, némán figyelték a leszálló estét, a színes lámpák fényében fürdőzni kezdő kirakatokat és utcákat.

Kettes már egy hete megérkezett a városba, a faládjában lévő bombát már akkor elhelyezte a korábban kiszélelt helyre. Kumioshi emberei segítettek nekik a feladat végrehajtásában. Személyesen csak ezen a délutánon találkoztak. Tudta, a bomba nem fog nagyot robbanni. Nem okoz akkora pusztítást, mint a Hiroshima és Nagasaki ellen a második világháború idején bevetett amerikai fegyverek. De évtizedekre lakhatatlanná teszi majd Yokohama és Kawasaki egészét, valamint Tokió egy részét. A nukleáris szennyeződés okozta pusztítás következtében egy héten belül tízezrek halnak meg, de számukat nehéz megjósolni. A szakadó eső csökkentheti és növelheti is az áldozatok számát. A radioaktív felhő útjától függ, mennyien veszhetnek oda.

Kettes az órájára nézett. A percek mutató ötvenkilences szám akkor váltott két nullára. Két óra múlva már elhagyják Japán légterét az Ausztráliába tartó utasszállító fedélzetén.

2002. június 30. vasárnap, 12 óra 14 perc (helyi idő)

20 óra 14 perc (yokohamai idő)

Messira, Szenegál

A fedett kőépületben megszorult a levegő, az összezsúfolódott emberek úgy kuporogtak a környék egyetlen televíziója előtt, mintha az életük függne tőle. Szellő alig járt, odakint tűzött a nap, némi felfrissülést, enyhet adó kellemes levegőt majd csak az esti szél hozhat az óceán felől.

Abib egy asztal alatt kuporgott, onnan tökéletes rálátása nyílt a falí álványra helyezett készülékre. Ez volt élete első labdarúgó világbajnoksága, amelyet végig figyelemmel kísért. Ebben fontos szerepet játszott az, hogy Szenegál válogatottja újonc résztvevőként bejutott a legjobbak közé. És nem csupán bejutott, de komoly meglepetéseket is okozott a világnak. A selejtezőcsoportból továbbjutva az afrikaiak éppen két héttel korábban, ugyancsak egy vasárnapon legyőzték Svédországot. Menetelésüket a török válogatott állította meg, így Bruno Metsu együttese nem juthatott a legjobb négy közé.

Abib csak egy kicsit volt elkeseredve, a felnőttek hamar megvigasztalták. Elmagyarázták neki, hogy ez is óriási eredmény fiaiktól, és csak dicséretet érdemelnek tettekért. A kisfiú eleinte nem nagyon értette, miért örülnek ennyire, hiszen kikaptak, és nem lettek világbajnokok, de lassan megtanulta, hogy egy világbajnokságon nem lehet mindenki első, de mindenki győzött bizonyos szempontból, hiszen ott lehetett a sportág négyévente megrendezésre kerülő legfontosabb ünnepén. Szerette volna, ha a jövő héten újra kezdődik az egész parádé, nagyon jól érezte magát ebben a hónapban. Szerette nézni a meccseket, hallgatni a felnőtteket, amint bölcsen megbeszéltek, mit hogyan kellett volna csinálnia egy-egy játékosnak ahhoz, hogy eredményesebb legyen a csapata. Korábban nem is tudta, hogy körötte ennyi okos ember van, akik valamennyien értenek a futballhoz.

Amikor nem focit nézett, és nem apja halászhajóján segített, barátaival egy közeli grundon kergették maguk is a labdát. Újra lejátszották Szenegál valamennyi mérkőzését, természetesen ő mindig a győztes csapatban szerepelt, a válogatott mez birtokosaként kijárt neki ez a megtiszteltetés társai között – és mindig Szenegál győzött. Két alkalommal gólt is szerzett, amit otthon boldogan mesélt el a lehető legrészletesebben, és legnagyobb lelkesedéssel.

A teremben mindenki a braziloknak drukkolt. És mert a felnőttek okosak, biztosan tudják, kinek kell drukkolni – hát ő sem akart kilógni a sorból. Amikor a tizenharmadik perc kezdetén Ronaldinho Gaúcho a tizenhatos közelében kiugratta Luíz Nazario de Lima Rondot, az emberek felugrottak Abib körül. A brazil csatár lerázta védőit, és elegánsan pöccintette el a játékszert Oliver Kahn kapus mellett. Talán túl elegánsan is – a mérkőzés első legnagyobb helyzete kimaradt.

A világ lakosságának több, mint a fele televíziók, és utcákon elhelyezett óriáskivetítők előtt gyűlt össze. Ecuadorban már a torna előtt hatalmas tévévásárlási roham tört ki, rekordmennyiségű készüléket adtak el, ami nem is csoda, hiszen a dél-amerikai ország válogatottja először jutott a legjobbak közé. Első világbajnoki győzelmüket Horvátország ellen szerezték meg, ez azonban a két vereség mellett kevésnek bizonyult a továbbjutáshoz. Persze a tévét senki sem vitte vissza Ecuadorban az üzletbe – a kiesésről nem az eladók tehettek. A félig szétbombázott Afganisztánban sem maradtak az emberek futball nélkül. Japán iskolások még május elején gyűjtést kezdeményeztek annak érdekében, hogy óriás kivetítőket küldhessenek a háború sújtotta állam lakóinak. Abib nem tudott ezekről. Csak azt tudta, hogy valamikor ő is szeretne élőben megnézni egy ilyen döntőt. Ha lehet, játékosként. Titkon remélte, hogy álma egyszer valóra válhat.

2002. június 30. vasárnap, 20 óra 27 perc (helyi idő)
Yokohama, Japán

A szálloda portása értetlenül nézett az ajtón beviharzó vendég után, aki őt is majdnem feldöntötte, miközben a lépcsőház felé rohant. Ismerte már látásból, egy hete érkezett hozzájuk. Teltház lévén normál esetben nem tudtak volna szobát biztosítani számára, de az ügyében a kormány intézkedett.

Alex kettésével szedte a lépcsőket, lihegve rontott be szobájába, és kezdett kutatni holmijai között. Közben átkozta magát, hogy a nyomkereső nem jutott előbb eszébe.

Amikor Szöulban elkapta az amerikai követség ellen öngyilkos merényletet elkövetni készülő terroristát, automatikusan zsebre tette a készüléket. Szerencsére nem dobta kukába – emiatt most áldotta az esztét. Talán ösztönös

volt előrelátása, talán véletlenszerű. Koreában, a teherautó platóján nem találta meg, amit keresett – pontosabban nem azt találta meg, ami miatt átutazta a fél világot. Jól látta tehát a phohangi kikötőben, hogy csak három láda került át a teherautóra. A negyedik nem a dzsunkán maradt, hanem a Kamcsatka fedélzetén, amely egyenesen Japánba vitte.

Alex Szöulban ismét kairói barátaihoz fordult, de ezúttal – érthető módon – nem az amerikaiakkal szeretne volna felvenni a kapcsolatot, hanem a japánokkal. Bízott benne, hogy velük könnyebb lesz majd együttműködni, és nem csalódott. Amikor június 14-én, pénteken gépe leszállt Tokióban, a labdarúgó világbajnokság biztonságáért felelős csoport vezetője várta.

Az őrnagy udvariasan fogadta, viselkedésében nyoma sem volt az amerikai ügynököknél tapasztalt fennsőbbrendűség érzése. Alex röviden előadta, amit addig tapasztalt és végzett, azután Aicsi őrnagy is megosztotta vele mindazt, ami az elmúlt másfél hónapban történt az ügyben. A mozaikdarabkák mindkét oldalon a helyükre kerültek, a részletek összeálltak egy egésszé, az ismeretlen szereplők ismertté váltak, már csak cselekedni kellett.

A legnagyobb gondot az jelentette, hogy nem nyúlhattak sem az arab, sem a japán terroristához, mert nem tudták, hol van a bomba. Először meg kellett találniuk, hogy hatástalanítani tudják, csak utána léphettek akcióba a gonosztevők ellen. Különben féltő volt, hogy a bombát előbb felrobbantják – amint nyilvánvalóvá vált volna számukra, hogy lebuktak, nem lett volna semmi vesztenivalójuk. Ez hatalmas kockázatot jelentett.

Alex megtalálta a nyomkeresőt. Csak egy ötlet volt a részéről: ha Koreában alkalmazták az arabok, itt miért ne tennék? Talán elrejtettek egy poloskát a Kamcsatkán maradtládában is, talán ez az akció is a koreai mintájára zajlott volna le, talán itt is volt olyan kívülálló, aki mindig tudni akarta, hol van a szállítmánya. Hogy megtalálhassa bármikor, ha váratlan események szólnának közbe.

Alex elfordította a kereső bekapcsológombját. A led nem izzott fel vörösen, a számlap sötét maradt, nem mutatott semmilyen értéket.

2002. június 30. vasárnap, 20 óra 29 perc (helyi idő)

Yokohama, Japán

Az iménti pillanatokban felgyorsult minden, az események villámló sebességgel pörögtek. De a veszély végre elmúlt.

Oliver Kahn a gyepen hasalt, és úgy szorította magához a labdát, mintha soha többé nem akarná kiengedni a kezei közül. Mintha csak azt sugallná, a döntő véget ért, ez a játékszer nem kerül mozgásba többé.

Ám aztán mégiscsak összeszedte magát, és feltápáskodott. A brazilok kilences mezét viselő Ronaldoja, aki az előbb még maga is a fűvön csücsült, a karját nyújtotta felé, és felsegítette a németet.

Ronaldinho ismét mesés passzt továbbított csapattársa felé, akinek – csakúgy, mint tizenegy perccel korábban – már-már megint sikerült elpöccintenie a bőrgolyót a kapus mellett. A németek ezúttal viszont komoly bajba kerültek volna, hiszen most a labda biztosan a kapuban kötött volna ki.

Oliver tökéletes reflexeinek köszönhetően csak, hogy a végső pillanatban bal kézzel lenyúlt maga mellé, és így elcsíphette az őt megtréfálni készülő játékszert. Rossz tréfa lett volna, de a poén elmaradt. A hálóőrnek már csak rá kellett vetődnie a pattogó gömbre.

Bravúrját a többi sok tucatnyival egyetemben még sokáig visszhangzotta a világ. A FIFA a döntő után nem hiába tüntette ki a torna legjobbjának járó Aranylabdával. A világbajnokságot figyelemmel kísérő közvélemény egyetértett abban, hogy ezt a német csapatot ő cipelte a vállain az utolsó ütközetig. A torna előtti hónapban Németországban a megkérdezetteknek mindössze hat százaléka gondolta úgy, hogy Rudolf Völler csapata eljut a fináléba. Hetven százalék nyilatkozott úgy, hogy a nationalf már a csoportküzdelmekben, de legkésőbb a negyedöntőben elvérzik. Johannes Rau, német államelnök, aki maga is a lelátóról figyelte az eseményeket, májusban a világbajnokság utolsó öt napjára foglaltatott repülőjegyet és szállodai szobát magának. Ez irigylésre méltó optimizmusra vallott a részéről. A prémium mindenesetre csábítóan hangzott: így, hogy az európaiak a döntőig meneteltek, a játékosok minimum hetvengezer eurót kapnak fejenként. Győzelem esetén huszonegyezerrel többet. De meg lehet-e pénzzel fizetni egy ilyen dicsőséget?

Ahogy a német közvélemény, úgy korábban Pelé sem tartotta favoritnak a Völler fiait. Egy nyilatkozatában elvesztegetett időnek tartotta azt, amit az

elmúlt hónapokban a germán válogatott megélt. Rauval ellentétben ő alaposan tévedett.

Oliver a negyvennegyedik percben csak asszisztált José Kléberson Pereira lövésénél, amikor a labda a felső lécen csattant. Repült ugyan a levegőben, látványos bukfencet írt le a semmiben, de a labdát nem érte el. Ezúttal az égiek segítettek – ehhez senkinek nem fért kétsége.

A Ronaldo-Kahn csata újabb epizódjára ezután csak egyetlen percre kellett várnia a világnak. Roberto Carlos da Silva mintegy negyven méterről halálosan pontos labdát juttatott a tizenhatoson tobzódó embertömegbe. Ott fehérmezések, és aranyérmék egyaránt nagy számban tömörültek. A játékszer viszont olyan határozottan süvített a brazilok kilencese elé, mintha csak mágnes vonzotta volna oda.

Ronaldo ballal igazított egy keveset a bőrbogyón, majd tett egy lendületes félfordulatot. Utána már csak lőnie kellett. Meg is tette – bikaerős bombát küldött volna a kapuba... Ha Oliver lába nem állja útját. A németek csapatkapitánya, és egyben hálóőre hanyatt vetődve, de jobb lábát kifelé lendítve hártott.

Pierluigi Collina játékvezető a sípjába fúj, és az öltöző felé mutatott – az első félidő befejeződött.

Oliver vállára kapta a törölközőjét, amit a kapu hálójába fűzve tartott, és elindult lefelé a pályáról. A bejáratnál, hófehér kis emelvényen ott csillogott az az arany trófea, amiért küzdöttek, Csak egy pillantást vetett rá, miközben elhaladt mellette.

2002. június 30. vasárnap, 20 óra 41 perc (helyi idő)

Yokohama, Japán

Kodzo sosem volt még ennyire feszült, mint most. Hat autónyira maradtak le az előttük haladó zöld kocsiól, amelyben a három férfi a repülőtér felé tartott. A mobiltelefon nem csörrent meg a zsebében, nem érkezett jelentés, hogy megtalálták volna a bombát.

A város felett helikopterek cirkáltak, mindegyik pilótája csak jelzésre várt. Az utcákon és a tereken rendőrök jártak, fémkeresővel, és sugárzásmérővel vizsgálták át minden talpalatnyi helyet, parkoló autókat, buszokat,

teherkocsikat. Képtelen feladatra vállalkoztak. Egy ilyen hatalmas városban lehetetlen így megtalálni egy másfélszer egyméteres ládát, amely bárhol rejtőzhet – épületben, csatornában, alagutakban, egy kikötőben horgonyzó hajón, egy félreeső parkolóban leállított kocsik csomagtartójában... A mobiltelefon nem csörrent meg a zsebében.

2002. június 30. vasárnap, 12 óra 47 perc (helyi idő)

20 óra 47 perc (yokohamai idő)

Algarve, Portugália

A hatásos zene elkezdődött – akár egy krimi aláfestő taktusai, vagy egy kémfilm kísérete. Az ég borult volt, a távolban álló egyszintes épület némán állt őrt a kapu mögött – mintha egyedüli és örökös nézője volna az itteni történéseknek, vagy eseménytelenségnek.

Yazid a kezdőkör mellett dekázgatott. A labda könnyedén táncolt hol a bal, hol a jobb lábfeje fölött a levegőben. Boka, belső, térd, lábfej – a sorrend tetszőleges volt, a dekázásra vonatkozóan nem létezett sem szabály, sem előírás. A lényeg, hogy a játékszer ne essen le a földre.

A következő pillanatban mintha megelevenedett volna a pálya egy része. A gyepszőnyeg egy szelete odébbkúszott, a hatalmas szobai pálma cserepestől ugyancsak közelebb vándorolt. De mit keres egy ilyen növény a futballpályán? Talán álcázásra kell – nyilván rejtőzik valaki mögötte.

Yazid abbahagyta egy pillanatra a gyakorlást, a labda a fűre esett. Hátranézett, mire az imént moccanó dolgok hirtelen újból mozdulatlaná dermedtek. A kék tréningruhás férfi magára terítette a fűre emlékeztető szőnyeget, társa pedig összekuporodott a pálma mögött – hittek benne, hogy észrevétlenek.

Yazid elmosolyodott, majd jobb lábbal ismét magához perditette a játékszert, és folytatta a dekázgatást.

Amikor a képernyőn megjelent az ismert sportszergyártó cég emblémája, Luis felkelt a fotelból. Ezt a képsort számtalanszor látta már a közvetítések közötti szünetekben. Nem várta meg a kiírásra kerülő feliratot: Terjed a futballitis! – kiment a konyhába egy hideg sörért.

Odakint tombolt a nyár, a tenger hullámai ki-kifutottak a partra, majd – mintha csak menekülnének a felforrósodott homok elől – visszahúzódtak a többi víz irányába.

Luisban már elhomályosult Sérgio Conceicao zokogó arca, amikor az utolsó csoportmérkőzésen, a dél-koreaiaktól elszenvedett egy nullás vereség után a középpályás a fűvön ült összetörten, magába roskadva. Akkor dőlt el végérvényesen, hogy nem jutottak tovább a nyolcaddöntőbe. Világbajnoki reményeik szertefoszlottak.

Luis tudta, hogy a sport ilyen dolog. A legjobbak sem győzhetnek mindig – és ők is csak egy csapat voltak a legjobbak közül.

A tévében véget ért a reklám, a rövid pillanatig tartó csöndben behallatszott kintről Daniela és Helen nevetése. Luis Filipe Madeira Caeiro Figo a futballnál csak feleségét és kislányát szerette jobban – és ez így van rendjén.

2002. június 30. vasárnap, 20 óra 58 perc (helyi idő)

Yokohama, Japán

A szirénázó rendőrautó két másik kíséretében észveszejtő tempóban száguldott keresztül a városon. Egy rendőrségi helikopter felettük haladt, elől motoros rendőrök állították le a forgalmat a kereszteződésekben. Időnként hatalmas fékcsikorgással álltak meg, hogy egy másik irányba fordulva folytassák a kívülálló számára ámokfutásnak tetsző rohanást.

A különös menet elhaladt a Nemzetközi Stadion mögött, és befordult a szűk mellékutcába.

Alex úgy tartotta a kezében a nyomkövetőt, mintha az élete függne tőle.

Függött is – és nem csak az övé, hanem a vele utazó rendőröké, a stadionban szurkoló hetvenezres tömegé, a pályán futballozó játékosoké, a dísztribünön helyet foglaló politikusoké, akik között a japán császár is ott volt.

A szállodában, miután megtalálta a készüléket, és az nem mutatott semmit, egy pillanatra minden reménye elszállt. Azután eszébe jutott az elem. Remegő kézzel vette ki belőle, lent a recepción fél perc alatt kerítettek egy újat.

Hatalmas kő esett le a szívről, amikor a led vörösen villogni kezdett, és a számlapon megjelent a bombát rejtő láda távolsága: háromezer-egyszáz méter.

Amikor a rendőrautó sofőrje a fékre taposott, a kocsit az esőáztatta aszfalton csúszva állt meg a használaton kívüli irodaépület bejárata előtt.

Alex kipattant a kocsiból, és a nyomkereső készüléket maga előtt tartva kezdett körbeforgogni egy helyben. Tett néhány lépést jobbra, aztán balra. A számlap szerint tizenöt méterre voltak a doboztól.

Alex átadta a műszert a mellette álló alacsony japán hadnagynak.

- Innen a maguké a terep – mondta.

A rendőr elvette a készüléket, és társaival berontott a lezárt épületbe. Három perccel később a hadnagy lekiáltott a tetőről – megtalálták a ládát, benne a bombával, amit a tűzszerészek azonnal hatástalanítottak. Eztán az már semmilyen rádiójelre nem lesz képes felrobbanni.

Alex Khalid leült a járdaszegélyre, és arcát a sötét égbolt felé fordította.

Behunyta szemeit, az eső homlokára, hajára és bőrére záporozott. Miközben zsebébe nyúlt a mobiltelefonért, elmosolyodott. A világot ezúttal egy arab mentette meg az újabb tragédiától.

2002. június 30. vasárnap, 21 óra 03 perc (helyi idő)

Yokohama, Japán

Ha az első féldőben Oliver Kahn kapuját Isten mentette meg, amikor a felső léczörgött, ugyanez volt elmondható Marcos Roberto Silveira portájáról is. Ronaldo ereiben a vér is meghűlt, amikor egy másik Oliver – történetesen Oliver Neuville szabadrúgása telibe találta a jobb oldali kapufát. Ha Marcos kapus a levegőben úszva nem érinti meg leheletfinoman a játékszert, az éppen befér a brazil kapuba.

A németek most nagyon jó játszottak – ezt Ronaldo is tapasztalta, bár ő sosem becsülte alá egyik ellenfelet sem. Főleg, hogyha egy Kahn őrzi a kaput. Három perccel később a germán hős ismét megmentette csapatát egy góltól – fantasztikusan hátrított egy kellemetlen lövést. Utána rosszul eshetett, mert arca fájdalmasan eltorzult. Collina bíró oda is kocogott megkérdezni, hogy minden rendben van-e, de szerencsére nem történt komoly baj.

Komoly baj tíz perccel később sem történt, amikor José Gomes de Moraes Edmílsonnak le kellett cserélnie a mezét, mert valamelyik hevesebb összecsapásban leszakították róla. A játék másfél percig állt ugyan, mert a

huszonhat esztendő védőnek komoly fejtörést okozott, hogyan is oldja meg a hirtelen felmerült problémát. A belül nedvszívó réteggel ellátott mez hamar össze tudott kuszálódni, ha nem megfelelő módon kezdtek hozzá a felvételéhez. Jelenleg pedig ez történt. A ruhadarab belseje kifordult, a brazilnak immáron fogalma sem volt, hogy kellene magára öltenie. A közönség jókat derült az epizódon, Collina is türelmesen figyelte, mi lesz a kis közjáték végkifejlete.

Amikor Edmílson végre belebújt, mindenki azt hitte, teljes a siker – de kiderült, hogy korai volt az öröm, a manóver nem érte el a kellő eredményt, a mez furcsán tekeredve állt rajta.

Két társa is odakocogott, hogy segítsen a fiúnak, közös erővel végül mégiscsak diadalmaskodhattak a renitens ruhadarab felett.

Collina mosolyogva felmutatta jobb hüvelykujját, jelezve, hogy értékeli az elszántságot, és gratulál a sikerhez, majd továbbengedte a játékot.

2002. június 30. vasárnap, 21 óra 18 perc (helyi idő)

Yokohama, Japán

A három férfi beszálláshoz készülődött a repülőtéren. Már túljutottak a vámvizsgálaton, amikor egy tiszt eléjük állt.

- Kodzo Aicsi őrnagy vagyok – mutatkozott be szigorú arccal. – Terrorista cselekmény elkövetésének kísérletéért letartóztatom önöket! - Mire végigmondta, a három férfit géppisztolyos egyenruhások vették körbe.

Kettes zavartan mosolyodott el, és felemelte karját. Miközben órájára nézett, megnyomott rajta egy gombot.

- De hiszen még nincs is fél kilenc! – nevetett, mintha ez jelentene bármit is a körötte állóknak.

- Ne fáradjon a detonátorral! – kapta el Kodzo az arab csuklóját, és egyetlen mozdulattal lecsatolta róla az órát. – Megtaláltuk a bombát a stadion mellett.

2002. június 30. vasárnap, 21 óra 21 perc (helyi idő)
Yokohama, Japán

Mindenki hibázik.

Tökéletes ember nem létezik, ezáltal tökéletes játékos vagy tökéletes kapus sem. Folyamatos jó teljesítmény esetén előbb-utóbb óhatatlanul is közbe kell jönnie egy aprócska hibának. Vagy egy óriásinak.

Amikor Oliver rávetődött Rivaldo lövésére, nem gondolta volna, hogy az ennyire erős. Mellkasában érezte a bomba hatalmas ütését, de ez egyáltalán nem okozott problémát számára. Történetek már vele kellemetlenebb dolgok is a pályán, ez igazán semmiség volt ahhoz képest. A bajt csak az jelentette, hogy a labda lepattant róla, mielőtt magához szoríthatta volna. Pedig mindent úgy csinált, ahogy szokott: látta, hogy feléje süvít a bőrgolyó, feléje fordult, elé állt, és rá is dőlt az érkező lövésre. Csak arra nem számított, hogy nem fogja tudni megtartani.

Oliver orra bukott, és mire felnézett, már látta is a brazil lábakat, amelyek robogva hozták Ronaldot felé. Négykézláb mászott, majd elrugaszkodott, de elkésett. Kifacsarodva még a labda után nyújtózott, de az már a brazil jóvoltából a hálóban landolt.

Mindenki hibázik. Van, aki a legrosszabbkor.

2002. június 30. vasárnap, 21 óra 55 perc (helyi idő)
Yokohama, Japán

A világot Isten irányítja – és Ronaldo mélyen hitt benne. Ám ezzel nem volt egyedül: Marcos kapus a gólvonal mögött térdelt, a vállán egy nemzeti lobogó volt – és imádkozott. Hálát adott a mindenhatónak, hogy Brazília labdarúgó válogatottja világbajnoki címet szerzett.

Oliver Kahn a másik oldalon a gólvonalon ült, hátát a kapufának támasztotta. Körötte közel hetvenezer ember tombolt, ő mégis iszonyatosan egyedül érezte magát, még akkor is, amikor többen is odamentek hozzá, és megveregették a vállát – öreg, te mindent megettél, amit lehetett. Egy nappal később a torna legjobb kapusává választották, hiszen a döntőig vezető hat mérkőzésen mindössze egyszer vették csak be kapuját.

A brazilok gyűrója kerített valahonnan egy fekete filctollat, és írni kezdett Marcos Evangelista de Moraes Cafú mezére – száz százalékos teljesítmény! Valóban így volt – ezen a világbajnokságon a brazil csapat minden meccsét megnyerte, tizenhat gólt szerzett, és csak hármat kapott. A tizenhat találat felét Ronaldo egymaga szerezte úgy, hogy a döntőn kétszer is betalált az ellenfél kapujába – ezzel gólkirály lett. És nem csak gólkirály. Korábbi világbajnokságon szerzett további négy góljával utolérte Pelét ebben a tekintetben.

Néhány perccel később a teljes brazil keret – játékosok és vezetők – a pálya közepén térdepelt egy kört alkotva. Fogták egymás kezét, és csendben imádkoztak.

Azután jöttek a gratulációk – először a németek vehették át egyenként a második helyért járó ezüstérmét, miközben Step Blatter, a FIFA elnöke, Franz Beckembauer és Pelé gratulált nekik. Majd következtek az aransárga mezések. Az eső szakadt, de ez nem moshatta el a dél-amerikaiak örömét, és az európaiak bánatát.

Step Blatter mutatta a brazil csapat kapitányának Cafúnak, hogy másszon fel az emelvényre, amelyen eddig a trófea állt. A harminckét éves védekező középpályás, aki már pályafutása harmadik világbajnoki döntőjén szerepelt ezen az estén, felkapaszkodott a billegő építményre. A többiek megtartották, le ne essen. Ott végre átvehette a Világ Kupát – amikor a magasba emelte, hangorkán söpört végig a stadionon, megkerülte a bolygót, és elszárgult a világmindenségbe.

Az arany trófea kézről-kézre járt, amikor Ronaldohoz ért, a legmélyebb poklokat megjárt, sérüléséből csodás módon felépült, és parádés módon visszatérő sportember behunytt szemmel csókolta meg a földgömböt jelképező felső részt. Közben a családjára gondolt és Istenre.

VÉGE